EFECTUL DE PIRAMIDĂ

Paul Liekens

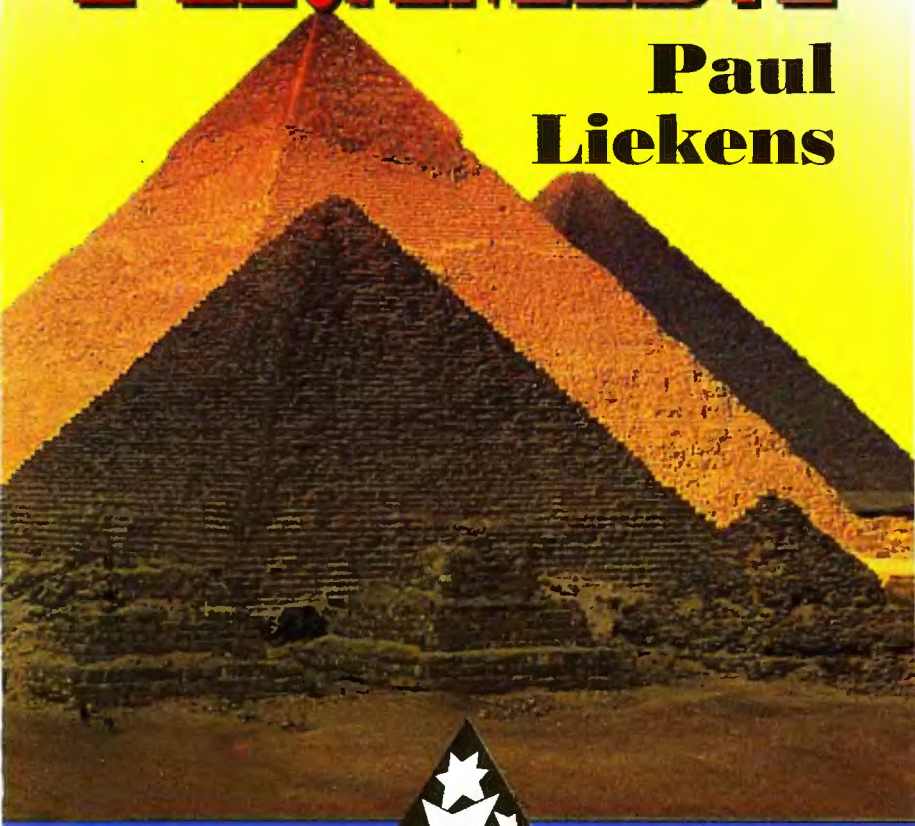

ENIGMELE UNIVERSULUI

Seria Enigmele Universului

Titluri apărute:

• Charles Berlitz, **TRIUNGHIUL BERMUDELOR. Incredibila poveste a dispariţiilor misterioase**, traducere de Agop Bezerian, Bucureşti, 1995, 224p.;

• Horia Matei, **ENIGMELE TERREI**, I–II, Bucureşti, 1995, 364+364p.;

• Mihai Gheorghe Andrieş, **ENIGMELE OCEANULUI PLANETAR**, Bucureşti, 1995, 304p.;

• Mihai Gheorghe Andrieş, **FASCINAŢIA COMORILOR**, Bucureşti, 1995, 368p.;

• Helmut Hofling, **OZN, PREISTORIE, MONŞTRI. Marea carte a faptelor senzaţionale**, traducere de Costache Popescu şi Maria Popescu, Bucureşti, 1996, 256p. (epuizat);

• Cornelia Petratu–Bernard Roidinger, **MESAJE ALE UNEI ALTE CIVILIZAŢII. PIETRELE DIN DEŞERTUL ICA**, traducere de Ana Maria Iosup, cu un cuvânt înainte de Horia Matei, Bucureşti, 1996, 224p. (epuizat);

• James Churchward, **MU – CONTINENTUL DISPĂRUT**, traducere de Ştefania Brăileanu, Bucureşti, 1996, 224p. (epuizat);

• Victor Kernbach, **ENIGMELE MITURILOR ASTRALE**, cu o postfaţă de I. Oprişan, Bucureşti, 1996, 288p.;

• Paul Liekens, **EFECTUL DE PIRAMIDĂ**, traducere de Andreea Ionescu, 176p.

În curs de apariţie:

• Jenny Randles, **ÎNCONJURAŢI DE OZN–URI**, traducere de Agop Bezerian, 224p.;

• Mihai Gheorghe Andrieş, **ULTIMUL ORAŞ AL ATLANTIDEI**, 320p.

Paul Liekens

EFECTUL DE PIRAMIDĂ

Coperta de Done STAN

Editura SAECULUM I.O.
ISBN 973-9211-47-X
Editura VESTALA
ISBN 973-9200-39-7

© Ediţia originală a apărut cu titlul
PIRAMIDEENERGIEEN IN DE PRAKTIJK,
la Editura Parsifal, Antwerpen

© Toate drepturile pentru versiunea românească
sunt rezervate Editurii SAECULUM I.O.

PAUL LIEKENS

EFECTUL DE PIRAMIDĂ

cu numeroase
experienţe şi exemple practice

Traducere de
ANDREEA NICULESCU

Editura SAECULUM I.O. Editura VESTALA
Bucureşti, 1997

I

Autorul

Paul Liekens s-a născut la 27.05.1939. După terminarea şcolii superioare (a studiat greaca şi latina) a absolvit colegiul de marketing şi management. În prezent este directorul firmei Candimex, firmă care se ocupă cu cercetarea sistemului cardiac şi a corelaţiilor sinergetice (cercetare în domeniul aplicării medicale a energiei subtile). Paul Liekens a făcut experienţe în următoarele domenii: astrologie (4 ani), aplicaţii ale pendulului, terapie, tarot, filosofie esoterică şi antrenament de sinteză. A experimentat, de asemenea, energia piramidei mai bine de 10 ani şi a scris diferite cărţi despre piramide, reîncarnare, cakre şi karmă. Este preţuit ca un eminent vorbitor la conferinţe, seminarii şi congrese în întreaga Europă.

Cuvânt de mulţumire

Dedic această carte soţiei mele. Acum 10 ani, ea mi-a dăruit o carte în care se făceau câteva consideraţii despre energia piramidei.

10 ani mai târziu, după apariţia primelor mele publicaţii care au stârnit interesul mediilor de informare, a trebuit şi ea să facă faţă asaltului curioşilor care ne invadaseră până şi în viaţa noastră particulară.

În continuare aş dori să mulţumesc tuturor prietenilor care mi-au stat alături, acordându-mi sprijinul lor moral, la întemeierea *Omni-scientiei*, la experimente, la organizarea de conferinţe, la redactarea corespondenţei.

Nu aş vrea să îi uit nici pe ceilalţi, pe sceptici şi zeflemitori, pe aceia care ridicau din umeri, şi mai ales pe universitarii şi pe oamenii de ştiinţă care prin atitudinea lor negativă m-au stimulat să perseverez în cercetările mele privind energia piramidei.

Uneori atitudinea neîncrezătoare a unora te poate îmboldi să mergi mai departe, aşa cum o boală te poate face să dobândeşti o şi mai bună cunoaştere a sănătăţii.

Ţin să mulţumesc de asemenea şi acelora care prin experienţa lor m-au ajutat la realizarea acestei cărţi.

În ordine alfabetică: Staf Bierynckx
Noud van den Eerenbeemt
Jef Van Hoye
Prof. Ing. P. C. Kreyger.

Introducere

În timpul unei vacanţe petrecute în Burgundia am devenit conştient de faptul că, pentru noi, lumea perceptibilă reprezintă numai una dintre nenumăratele forme de manifestare a existenţei. Există şi alte lumi paralele cu a noastră, care ne înconjoară. Numai că până acum nu am sesizat acest lucru.

Închiriasem împreună cu soţia mea şi copiii o ambarcaţiune cu fundul plat, prevăzută cu o cabină locuibilă, care ne permitea să alunecăm uşor pe râurile înguste ale Burgundiei cu o viteză maximă de 6 km/h. Timp de 14 zile am fost practic complet rupţi de lume.

Ajunsesem să plutim pe un râu îngust şi mic pe care numai cu o ambarcaţiune ca a noastră se putea naviga. Cu motorul exterior oprit înaintam încet. Ni se dăduse şi o prăjină care, împreună cu o serie de îndrumări detaliate de o jumătate de pagină, ne-a ajutat să trecem cu bine de cele câteva ecluze întâlnite pe drum.

După două zile începusem să ne obişnuim într-atât cu liniştea încât scurta vizită pe care am făcut-o într-un sătuc uitat, pentru reîmprospătarea proviziilor, ni s-a părut o reîntoarcere la chinul vieţii noastre stresante de acasă.

Stând la soare în această atmosferă, cu o carte în mână pe covertă, începi să observi prezenţa numeroaselor păsări care zboară de jur-împrejur, prin tufişuri sau prin copaci. Nici în lumea lor nu domneşte mereu pacea: o pasăre o urmăreşte pe alta, făcând multă larmă.

Atunci când găseam un loc frumos de popas, opream ambarcaţiunea şi ne culcam în iarbă, lăsând natura să

acţioneze asupra noastră. În acest fel am descoperit o lume în care cele mai diferite insecte trăiesc într-o ordine proprie, mai bună poate decât a noastră. Aveam râul la dispoziţie nu numai pentru a naviga, ci şi pentru a înota. Apa era atât de clară încât credeai că ai putea prinde peştii cu mâna. După câteva încercări neizbutite, respectul nostru faţă de aceste vieţuitoare a crescut. Ne-am amintit cu multă veneraţie de indienii care ştiau atât de multe despre lumea peştilor încât nu încercau să le păcălească în felul acesta.

Îţi dai brusc seama că n-ai acordat niciodată atenţie unor astfel de universuri mărunte. Ele există însă şi se coordonează perfect, indiferent dacă omul ia sau nu cunoştinţă de ele. Începi să observi treptat că, fără cea mai mică înţelegere şi fără cel mai mic respect, omul face o grămadă de greşeli din comoditate şi din dorinţa de câştig, care ajung până la urmă să constituie un pericol pentru aceste forme de viaţă.

În ciuda omului, totul funcţionează fără probleme. Trebuie să recunoşti că lumea păsărilor, a insectelor, a plantelor, a copacilor şi a peştilor sunt strâns legate între ele.

Păsările vânează insectele, care, la rândul lor, îşi găsesc hrana pe suprafaţa copacilor sau a plantelor. Putem observa chiar cum păsările, atingând apa în zbor, prind câte un peşte.

Seara ancorăm ici-colo şi, când mergem le culcare, auzim cum sute de ţânţari roiesc în jurul ambarcaţiunii noastre, atraşi de savoarea sângelui străin. Cine n-ar înţelege asta căci, la rândul nostru, şi noi bem cu mare plăcere vin franţuzesc. Trezindu-ne dimineaţa, constatăm drama consumată în timpul nopţii. Duzini de păianjeni şi-au ţesut plasele de balustrada punţii; sute de ţânţari şi de alte insecte s-au prins în ea. Stai şi priveşti şi începi să faci treptat analogia cu propria noastră existenţă. Mai mult chiar, îţi vine în minte lumea magică a copilăriei, populată

de zâne, de spiriduşi şi de alte asemenea făpturi fantastice. Oare şi această lume există paralel cu a noastră fără ca noi să o percepem?

Simţurile noastre s–au tocit oare atât de mult încât nu mai suntem în stare să percepem aceste fiinţe? Avem oare nevoie de relaxarea pe care ne–o poate oferi vacanţa pentru a le putea înregistra prezenţa?

Există oare şi alte forme de viaţă despre care nu bănuim nimic, din simplul motiv că se află pe altă lungime de undă decât noi?

De–abia acum ne dăm seama că noi oamenii avem o aroganţă incredibilă, considerându–ne cele mai importante fiinţe de pe pământ şi ne mai mirăm...

Nu orbii sunt cei care nu văd, nu surzii sunt cei care nu aud, ci noi, cei care trecem pe lângă toate acestea fără să le observăm. Noi suntem adevăraţii orbi, adevăraţii surzi. Încet, încet începem să ne minunăm de forţa creatoare, de principiul vital care le organizează pe toate şi le face să se dezvolte într–o spirală perpetuu ascendentă.

Acum 10 ani am citit despre un fotograf care făcea fotografii de la înălţime în New York. După developare, au apărut pe film doar suprafeţe întinse de păduri virgine acolo unde, de fapt, ar fi trebuit să se găsească zgârie–norii. Să aibă oare aceasta o legătură cu un fenomen similar cu care s–a văzut confruntat un londonez? Acesta a observat pe ecranul televizorului său mira unui post de televiziune din Statele Unite care îşi suspendase emisiunile cu 2 ani în urmă.

Să fie oare, acestea, vibraţii emise la un moment dat şi rămase apoi „agăţate" printre toate celelalte vibraţii, cum ar fi acelea ale noastre? Pe unele dintre acestea le percepem cu propriile simţuri, pe altele doar atunci când simţurile ne sunt activate sau încordate în mod deosebit, ca de exemplu atunci când suntem într–o primejdie, când ne aflăm cufundaţi în exerciţii de meditaţie sau de relaxare;

iară, alte vibraţii, pe care noi nu le simţim, sunt cele percepute de animale.

Această carte a fost scrisă pentru oamenii pe care lucrurile îi mai pot încă uimi şi care vor să mediteze la propria lor existenţă. Energia piramidei este, în această privinţă, doar un început, un fel de trambulină.

Pentru a putea să atragă energia cosmică, piramida trebuie să aibă o formă corectă şi să fie îndreptată către nord. Analog, dacă omul vrea să fie inundat de forţa cosmică, atunci trebuie să-şi menţină corpul sănătos, printr-un mod de viaţă şi de hrană adecvat, şi trebuie să se orienteze către teritoriile spirituale.

Omul şi cosmosul

Fenomenul cel mai ciudat şi totodată cel mai funest care a avut loc în evoluţia omenirii este, după părerea mea, pierderea legăturii dintre Pământ şi celelalte planete înconjurătoare. Poate este un fel de tribut pe care a trebuit să-l plătim pentru dezvoltarea capacităţilor noastre intelectuale.

Dezvoltarea intelectului nostru s-a făcut în detrimentul percepţiilor intuitive.

Cognitivul a căpătat o importanţă crescândă şi, datorită acestui fapt, stăpânim materia. Intuiţia noastră a ajuns în prezent atât de scăzută încât până şi o vacă ce paşte ne este, la acest capitol, superioară. Vaca etichetată în mod nechibzuit de noi ca fiind proastă, ştie instinctiv, cu o certitudine indubitabilă, care ierburi anume îi sunt prielnice. Iar când vaca nu reuşeşte să găsească pe pajişte ierburile necesare, nimicite de omul raţional care le socoate simple buruieni, bietul animal îşi riscă viaţa, vârându-şi gâtul printre şirurile de sârmă ghimpată, spre a ajunge, dincolo de marginea poienii în care se află, la mult căutata iarbă. Mai este oare omul în stare să găsească, asemenea vacii, iarba potrivită? Şi mai rău: ştie el oare că există buruieni cu proprietăţi tămăduitoare? Dacă îşi mai aminteşte încă, atunci trebuie să caute o carte cu fotografia şi descrierea plantei, şi să ajungă, pe cale raţională dar foarte ocolită, la acelaşi rezultat ca vaca. Ne putem pune întrebarea dacă nu cumva trebuie să ne întoarcem la nivelul vacii pentru a regăsi legătura cu cosmosul? Răspunsul este clar: fiecare formă de existenţă trebuie să parcugă dezvoltarea care îi este hărăzită şi fiecare este obligată să-şi desăvârşească evoluţia.

În evoluţia umană a fost necesară dezvoltarea intelectului pentru că numai în acest fel putea să apară conştiinţa eului. Astfel, omul a fost pus în situaţia de a pătrunde pe deplin în materie, ceea ce în ultimă instanţă era chiar menirea sa.

Potrivit unor anumite teorii, printre care se numără şi cele ale lui Rudolf Steiner, întemeietorul gândirii antropozofice, omul provine din spirit. Pentru continuarea evoluţiei sale omul a trebuit să coboare la stadiul de pulbere, să accepte limitele acesteia, pentru ca apoi, luptând împotriva materiei, să se poată ridica la un nivel spiritual superior.

Bineînţeles că este vorba de o evoluţie care se întinde pe o perioadă de miliarde de ani.

Pe scara acestei uriaşe evoluţii, am ajuns în prezent în punctul cel mai de jos al materiei.

Dacă dezvoltarea noastră în această direcţie este în mod vizibil atât de necesară, de ce am numit-o eu „funestă" la începutul acestui capitol?

Se pare că nu omul stăpâneşte materia, ci materia pe om. Pentru că omul conştientizează doar lumea materială înconjurătoare, el ajunge să o considere unica existentă şi, consecutiv, şi cea mai importantă. Datorită acestei împrejurări lăcomia lui a crescut şi el a încercat din ce în ce mai mult să organizeze lumea după regulile propriei sale minţi şi după bunul său plac.

Vrând să posede cât mai multă materie, el se va considera ca om cu atât mai valoros cu cât proprietatea acumulată va fi mai mare. Tot mai mulţi oameni ajung să împărtăşească această convingere, ceea ce duce inevitabil la tot felul de conflicte. Din acest motiv a fost necesară emiterea de legi în vederea reinstaurării ordinii. Pentru garantarea respectării lor s-au creat alte instituţii şi tot aşa mai departe. Întâmplările situate la nivel individual se regăsesc în aceeaşi măsură, pe scară generală, la nivelul grupului de oameni şi chiar la nivelul popoarelor, căci microcosmosul reflectă macrocosmosul.

Acest lucru rezultă din faptul că omul dispune în mod liber de propria sa voinţă. De aceea el trebuie să poarte

întreaga răspundere pentru acţiunile şi produsele gândurilor sale.

Când am afirmat că ne aflăm în punctul cel mai de jos al materiei, am vrut să spun că pregătirile destinate ieşirii din acest stadiul al evoluţiei noastre sunt deja în curs.

Interesul pentru o carte despre energia piramidei dovedeşte că se încearcă să se înţeleagă procesele care se desfăşoară dincolo de materie, ceea ce înseamnă că noi am făcut primul pas pentru a ne ridica deasupra materiei. Conferinţele pe această temă cunosc o puternică afluenţă. Iată dovada că nu eşti singur şi că, într-adevăr, schimbarea începe să se simtă. Au existat bineînţeles precursori care au creat o bază pentru ceea ce se desfăşoară în vremurile noastre. Aceştia au fost oameni care au ştiut să preţuiască valoarea raţiunii şi care, în afară de asta, şi-au ascuţit intuiţia pentru a fi capabili să facă o sinteză între una şi cealaltă.

Astfel ei au înaintat pe scara evoluţiei ajungând mai departe decât oamenii care cu mii de ani în urmă se bazau exclusiv pe intuiţie. Prin modul lor de lucru, ei au progresat mult mai mult decât cei care îşi foloseau doar raţiunea. Astrologia şi resorturile ei au fost explicate şi difuzate, cu ajutorul lor. De asemenea, ei au redescoperit puterea tămăduitoare a plantelor. Au fost oameni, asemenea lui Hahnemann[1] care, la vremea sa, a dat medicinei o nouă orientare prin metoda de tratare homeopatică.

Omul a devenit conştient pe cale intuitivă de forţele piramidei şi încearcă, utilizându-şi raţiunea, să le folosească.

Einstein însuşi a declarat că a mers pe acelaşi drum, atunci când a formulat teoria relativităţii pe care a descoperit-o intuitiv şi pe care doar ulterior a demonstrat-o pe cale raţională.

Astrologia este interesantă tocmai pentru că înfăţişează în modul cel mai nuanţat cu putinţă relaţia om-cosmos. Fiecare individ este unic, născut într-un punct fix al timpului cosmic. Aşadar nu are rost să-ţi tălmăceşti viitorul dintr-un

horoscop de ziar care tratează despre „berbec", pentru că „berbecul" nu există după cum, tot aşa, nu există „francezul".

Bineînţeles că există milioane de oameni care s-au născut în zodia berbecului şi care au trăsături comune de caracter. Chiar şi francezii ar putea fi aduşi la un numitor comun. Cu toate acestea, atât „berbecul" cât şi „francezul" sunt expresii care definesc o multitudine de variante caracteristice.

Astfel de horoscoape publicate zilnic în presă sunt mult prea generale şi, din această cauză, mult prea incomplete pentru un individ; ele ajung până la urmă să fie respinse de cei mai mulţi, considerate fiind ca neconcludente. Ar fi însă păcat ca întreaga astrologie să fie considerată o ştiinţă ce nu merită încredere, deoarece ea este, într-adevăr, un fel de carte cosmică pe care oricine poate învăţa s-o citească intuitiv şi raţional.

Utilizându-ne raţiunea putem ajunge suficient de departe. Din ce este alcătuit omul în plan material? Din nimic altceva decât dintr-un conglomerat de atomi. Dar ce este un atom? Este ceea ce ştiinţa a considerat o vreme a fi cea mai mică particulă de sine stătătoare a materiei: ceva mai mic nu există. Ulterior însă, ştiinţa a fost obligată să retracteze această teză, pentru că între timp se descoperise o particulă şi mai mică: cuanta. Nu este greu de imaginat că, probabil, peste nu mult timp se va descoperi o particulă încă şi mai mică. Nu este cazul să credem că ceva nu poate exista numai pentru că noi nu îl cunoaştem încă.

Omul a descoperit mereu noi şi tot mai mari sisteme ale Căii Lactee. Şi astfel se adevereşte că microcosmosul este un macrocosmos în miniatură.

Tot mai des devenim conştienţi de lucruri care au existat dintotdeauna. Un atom se aseamănă soarelui, înconjurat de planetele sale. Distanţa relativă dintre soare şi planete este proporţional la fel de mare ca aceea dintre nucleul atomului şi electroni.

În interiorul unui atom, ca şi în interiorul sistemului nostru solar, toate părţile se influenţează reciproc, se leagă într-un anumit fel între ele şi toate sunt ţinute laolaltă,

fiecare pe traiectoria energetică ce îi este proprie, de către forţe ce acţionează unele asupra celorlalte.

Deoarece atomul şi sistemul solar provin din aceeaşi sursă prezentând aceeaşi structură, nu trebuie să ne mire faptul că până şi planul pe care-l numim material este influenţat de Soare şi de celelalte planete· adică Pământul şi tot ceea ce trăieşte pe el.

Pentru cei care preferă discursul ştiinţific trebuie amintit aici astronomul rus Mohanov care, în 1965, a constatat că planetele sistemului solar se află într-un fel de rezonanţă, cum ar fi, spre exemplu, coardele unei chitare, sau clapele unui pian care intră în rezonanţă cu diapazonul. Ulterior, a fost descoperită o corelaţie între axa de rotaţie a Pământului şi cea a planetei Venus. Un schimb de energie între cele două planete este foarte probabil.

Americanul Nelson, specialist în radiotehnie, pornise în căutarea cauzelor care determinau tulburările de recepţie în benzile de unde scurte. A descoperit atunci că furtuni magnetice puternice apar în momentul în care anumite planete, vizibile de pe Pământ, formează un unghi de 90°, 0° sau 180°. Astrologii numesc acest fenomen, cvadrat, conjuncţie sau opoziţie. În astfel de condiţii pot apare tensiuni în viaţa şi personalitatea oamenilor. Pentru cei care preferă o statistică trebuie adăugat: Michel Gauquelin, psiholog de formaţie ştiinţifică, şi-a petrecut o mare parte din viaţă strângând date din care a şi publicat o serie considerabilă. El a examinat 500 de membri ai Academiei Franceze de Medicină precum şi alţi 500 de medici proeminenţi şi a remarcat că astrograma acestora era dominată în mod izbitor de planetele Marte şi Saturn în fază culminantă. Cercetând apoi o grupă de control de 1000 de subiecţi, care nu aveau nici o legătură cu medicina, a observat că din punct de vedere statistic nu se înregistra nici o dominantă semnificativă ca în cazul de mai sus.

În cazul a 2000 de sportivi de mare clasă, Marte era dominant în raport de 5.000.000:1. În cazul a 1500 de actori cunoscuţi, Jupiter domina în raport de 1000:1. Pentru o grupă de 352 de scriitori, luna culmina în raport de 100.000:1 – în comparaţie cu factorul hazard.

De asemenea, interesantă este examinarea a 25.000 de părinţi şi copii. S–a constatat că de cele mai multe ori copiii au fost născuţi la scurt timp după răsăritul sau după faza culminantă a unei planete care, în timpul naşterii unuia dintre părinţi, răsărea sau, respectiv, culmina.

Ceea ce în mod obişnuit numim în „carne şi oase" nu este altceva decât un conglomerat de energie atomică.

De aceea este logic să presupunem că anumite forme de energie pot avea mare influenţă asupra omului, cum ar fi, spre exemplu, un câmp magnetic sau energia degajată de forma piramidei. Prin forma pe care o are, piramida poate uni energia cosmică cu magnetismul terestru. Un astronom îmi explica odată că dacă s–ar putea comprima toţi atomii existenţi pe Pământ astfel încât să nu existe între ei spaţii libere, ar rezulta o masă de dimensiunile unui 1 m^3.

Întregul cosmos este o grandioasă operă de creaţie. Toate speciile, fenomenele şi datele existente corespund acestui principiu.

Stelele şi planetele se află într–o permanentă interacţiune, fiind responsabile pentru circumstanţele mai mult sau mai puţin favorabile care ne influenţează viaţa de zi cu zi. Când un om, sau un microcosm, vede pentru prima oară lumina zilei, soarele, el devine o copie a acelui moment pe care o va purta cu sine ca element fundamental, marcat, pe parcursul întregii sale dezvoltări viitoare.

Cu această marcă, cu eul, cu personalitatea lui, omul păşeşte în această viaţă determinată de mişcarea cosmosului.

Ceea ce omul va face din toate acestea depinde de personalitatea şi de libera sa voinţă.

Predispoziţiile sunt date, dar fiecare poate hotărî singur cum le va folosi mai departe. Astfel este posibil ca, lucrând cu tine însuţi, să–ţi corectezi trăsăturile urâte de caracter şi în acelaşi timp să–ţi stimulezi însuşirile pozitive. Dacă, bunăoară, te simţi atras de un partener de viaţă te angajezi alături de el pe acelaşi drum. Dacă mai târziu se dovedeşte că acesta are însuşiri negative, ai de ales între a te despărţi de el, sau a încerca să rezolvaţi împreună problemele, probleme care nu rareori sunt chiar ale tale.

Dacă alegi cea de–a doua soluţie, lucrezi cu tine însuţi, apropiindu–te astfel de ţelul tău propriu–zis. Nu rareori se întâmplă că încercând să evităm anumite greutăţi, le reîntâlnim mai apoi sub o altă formă. Din rezolvarea problemelor noastre trebuie să tragem anumite învăţăminte. Dacă nesocotim acest lucru, ni se dă din nou aceeaşi lecţie. Este vorba de faptul că, îmbrăcând forma corpului materia, spiritul trebuie să–i învingă limitele ajungând pe o treaptă superioară.

Atunci când asocierea dintre suflet şi spirit se destramă, acesta din urmă este liber să se întoarcă în lumea imaterială, până la ivirea unui alt moment cosmic în care se va putea reîncarna într–o nouă combinaţie om–suflet.

De aceea spune Kahlil Gibran, în extraordinara sa carte, *Profetul*: „Copiii voştri nu sunt ai voştri". Ei se nasc din trupul vostru şi din sămânţa voastră, dar, de fapt, sunt fraţii şi surorile voastre din lumea spirituală. Este deci important să capeţi cunoştinţe în domeniul filozofiei astrologiei. Vei descoperi că totul are un sens şi o determinare – chiar şi un accident se află plasat pe orbita evoluţiei.

Aceia care se întreabă „de ce a trebuit să mi se întâmple tocmai mie?" vor constata că, de fapt, acel rău le era anume lor destinat. Motiv pentru care nu are nici un rost să pui un astrolog să cerceteze ce îţi rezervă viitorul, spre a–ţi putea controla astfel singur soarta. Piedicile care îţi sunt puse în cale reprezintă, de fapt, un mijloc de ajutor pentru a te putea desăvârşi. Iar ceea ce numim „întâmplare" nu este decât ceva determinat pentru cineva.

În cadrul de faţă, doresc să completez concepţia astrologică a lui Thorwald Dethlefsen cu următoarele.

Dethlefsen spune că trebuie să acumulăm în viaţă anumite experienţe pe care le facem exact la momentul potrivit, moment determinat, la rândul său, de poziţia astrelor faţă de horoscopul personal.

Aceste date sunt simbolizate în astrologie de cele şapte planete numite şi cele şapte arhetipuri. Dacă am fi conştienţi de faptul că în permanenţă facem astfel de experienţe, am izbuti poate să ne desăvârşim mai bine şi prin liberă voinţă.

Dacă, dimpotrivă, ignorăm aceste lucruri, cosmosul ne poate obliga să învăţăm involuntar legile. În acest caz, profităm numai în mică măsură de posibilităţile care ni se oferă pentru dezvoltarea noastră spirituală.

Un exemplu va clarifica cele de mai sus.

Să presupunem că Saturn tranzitează opoziţia lui Marte. Simplificat, aceasta înseamnă „rezistenţă" la energie.

Problema care se pune în acest caz este cunoaşterea energiei care întâmpină rezistenţă. Saturn simbolizează singurătatea, răceala, boala, întunericul, moartea, demoralizarea, distrugerea fizică etc. Dacă te ocupi în mod conştient de aspectele „cvadratice" proprii, practicând karate, tenis, box, tăiatul lemnelor, ai putea face experienţa fenomenului rezistenţei la energie. Dacă, în schimb, ai mânca mai puţin, te-ai retrage în tine însuţi, te-ai îmbrăca mai simplu, sau chiar te-ai gândi la moarte, ai simţi efectele tranzitului planetei Saturn.

Dacă însă nu faci nimic din toate acestea, atunci cosmosul poate crea condiţiile necesare care să te constrângă să le faci. De exemplu, conducând cu mare viteză (energie) poţi intra într-un copac (rezistenţă) şi te poţi regăsi la spital. Există multe moduri, mai simple sau mai complicate, de a ajunge la acelaşi rezultat. Durerea, suferinţa şi moartea sunt pretutindeni prezente. Prin această modalitate experimentezi inconştient acelaşi principiu, obţii aceeaşi informaţie necesară dezvoltării tale spirituale. Numai că în atare situaţie profiţi mult mai puţin decât dacă ai trăi în mod conştient atari experienţe, având astfel posibilitatea de a le resimţi la un alt nivel.

Chiar dacă nu ar fi adevărat ceea ce afirmă Dethlefsen, şi anume faptul că experienţele trăite la un anumit nivel le fac inutile pe cele situate la alt nivel, merită totuşi să reflectezi la ele şi să trăieşti aspectele lor astrologice în mod conştient, valorificând toate situaţiile cu care te întâlneşti în viaţă ca pe o şansă pentru desăvârşirea spirituală.

Energiile în medicina homeopată

Până acum ne-am ocupat aproape exclusiv de corpul fizic al omului alcătuit dintr-o materie grosolană şi una subtilă. Corpul material al omului este înconjurat de un altul subtil, numit şi corp eteric. Acest alt corp ne menţine practic în viaţă.

Dacă legătura dintre cele două corpuri ar fi ruptă, corpul material ar înceta să mai funcţioneze, descompunându-se treptat şi intrând în putrefacţie. Elementul liant este astfel separat de ceea ce el ar fi trebuit să solidarizeze, să unească. Tehnica modernă a izbutit să fixeze acest corp eteric prin fotografia kirlian.

Înainte vreme simţurile noastre erau atât de fine încât noi înşine puteam vedea această „aură". Sfinţii, care aveau o viaţă spirituală superioară şi deci şi o radiaţie mai puternică, erau pictaţi cu un nimb în jurul capului, nimb care mai poartă şi numele de aureolă. Un clarvăzător o poate desluşi şi astăzi foarte clar, împrejurare în care el nu vede doar corpul eteric, ci şi corpul astral mai fin, şi chiar corpul mental, şi mai fin, care înconjoară fiinţa umană.

Cred că, după o anumită exersare, desfăşurată sub o îndrumare adecvată, aproape oricine poate vedea acest dublu eteric, chiar şi la animale.

Există şi ochelari speciali cu care se pot vedea corpurile subtile eterice. Medicina homeopată ţine seama de aceste învelişuri eterice mai subtile care îl înconjoară pe om. Ea porneşte de la premisa că tuburările echilibrului din organismul uman îşi au originea în domeniul mental. Pe

acesta îl vom numi de acum înainte cel de al patrulea nivel. Spre exemplu: dacă vrem să construim un scaun, prima creaţie a acestuia se desfăşoară în mentalul abstract. Deci primul lucru care ia naştere este gândul: „Voi *construi un scaun!*". La care se adaugă cel de–al treilea nivel: „Voi *construi acest scaun!*" Creaţia a căpătat acum o formă mai concretă, după care se trece la cel de–al doilea nivel: scaunul este desenat pe o foaie de hârtie. Astfel apare un plan, scaunul se cristalizează mai departe în materie.

Apoi urmează primul nivel, la care scaunul este făcut din lemn, şi îşi ia forma lui materială.

Este limpede că o greşeală săvârşită la cel de–al treilea nivel este mult mai uşor de corectat decât una înfăptuită la primul nivel.

O greşeală făcută în imaginaţie se poate corecta mult mai uşor şi mai repede decât una făcută pe hârtie, iar cea de pe hârtie încă şi mai uşor decât cea săvârşită la construirea propriu–zisă a scaunului. Dacă un picior al scaunului este strâmb în imaginaţia noastră (ca să rămânem tot la acest exemplu), el se poate îndrepta într–o clipă, pe hârtie lucrându–se cu guma şi cu creionul. Dacă însă se observă piciorul strâmb abia după confecţionarea scaunului, îndreptarea lui poate dura ore în şir. Rezultă de aici că, cu cât nivelul la care se descoperă şi se corectează greşeala este mai ridicat cu atât este mai puţin probabil ca ea să se repete la nivelele inferioare. Analog, astfel de „corecturi" sunt posibile cu medicamente de potenţe înalte. Ele lucrează în domeniul mental sau astral pentru că acţiunea lor se situează la acelaşi nivel de vibraţie.

Dacă aceste tulburări, pe care noi le numim boli şi care se manifestă prin diferite simptome, sunt interceptate şi anihilate la un nivel superior, ele nu se vor mai putea extinde la ţesuturile şi membrele corpului, situate la un nivel inferior.

Cum se prepară un medicament homeopatic?

O anumită plantă sau o substanţă minerală este pulverizată şi amestecată cu alcool. Se ia o parte din praf

şi se amestecă cu câteva părţi de alcool; amestecul se agită puternic pentru a–l dinamiza. Din această soluţie astfel obţinută se ia din nou o parte şi se amestecă cu alte câteva părţi de alcool în acelaşi fel. În funcţie de gradul de diluţie dorit (potenţă), chimistului nu îi mai rămâne din substanţa de la care a pornit nici o urmă recognoscibilă (în sens de urmă activă). Ceea ce se obţine este energia esenţei plantei sau mineralului respectiv. Această energie poate acţiona asupra celor patru învelişuri ale noastre.

Acelaşi lucru se petrece şi cu energia atomică. Înainte se foloseau ca surse de energie cărbunii vegetali sau cărbunii minerali. Astăzi se utilizează nucleul unei anumite substanţe şi se pune astfel în libertate o energie, care nu se află în nici un raport cu întrebuinţare normală a acestei materii.

Energia nucleară, homeopatia şi energia piramidei apar împreună în spectacolul nostru terestru.

Acesta este un semn că am atins miezul adânc al lucrurilor. Încet dar sigur ne apropiem de planurile eterice şi ne reîntoarcem pe drumul care duce în sus.

Ne aflăm de abia într–un stadiul incipient, ceea ce face ca manipularea homeopatică şi a energiei nucleare să se facă destul de neglijent.

Cauza aplicăriilor eronate este de cele mai multe ori ingnoranţa, dorinţa de câştig rapid, aspiraţia puterii şi uneori chiar comoditatea.

Acţiunea homeopatiei poate fi profundă şi de lungă durată dacă intervine la nivel astral sau mental, ceea ce presupune ca medicul homeopat să se pregătească cel puţin 3–4 ani. În afară de asta este necesară o examinare temeinică a pacientului, care poate dura până la două ore, pentru cunoaşterea în totalitate a stării sale de sănătate.

Odată ce medicul a depistat firul bolii, el va putea înlătura până şi cea mai ascunsă cauză a ei. Se pot obţine chiar rezultate spectaculoase. În homeopatie a acţiona împotriva unor tulburări înseamnă: a înlătura definitiv simptomele prin care se manifestă boala, administrând un medicament care ar provoca oamenilor sănătoşi aceleaşi

simptome pe care le au bolnavii în cauză. Prin acest tratament este stimulat în întregul organism o reacţie proprie care va înlătura boala în scurt timp. Astfel vor dispărea şi simptomele bolii, cum ar fi: abcesele, febra, durerile sau malformaţiile.

Nu împotriva abcesului însuşi se acţionează, ci împotriva cauzelor care l-au generat. Nu febra se tratează, ci originea ei. Nu malformaţia, care poate fi operată, trebuie înlăturată, ci cauza apariţiei ei, oferindu-se astfel organismului posibilitatea de luptă, în limitele care îi sunt proprii, împotriva bolii. Febra nu este altceva decât ridicarea temperaturii corpului, un fel de mobilizare a întregului sistem imunitar al organismului pentru neutralizarea rapidă a microbilor.

Homeopatia consideră boala un semn al sănătăţii, căci simptomele ei arată că organismul tinde să reacţioneze, apărându-se.

Dacă perseverăm în a duce un mod de viaţă dăunător sănătăţii, hrănindu-ne cu alimente care ne sporesc cantitatea de toxine din corp, vom constata apariţia unor tulburări sub forma stresului, spre exemplu – la care organismul nostru va răspunde cu promptitudine. Astfel apar simptomele clasice de răceală, gripă, diaree, transpiraţie abundentă.

Dacă interpretăm greşit aceste simptome şi le tratăm cu picături de pus în nas, cu deodorante, alifii etc., agenţii patogeni vor rămâne mai departe în corpul nostru şi cu cât vom proceda mai des astfel, cu atât aceştia se vor înmulţi.

Pericolul creşte căci rinichii şi ficatul nu mai fac faţă situaţiei.

Toate acestea duc în final la formarea chisturilor, tumorilor, reumatismelor, artrozelor care se instalează în corp, provocând leziuni de nevindecat. Se poate ajunge chiar la o declanşare ireversibilă a bolii cu consecinţe fatale pentru organism. De aceea este foarte important să avem ceva mai multă înţelegere pentru corpul nostru atât de

perfect organizat. Trebuie să-l privim ca pe un înveliş al spiritului nostru, partea noastră cea mai importantă. Medicina actuală oferă cea mai bună dovadă a faptului că am pierdut în întregime legătura cu cosmosul. Chiar şi legăturile interne ale omului au fost uitate.

Prin chimie, ştiinţa distilării, se urmăreşte o specializare cu bătaie lungă: un medic pentru afecţiunile psihice, un medic pentru inimă, un medic pentru piele, un medic pentru ochi, un medic pentru dinţi, un medic pentru gât, nas, urechi. Dacă toate astea vor continua, vom ajunge probabil să avem şi un medic pentru lobul urechii.

Dacă apar simptome de boală la nivelul pielii este limpede că acestea sunt consecinţa îmbolnăvirii întregului organism, căci pielea nu este un organ care să funcţioneze independent de restul corpului. Ca o replică la cele de mai sus trebuie privită dezvoltarea iriscopiei care consideră ochiul drept oglinda întregului organism, asemenea acupuncturii care consideră curenţii energetici în integralitatea legăturilor lor. Şi masajul zonei reflexogene a piciorului se înscrie în aceeaşi categorie, căci apăsându-se anumite puncte de pe talpa piciorului sunt stimulate organele bolnave.

Astfel de experienţe se înregistrează tot mai des în ultima perioadă în Occident. Nu se mai lucrează exclusiv cu materia care, în fond, este tot o formă de energie, ci şi cu aceşti curenţi energetici.

Cât de sincron se desfăşoară aceste lucruri şi cum sunt ele dirijate de cosmos se vede din faptul că homeopatia întremeiată în anii 1800–1850 de Samuel Hahnemann a ajuns din nou în prim plan. Câteva decenii mai târziu inginerul Davidson îşi expunea primele teorii cu privire la culisele şi la mesajul piramidei lui Keops. Astăzi, în anul 1980, existenţa acestor două forme de energie pătrunde încet în conştiinţa omului occidental.

Ar trebui să folosim împreună aceste curente favorabile, să le cercetăm temeinic şi să încercăm, cu intuiţia slabă de care mai dispunem, să cuprindem dimensiunile acestor energii.

Exemple din homeopatie

Ca să poţi înţelege cu adevărat un lucru trebuie fie să-l experimentezi tu însuţi, fie să te transferi mental în situaţia experimentării. Pentru că prima variantă nu-i stă la îndemână oricui, aş dori să prezint în cele ce urmează câteva exemple din experienţa practică. În luna mai a anului 1980 am luat parte la un congres de homeopatie care s-a desfăşurat în cadrul unui curs pe care-l făceam în oraşul Velp, lângă Arnheim. Au participat aproximativ 150 de persoane. Îmi rezervasem o cameră la hotelul în care urma să aibă loc congresul. Dar pentru că hotelul era supraaglomerat şi nu mai dispunea de camere libere, am fost îndrumat spre un alt hotel. Şi astfel am ajuns în acelaşi loc în care era cazat specialistul elveţian dr. Voegeli, invitat să ţină o comunicare la acel congres. Întâmplarea a făcut să pot sta de vorbă liniştit, la masă, cu acest om deosebit despre activitatea lui practică. Dr. Voegeli, care între timp a publicat duzini de cărţi despre homeopatie, era unul dintre primii medici din Europa occidentală care se ocupase de radiologie şi de oncologie. El avea o clinică în Elveţia, unde s-a confruntat în calitate de medic cu urmările grave ale bolilor devenite incurabile ale pacienţilor săi. El şi-a dat seama că starea lor se datora medicamentelor administrate care suprimaseră simptomele bolilor.

Mi-a povestit cazul dramatic al unei familii cu trei fete. Prima dintre ele avusese la începutul pubertăţii un ciclu cu flux considerabil care nu se mai oprea. Ginecologul i-a prescris un medicament cunoscut şi hemoragia s-a oprit. Câteva luni mai târziu fata devenise apatică şi îşi pierduse pofta de mâncare. A fost internată într-o clinică unde la puţină vreme a murit. Sora ei a avut după prima menstruaţie, aceeaşi hemoragie. A fost şi ea tratată în acelaşi fel şi în decurs de un an a murit. Când şi mezina a prezentat aceleaşi simptome ca şi surorile ei, a fost dusă la un alt

ginecolog care i–a prescris un alt tratament. La puţină vreme sângerarea s–a oprit definitiv. Cinci ani mai târziu fata s–a îmbolnăvit de un reumatism care a degenerat în poliartrită, transformând–o aproape într–o infirmă pentru tot restul vieţii.

Hemoragia abundentă era o încercare a corpului de a elimina toxine. Împiedicând acest lucru şi neelucidând cauza ei reală sfârşitul a fost fatal. După ce a aflat de toate acestea, dr. Voegeli s–a consacrat studiului homeopatiei. A renunţat să mai practice radiologia şi şi–a început munca de pionierat la opera vieţii sale.

Ca anecdotă îmi povestea istoria unei văduve americane, îndrăgostită de căţeluşul ei. Bietul animal avea lăbuţele din spate pe jumătate paralizate. Nici un veterinar n–a putut să–l vindece, în ciuda faptului că stăpâna sa era dispusă să plătească o avere în acest scop. Un veterinar elveţian a îndrumat–o să vină la dr. Voegeli, dar nici el n–a putut dintr–un început să–i dea vreun sfat. Făcând însă o plimbare prin parc în jurul orei prânzului împreună cu doamna şi căţeluşul ei, a observat că animalul înainte de a urina se întorcea şi se uita la cei care îl urmau. Când şi–a zărit stăpâna, câinele a mers înainte fără să mai urineze. Acest lucru s–a repetat de câteva ori. Dr. Voegeli i–a sugerat doamnei să se ascundă pentru un moment. Câinele a alergat la un copac s–a uitat în jurul său şi, nevăzând pe nimeni, a urinat uşurat, ca şi cum viaţa lui ar fi atârnat de acest lucru.

Dr. Voegeli a diagnosticat natrium muriaticum, remediu care are ca simptom principal neputinţa de a urina atunci când te priveşte cineva. Zece zile mai târziu paralizia dispăruse şi căţelul putea să umble din nou normal.

Am ales acest exemplu pentru cei care au convingerea că vindecarea homeopatică are o bază exclusiv psihologică.

Dr. Voegeli mi–a povestuit mai departe despre un bărbat care suferea de şase luni de zile de sciatică, împotriva căreia nici unul dintre asistenţii săi nu găsise vreun remediu. Venind la dr. Voegeli, acesta a putut să pună un diagnostic

exact şi să prescrie medicamentul potrivit, luând în considerare un lucru mărunt. O durere interioară arzătoare. Neputând nici să se aşeze, nici să stea culcat, bărbatul se afla la capătul puterilor. Dr. Voegeli a dizolvat două pastile într–un pahar cu apă şi l–a rugat să inhaleze aerul de deasupra paharului. Deşi durerile îl făceau să geamă, în decurs de numai câteva secunde după ce a mirosit paharul, acestea au încetat. De–a dreptul uluit, bărbatul se plimba prin cameră, ca metamorfozat. L–a rugat apoi pe dr. Voegeli să–i dea o sticlă întreagă din cel remediu. Acesta a refuzat, şi pe bună dreptate, căci ar fi fost posibil ca remediul să nu acţioneze la o eventuală nouă administrare. În afară de asta exista pericolul ca omul să ia preventiv remediul, provocându–şi astfel din nou durerile. Bărbatul i–a oferit chiar 1000 de franci elveţieni în schimbul preţiosului leac şi a fost foarte supărat că nu l–a putut, totuşi, obţine.

Un prieten de–al meu, medic pediatru, pasionat şi el de homeopatie, mi–a relatat câteva cazuri de–ale sale: o femeie îşi adusese copilul bolnav de bronşită. Boala se repeta cu o frecvenţă de 3–4 ori pe an, motiv pentru care era silit să lipsească foarte des de la şcoală. Evoluţia bolii era mereu aceeaşi: mai întâi copilul făcea puroi la degetul mare, apoi i se inflamau ochii, iar în final se declanşa bronşita.

Medicul care îl tratase îi prescria de fiecare dată antibiotice care îi anihilau aceste simptome. După 2 luni de zile copilul o lua de la capăt. I se aplicase de fiecare dată acelaşi tratament, dar intervalele dintre momentele de apariţie ale simptomelor patologice deveneau din ce în ce mai scurte.

Când, în sfârşit, copilul a fost adus la el, tocmai începuse să supureze la deget. După un examen amănunţit i s–a depistat remediul necesar. Infecţia de la deget a încetat aproape imediat şi, două zile mai târziu, copilul a făcut o răceală uşoară care i–a trecut rapid.

De atunci circuitul patologic a fost întrerupt, copilul

n–a mai contractat bronşita şi a putu să meargă regulat la şcoală.

Copiii care sunt trataţi homeopatic răcesc de regulă mai greu, pentru că organismul lor este curăţat de toxine şi reacţionează mai bine.

Chiar şi dr. Voegeli, în vârstă de 81 de ani, care a suferit o fractură a articulaţiei şoldului şi care, în mod normal, ar fi trebuit să stea 6 săptămâni în spital, a părăsit clinica după numai 10 zile şi a putut chiar să–şi conducă propria–i maşină până acasă.

Legătura dintre om şi natură

Într–o epocă în care ne răsfăţăm în cel mai mare confort posibil se întâmplă rar să fim obligaţi să dormim într–o cameră cu o temperatură sub zero grade. Datorită acestui lucru pierdem ocazia de a vedea pe „viu" spectacolul cristalizării aburului sub forma florilor de gheaţă de pe geamuri. Fascinaţiei produse de această privelişte îi urmează eventual uimirea. Desenele formate pe geam trebuie să–şi aibă originea undeva. Formarea cristalelor din picăturile de apă se desfăşoară după un anumit principiu, acelaşi care conferă formă florilor şi plantelor. Se creează astfel impresia că ar fi vorba de mâna aceluiaşi artist.

Cine a văzut filmul lui Bert Handstra *Asemenea animalelor* îşi va aminti cu câtă fineţe poate înfăţişa natura analogia dintre comportamentul uman şi cel animal. Cum ar putea fi oare altfel? Toate fiinţele au în ele o scânteie divină pe care o manifestă la diferite nivele. În toate aceste creaţii acţionează aceleaşi forţe cosmice. Chiar şi plantele, animalele şi mineralele se împart în diferite categorii în funcţie de puterile cosmice care acţionează în ele. Omul însuşi ştia pe vremuri că fiecare dintre organele sale a fost alcătuit în lumea eterică de anumite forţe cosmice.

De aceea pentru fiecare organ există o plantă sau un mineral care îi sprijină funcţiunea. Este de la sine înţeles că nici aici nu este vorba de o coincidenţă, ci de un rezultat firesc al întregii evoluţii a cosmosului. M–a fascinat o carte a lui Rudolf Steiner în care se descrie momentul apariţiei omului şi, legat de asta, dezvoltarea Pământului, planeta noastră fiind expresia evoluţiei omului şi, totodată, locul

potrivit pentru desfăşurarea ei. Autorul afirmă că fiinţa pe care noi o numim astăzi om a apărut la început din haos; apoi s–a comprimat treptat într–o masă modelabilă care finalmente s–a cristalizat într–o entitate unică, înzestrată cu conştiinţă de sine. Acest proces evolutiv se desfăşoară în continuare, întrerupt uneori de faze mari de stagnare. În timpul acestor faze de stagnare totul se descompune şi reintră în haos, după care se concentrează din nou spre a reintra în procesul evolutiv. În timpul acestei evoluţii există anumite entităţi care rămân pe loc, la un anumit nivel, prevăzut pentru ele, stopându–şi astfel evoluţia.

Cea mai evoluată entitate este omul, după care urmează animalele, plantele, mineralele, toate cu particularităţile şi variantele lor tipice. În momentul intrării procesului de evoluţie în ultima sa fază au fost deja parcurse trei mari perioade de cristalizare a materiei. Acestora li se alătură cea de–a patra perioadă în care se atinge punctul de maximă adâncime a dezvoltării. Urmează apoi încă trei perioade de timp în care materia se spiritualizează în entităţi subtile. Fiecare din aceste perioade este împărţită la rându–i în alte şapte perioade mai mici.

În momentul de faţă omenirea se află în cea de–a patra perioadă, iar în cadrul ei, în cea de–a patra perioadă mai scurtă, ceea ce înseamnă că ne aflăm în punctul cel mai adânc al materializării. Aceste observaţii sunt de reţinut deoarece le vom regăsi confirmate de anumite teorii privind piramida lui Keops.

Într–un capitol anterior am afirmat că omul are conştiinţa eului propriu. Este oare valabil acest lucru şi pentru animale?

Animalele şi insectele nu au în realitate conştiinţă de sine. Au mai de grabă o conştiinţă colectivă sau, altfel spus, spirit de grup. Acesta din urmă e regăsibil şi în societatea oamenilor. Utilizăm spre exemplu cuvântull „spirit" destul de des. Atunci când luăm parte la o adunare spunem câteodată: „Aici domneşte un spirit constructiv" sau „spiritul de echipă a fost remarcabil". Acest spirit, care are practic o viaţă proprie, este răspunzător de faptul că

vorbim, bunăoară despre „francez" la modul general. Fiecare popor îşi are propriul spirit, tot aşa cum însăşi planeta noastră îşi are propriul ei spirit în raport cu celelalte planete.

Dacă lucrurile sunt într-adevăr aşa, atunci le vom putea regăsi ca atare şi în viaţa de toate zilele. În această ordine de idei aş putea să vă povestesc chiar câteva anecdote amuzante.

La vechiul meu loc de muncă mă ocupam cu sondaje de marketing în legătură cu produse alimentare şi dulciuri. Trebuia să descopăr care dintre produsele existente urmau să fie îmbunătăţite, adică altfel spus, care din noile produse se vindeau mai bine.

Aveam la dispoziţie un birou spaţios cu câteva mese încărcate tot timpul cu cele mai grozave dulciuri.

Fereastra încăperii era, atât iarna cât şi vara, larg deschisă. Mai ales în timpul verii biroul meu ar fi fost un paradis pentru viespi. În mod straniu eram însă foarte rar vizitat de micile vietăţi. Şi mai ciudat era faptul că într-un biroul alăturat, unde în permanenţă era curăţenie şi ordine desăvârşită se afla un coleg de-al meu care era nevoit să-şi întrerupă mereu lucrul pentru a izgoni viespile care nu-i dădeau pace. Lupta cu viespile a durat toată vara, în fiecare zi se făceau între zece şi douăzeci de victime.

La prima vedere, viespile nu aveau nici un motiv să invadeze biroul respectiv unde nu exista nimic atrăgător şi, concomitent, să evite paradisul meu dezordonat şi dulce.

Şi în fiecare an se repeta aceeaşi poveste.

Care ar fi explicaţia?

Viespile au un caracter saturnic căruia îi corespunde o considerabilă doză de agresivitate.

Omul respectiv prezenta un caracter asemănător: era berbec cu un Saturn expus, în plus, bogat aspectat.

Cele două influenţe saturnice s-au atras reciproc iar rezultatul a fost prezenţa permanentă a viespilor în biroul colegului meu, agresivitatea lor ciocnindu-se în mod nemijlocit de a lui. S-a ajuns până acolo încât atunci când acesta venea la mine în birou, viespile intrau pe geam

după câteva minute. După ce părăsea camera, micile vietăţi mai zburau cam 10 minute prin cameră după care dispăreau din nou pe fereastră.

Viespile ar fi putut să rămână liniştite la mine căci eu respect viaţa fiecărei fiinţe, a fiecărui om, a fiecărui animal, a fiecărei plante sau insecte.

Cum funcţionează deci conştiinţa unei astfel de făpturi?

Dacă privim cu atenţie un muşuroi de furnici vom avea impresia că fiecare furnică în parte ştie ce are de făcut. Totuşi lucrurile nu stau întocmai aşa.

Furnicile sunt conduse de o conştiinţă colectivă, centrală, la fel ca degetul unei mâini, care poate acţiona de unul singur, dar nu poate decide el însuşi ce are de făcut.

La om comanda şi impulsurile nervoase pleacă din creier. Există vizionari care pot vedea această conştiinţă colectivă a furnicilor, acest spirit colectiv.

Dacă acesta există, putem atunci să intrăm în contact cu el?

Este într-adevăr posibil.

Cititorii au constatat poate că, pe lângă înclinaţia de a filozofa, am şi tendinţa de a controla lucrurile şi practic.

Am făcut deci şi un astfel de experiment.

Noud van den Eerenbeemt mi-a povestit odată la un pahar de bere pe o terasă din Anvers despre o doamnă din Gand care făcuse şi ea un astfel de experiment, încercând să comunice cu nişte furnici care îi invadaseră magazinul de brânzeturi. Şi, iată, că după două zile furnicile au lăsat-o în pace, invadând din nefericire pe vecinul de alături.

În perioada în care lucram la firmă aveam foarte multe de făcut. În afara serviciului, mă pregăteam pentru examenul de absolvire al unui curs, de şapte ani, de homeopatie clasică. De aceea nu-mi pica deloc bine faptul că toată noaptea eram chinuit şi înţepat de duzini de ţânţari.

Invazia ţânţarilor m-a făcut să-mi pierd somnul timp de aproape 6 săptămâni, astfel că ajunsesem la capătul puterilor. Mi-am amintit atunci de ceea ce îmi povestise van Noud şi într-o seară, punându-mi cel mai bun costum pe care-l aveam, m-am adresat spiritului colectiv al

ţânţarilor cu următoarele cuvinte: „Mult stimate spirit colectiv al ţânţarilor, am cel mai mare respect pentru dvs. ca fiinţă vie şi mă simt de aceea foarte legat de dvs. Nu aş putea spune acelaşi lucru în ceea ce vă priveşte direct, căci prezenţa dvs. aici îmi răpeşte somnul, aducându-mă în situaţia de a face azi, sau cel târziu mâine, un accident. Pentru că trebuie să-mi hrănesc soţia şi copilul nu pot accepta această situaţie la nesfârşit. De aceea vă rog din suflet, dar în acelaşi timp, cât se poate de ferm, să mă lăsaţi de acum înainte în pace pentru că altfel mă văd obligat să iau măsuri drastice împotriva dvs. Aveţi la dispoziţie 3 zile timp de gândire şi sper că veţi înţelege punctul meu de vedere".

E de la sine înţeles că am aşteptat cu nerăbdare să văd ce avea să urmeze.

Bucuria mi-a fost poate mai mare decât mirarea când, noaptea următoare, n-am auzit decât zumzete sporadice şi nu am mai fost înţepat.

A doua noapte nu mai rămăsese nici urmă de ţânţar. Deşi au trecut trei ani de atunci, nici până în ziua de astăzi n-am mai fost deranjaţi de ţânţari. Presupun că rugămintea mea a fost transmisă ţânţarilor din generaţie în generaţie.

Într-o superbă seară târzie de vară, în septembrie 1979, după o zi obositoare şi călduroasă petrecută la expoziţie, m-am dus să beau ceva răcoritor în compania unui client.

Singurul lucru neplăcut în seara aceea era un stol de viespi care agasa pe toată lumea. Astfel s-au apropiat şi de masa la care ne aflam, atrase de gustul dulce al limonadei noastre. Tovarăşul meu le izgonea sprinten de fiecare dată, însă fără nici un rezultat, căci veneau mereu altele noi. I-am atras delicat atenţia că ar putea omorî micile vietăţi şi că eventual am putea găsi o altă soluţie.

„Ce bine" mi-a răspuns acesta. „Dă-i drumul şi descurcă-te singur." Ceea ce am încercat să fac a fost, cu siguranţă, destul de riscant, căci dacă aş fi dat greş, m-aş fi făcut de râs. M-am concentrat intens asupra viespilor care stăteau pe pahar şi le-am vorbit în gând, în acelaşi

fel prietenos dar categoric cu care mă adresasem ţânţarilor. După care, prima a zburat aproape imediat, în timp ce a doua a ezitat puţin, cam aprozimativ o jumătate de minut, apoi a plecat şi ea. De-abia după un sfert de oră a apărut o altă intrusă care însă s-a retras destul de repede după câteva clipe de negocieri.

Uimirea interlocutorului meu a fost o recompensă suplimentară pentru strădaniile pe care le-am depus.

Ulterior am auzit o istorie similară despre un experiment întreprins cu o familie de şoareci, care după primul contact telepatic s-ar fi strămutat în altă parte.

Vedeţi, acestea sunt lucruri pe care oricine le poate experimenta în linişte pentru el însuşi, iar dacă izbuteşte să pătrundă în miezul lor adânc va ajunge la concluzia că totul este de fapt UNUL.

Aceste lucruri nu trebuie utilizate pentru a obţine avantaje de ordin material, căci aşa ceva ar fi în detrimentul propriului nostru progres spiritual. Ele trebuie abordate cu cea mai profundă veneraţie faţă de creatorul acestui univers şi faţă de creaţia sa. Această *unitate*, sau diferitele moduri în care ea se exprimă, apar în concepţia astrologică despre totalitatea umană. Bunăoară „fecioara" astrologică, şi am în vedere pe cineva care este marcat în mod evident de caracteristicile acestei zodii, „fecioară" – Soare sau eventual „fecioară" în conexiune cu alte planete, are anumite trăsături particulare cum ar fi: simţ pentru ordine, simţ pentru detalii, simţ critic pentru micile detalii, intens marcat pentru lucrurile concrete, materiale. Organismul celor născuţi în „fecioară" este vulnerabil pe latura sa digestivă, intestinală care are în modul său de funcţionare caracteristicile tipice ale acestei zodii, şi anume: prelucrarea minuţioasă a hranei ingurgitate, fărâmiţarea cât mai măruntă a componentelor hranei, structurarea intregului circuit, dirijarea a ceea ce este folositor către rinichi şi ficat şi eliminarea restului. Un popor care corespunde caracteristicilor zodiei „fecioarei" este cel elveţian. Există oare o altă ţară mai ordonată şi mai curată decât Elveţia? Elveţianul tradiţional este renumit pentru precizia sa, pentru industria de ceasuri şi pentru

alimentele pregătite cu mare grijă şi seriozitate şi în care poţi avea toată încrederea.

Când elveţianul trece în contrariul său, în „peşte", se spune că „bea ca un elveţian". Cu asta nu vreau să spun că toţi „peştii" sunt mari beţivi.

De curând, cu ocazia apariţiei unui articol într-un ziar, mi s-a făcut publică şi adresa privată. Rezultatul a fost un interes năvalnic pentru piramide, comparabil în oarecare măsură cu „Gold rush", un fel de *boom* după aurul cosmic.

Un domn mai în vârstă care nu se mulţumise cu ce citise în ziar a venit într-o bună zi la mine. În ciuda aglomeraţiei, a continuat să aştepte din dorinţa de a obţine adresele altor oameni interesaţi de asemenea lucruri. Problema sa era un genunchi rigid pentru a cărui vindecare umblase prin toată Europa, ajunsese chiar şi la Moscova.

Văzându-l, m-a izbit analogia dintre „omul care nu merge în genunchi" şi genunchiul său rigid. Aşa cum „fecioarele" au probleme cu sistemul digestiv, tot aş „capricornii" au probleme cu genunchiul. Indiciile pe care le prezenta erau atât de clare că mi-am luat inima în dinţi şi i-am spus: „Dvs. sunteţi un capricorn".

S-a dovedit într-adevăr că era născut în această zodie. I-am explicat apoi că rigiditatea genunchiului său era expresia materializată a tenacităţii sale spirituale, urmare a constituţiei care îi era proprie. Singura lui posibilitate de vindecare era pur şi simplu să fie ceva mai destins. În acest fel rigiditatea genunchiului său ar dispare de la sine. Bineînţeles că atunci explicaţiile mele nu l-au impresionat pe bătrânul domn. Astfel de convingeri se formează încetul cu încetul sau apar brusc ca un fulger prăvălit din cosmos.

I-am povestit această întâmplare unui prieten, Bole van Laarhoven, jurnalist şi scriitor. A reacţionat imediat pentru că el a făcut astfel de experienţe cu oameni care i-au interpretat „miopia" în acelaşi mod. I-am propus să scrie un articol pe această temă, pe care iată, îl prezint în cele ce urmează.

Procedeul doctorului Bates

Vederea proastă şi în special miopia este unul dintre exemplele elocvente pentru faptul că spiritul şi corpul se influenţează reciproc.

Miopia se instalează deseori la vârsta la care apar primele emoţii legate de şcoala primară, deci cam pe la vârsta de şapte ani. Alte momente „periculoase" sunt trecerea de la liceu la universitate şi începutul armatei.

Copilul care suferă de mic de miopie este de cele mai multe ori foarte introvertit, se teme de lumea înconjuătoare, nu este prea dotat pentru sport şi ţine totul închis în el.

Citeşte de regulă cu multă plăcere pentru că în felul acesta se poate retrage într–o lume fantastică. Copilul care suferă de miopie este cu adevărat „miop" în relaţiile sale cu ceilalţi. Are aversiune faţă de evenimentele imprevizibile şi, în general, nu este foarte vioi, deşi din punct de vedere intelectual este înzestrat. Adulţii miopi sunt foarte des egocentrici. Sunt oameni plini de tensiuni interioare şi temători din fire care de multe ori suferă de forme uşoare de ipohondrie. Se simt bine în mediul lor cunoscut şi au rareori iniţiativă proprie.

Medicina clasică oferă celor care suferă de miopie o cârjă cu care să se ajute. Ochelarii sunt, de fapt, o cârjă, căci nu îmbunătăţesc vederea miopilor. Dimpotrivă, ochii acestora se obişnuiesc repede cu acest ajutor extern foarte comod care însă înrăutăţeşte vederea la distanţă. Din acest motiv miopia se accentuează frecvent până la o anumită vârstă.

La începutul acestui secol trăia la New York un oculist cu numele de dr. Bates. Acesta a ajuns la concluzia că într–adevăr se poate face ceva împotriva miopiei şi anume o serie considerabilă de exerciţii pentru muşchii oculari, exerciţii de coordonare, relaxare, precum şi exerciţii de învăţare a pacientului să privească central cu ambii ochi.

Discipolii săi au devenit curând conştienţi de faptul că miopia are un corespondent la nivelul spiritului, lucru tot

atât de important sau poate chiar mai important decât exerciţiile de încordare şi relaxare ale musculaturii oculare. În acest sens ei au elaborat o serie de exerciţii de relaxare orientate spiritual, astfel încât „crisparea" miopului să dispară. Pacientul era învăţat să privească realitatea în faţă.

Exerciţii de relaxare, descoperirea sinelui propriu şi propria realizare în viaţă sunt deci foarte importante. De curând, în Flandra, doi opticieni, John Hoet şi Guy Eneagels, au înfiinţat, după terminarea studiilor lor în Statele Unite, un *Centru de terapie vizuală*, care are următoarea adresă: Bacchuslaan 19; 2600 Berchem, tel 003/276282. Aici se încearcă vindecarea oamenilor care suferă de diferite deficienţe oculare, printre care şi de miopie. Cu cât pacientul este mai tânăr cu atât este mai uşor de vindecat, căci exerciţiile pot fi făcute şi în joacă. Cei doi opticieni îngrijesc pacientul în totalitatea lui fără însă să piardă din vedere aspectul spiritual.

Ochelarii sunt o cârjă, iar vederea deficitară semnifică de asemenea şi o sănătate psihică proastă. Ceea ce este un semn rău. Şi în această privinţă se poate face ceva pentru sănătatea oamenilor.

Aici se încheie contribuţia prietenului meu.

Corpul uman este structurat în felul următor: capul, polul gândirii se află în partea de sus, în timp ce polul vieţii, alcătuit din sistemul de reproducere şi sistemul digestiv, este situat în partea de jos. În majoritatea ţărilor, regăsim într–un cadru mai mare acelaşi raport. Spre exemplu, în Olanda, Universitatea din Leiden, „partea serioasă a ţării", se află în nord; în schimb, în sud, la polul vieţii, au loc sărbătorile carnavaleşti entuziaste.

În nordul Franţei este amplasată industria, în timp ce în sud, voluptatea vieţii stă pe primul plan. S–ar putea crede că această împărţire este făcută pe criterii climatice şi că în sud, din cauza temperaturii ridicate, nu se poate lucra. Că lucrurile nu stau tocmai aşa ne arată, bunăoară, Italia a cărei industrie este tot în nord amplasată, însă nordul Italiei este mult mai la sud decât cel al Franţei. America de Nord, America de Sud sunt organizate din

punct de vedere economic după aceleaşi legităţi, pentru că toate se trag din aceeaşi obârşie. Interacţiunile sunt omniprezente.

Acum câteva zile, o asistentă medicală observă că, la lună plină, maternitatea unui mare spital din Amsterdam lucra cu un personal considerabil sporit spre a face faţă creşterii drastice a numărului de naşteri. Forţa magnetică a lunii atrage toate lichidele, atât apa cât şi sângele. Luna plină are mare putere pentru că reflectă Soarele. Prin forţa de care dispune poate atrage copilul din uterul matern. Naşterile la lună nouă sunt, dimpotrivă, foarte problematice. Mările din emisfera nordică sunt supuse şi ele forţei de atracţie a lunii, care se manifestă prin flux şi reflux. Ştiinţa recunoaşte acest tip de energie, dar nu o poate măsura. Luna simbolizează afectul, lumea sufletească. Urmăriţi o dată cu atenţie oamenii din jurul vostru născuţi în zodia racului, scorpionului sau peştilor. Aceşti oameni au probleme legate de afectivitate, mai ales atunci când luna este prost aspectată în horoscopul lor, sau pe harta cerului printr–o planetă care se găseşte în cvadrat (90°) sau în opoziţie (180°).

Puţinii fermieri care mai ştiu câte ceva despre aceste influenţe astrale vor lua întotdeauna în calcul forţa de atracţie a lunii atunci când îşi însămânţează ogoarele.

Legumele care îşi dezvoltă fructele sub pământ, ca de exemplu cele cu tuberculi, trebuie plantate neapărat înainte de lună plină. După câteva zile puterea lunii scade, iar sevele plantelor se retrag spre rădăcină pentru ca acestea să se poată dezvolta pe deplin.

Dacă se procedează altminteri, planta va face nişte frunze superbe dar nu va avea aproape deloc tuberculi. De aceea vânzătoarele de ierburi recoltau pe vremuri la lună plină sau la lună nouă, după cum aveau nevoie de flori, rădăcini sau buruieni.

Toată această înţelepciune bătrânească, această cunoaştere şi mai ales înţelegere a naturii, din care cea mai mare parte s–a pierdut, revine treptat în conştiinţa noastră.

Dacă ţi-ai găsit un punct de reper, începi să observi de îndată felul în care aceste legături se regăsesc peste tot în mediul nostru înconjurător, la rându-i o oglindă a ceea ce se petrece în sufletul nostru.

Pe drept se afirmă: „Spune-mi cu cine te împrieteneşti ca să-ţi spun cine eşti". Câmpul fiecărui om este imaginea reflectată a ceea ce se petrece în interiorul tău. Chiar şi greşelile cuiva se regăsesc în oamenii din jurul său. În psihologie aceasta se numeşte proiecţie. Primeşti înapoi ceea ce emiţi. Dacă ai permanent conflicte cu cineva, care treptat începe să te plictisească, înseamnă că lucrurile care te deranjează sunt de fapt înrădăcinate chiar în tine. Vibraţiile emise de oamenii din jurul nostru sunt în mod evident percepute de noi. Prin urmare, trebuie să lucrăm mai întâi cu propria noastră personalitate. Vom constata, în scurt timp, că nu mai suntem deranjaţi de insuficienţele şi de modul de comportare egoist al celorlalţi pentru că aceste defecte nu vor mai găsi în noi un teren care să le alimenteze.

Un exemplu amuzant, menit să ilustreze cele de mai sus, este oferit de următoarea întâmplare petrecută în timpul unei sărbători.

La o masă s-a servit o prăjitură foarte apetisantă cu prune. Feliile erau foarte neregulat tăiate în aşa fel încât pe platou erau bucăţi neobişnuit de mari şi altele foarte mici. Unul dintre oaspeţi şi-a luat bucata cea mai mare, încercând să mascheze acest lucru pe cât posibil.

Vecinul meu din stânga care, fiind ultimul la rând, nu primise încă nici o felie a oftat de uşurare. Nu dorea să mănânce din prăjitura respectivă şi se temea să nu i se nimerească tocmai lui bucata cea mare. Vecinul din dreapta mi-a şoptit la ureche o remarcă veninoasă: „Aţi văzut ce egoist este? S-a repezit afurisitul să ia bucata cea mai mare, fără să ţină socoteală de ceilalţi." Era clar ca lumina zilei că vecinul meu din dreapta se simţise călcat pe coadă. Amorul său propriu fusese rănit pentru că el însuşi voise să ia bucata cea mare. Altfel nu l-ar fi deranjat întâmplarea. Vecinul meu din stânga era uşurat pentru că, în acest fel,

egoismul potenţial nu fusese provocat. Se prea poate să fi înregistrat şi el comportamentul lacom al celuilalt care însă nu l-a afectat câtuşi de puţin. Se impune deci să conchidem că putem schimba anumite lucruri negative din jurul nostru dacă lucrăm cu noi înşine. Astfel lucrurile care ne deranjează vor dispărea de la sine, precum zăpada la soare. Toate se reîntorc la noi, aşa cum le-am împărtăşit mediului nostru înconjurător.

Dacă sufletul şi corpul ne sunt curate, vedem doar lucrurile pure, ceea ce ne fortifică. Inutilitatea se retrage din faţa noastră. Nefericirea devine un mijloc de dezvoltare spirituală, pe care se cuvine să punem mâna cu recunoştinţă, spre a ne apropia de desăvârşirea spirituală.

Astfel încetăm să mai fim victimele destinului. Dimpotrivă, ne putem lua soarta în propriile noastre mâini, luptându-ne pentru a ne atinge ţelul final. Această unitate dintre noi şi esenţa cosmică şi dominarea acesteia se regăsesc admirabil descrise în cartea lui Spalding *Maeştrii Extremului Orient*. Autorul înfăţişează convieţuirea de câţiva ani de zile a câtorva specialişti americani cu aceşti învăţători. Lucrurile pe care ei le-au văzut şi le-au învăţat au fost cu grijă notate şi analizate.

Câte ceva despre energie

Cunoaştem doar câteva din formele de energie existente. Pe unele le putem chiar descrie. Dar originea lor adevărată şi puterea lor de acţiune rămân în continuare un semn de întrebare pentru ştiinţa care se ocupă de materie. Dacă e vorba de originea energiei, ajungem la numele unor oameni de ştiinţă contemporani, precum Boronowsky sau Einstein, care au avut curajul să declare că, cu cât descoperă mai multe lucruri cu atât apar mai multe necunoscute, atunci când ei se ocupă exclusiv de materie. Dr. Kozârev, un cercetător rus, a izbutit să măsoare densitatea „timpului"; el numeşte „timp" energia universală existentă pe Pământ. Există câteva tipuri de energie cărora li s-a atribuit o denumire în limbajul curent; nimeni însă nu le poate explica originea, esenţa sau puterea de acţiune.

Vorbim, spre exemplu, despre forţa iubirii. Nimeni nu poate să-i conteste existenţa. Cu ajutorul ei oamenii ajung la rezultate incredibile. Absenţa ei distruge însă fiinţa umană.

Care este substanţa acestei energii?

Vorbim despre forţa vitaminelor.

A măsurat sau a văzut cineva vreodată această forţă? Ce este această forţă a vitaminelor? Ce este, de fapt, o vitamină?

Una dintre forţele cele mai extraordinare este, fără îndoială, aceea care există într-un sâmbure. V-aţi gândit vreodată cât de mare este puterea unei seminţe în raport cu dimensiunile ei reduse? Cum este posibil ca aceasta să pornească din pământ, să înlăture pietrele întâlnite în cale pentru a ieşi la lumină sau a-şi croi drum prin asfalt? Se

spune că ar fi existat o civilizaţie care a izbutit să transforme această energie în aşa fel încât a putut s–o folosească pentru nevoile sale curente.

Aici se ridică o întrebare fundamentală legată de acele construcţii colosale ale vechilor civilizaţii. Pe unele dintre ele nu le–am putea imita astăzi, cu toată technica avansată de care dispunem. Spre exemplu, atunci când s–a construit barajul de la Assuan s–a încercat demontarea unor construcţii, aflate în apropiere, şi mutarea lor. Nu s–a reuşit însă să se transporte blocurile de piatră de 200 de tone. Au trebuit tăiate în bucăţi ca să poată fi mutate. Cum au izbutit atunci aşa–numitele culturi „primitive", să construiască, utilizând asemenea blocuri de piatră? Greşeala de gândire pe care, probabil, o facem este următoarea: ne agăţăm de teoria evoluţiei. Toate documentele din antichitate de care dispunem şi care nu se potrivesc concepţiilor noastre „evoluate" sunt date la o parte fără să li se acorde nici cea mai mică atenţie.

Nu ne putem imagina că alte civilizaţii au avut un grad de dezvoltare superior nouă, nici măcar într–un anumit domeniu – cum ar fi, spre exemplu, în cazul de faţă, acela al construcţiilor. De aceea este şi atât de dificil pentru unii să găsească explicaţii satisfăcătoare.

Inginerul danez Tons Brunes a renunţat la prejudecăţile sale ca să poată examina aceste lucruri în chipul cel mai firesc cu putinţă. A fost surprins de faptul că în interiorul piramidelor este atât de întuneric şi că nicăieri nu s–au putut depista urme de făclii sau de lumânări care să fi servit la iluminat.

Cercetând apoi relieful templelor din Dendera a descoperit o imagine care părea să fie copia exactă a unui bec cu izolatori.

Este evident că nici un egiptolog de dinainte de 1872, anul inventării becului, nu a înţeles aceste desene. Ei nu au dat probabil nici o explicaţie obiectului cu pricina sau dacă au dat–o ea s–a potrivit cu schema cercetării respective.

Acelaşi Tons Brunes a găsit, acum câţiva ani, la muzeul naţional din Cairo, într–o cameră plină cu obiecte

neidentificate, citeşte „care nu intră în schemă", un fel de sipet mic care, spre surprinderea lui, funcţiona ca o baterie! Entuziasmat de această baterie veche de mii de ani l-a căutat pe cel mai de seamă specialist al muzeului. Vizibil amuzat, acesta i-a explicat că era cu neputinţă să fie o baterie, în ciuda formei sale asemănătoare, pentru că pe vremea când obiectul fusese construit nu exista electricitate.

Este evident că acest istoric este victima strictei sale specializări, căci altfel ar fi ştiut poate că, în scrierea indiană sacră *Kumbhadbawa Agastyamuni*, redactată cu 5000 de ani î.Cr., se face o descriere detaliată a unui aparat numit „Mitra". Un aparat care este fără îndoială un acumulator pentru producerea luminii. În text se şi menţionează chiar că dacă se unesc mai multe fire aparatul produce o lumină neobişnuit de clară.

Teologii cărora această scriere le este familiară nu acordă atenţie acestui amănunt, iar istoricii şi arheologii nu se ocupă de obicei de asemenea texte sacre.

Şi aşa, datorită acestui profesionalism riguros al oamenilor de ştiinţă ia naştere un scurt circuit prin care se pierd date importante. Informaţiile există şi aşteaptă doar ca cineva să-şi utilizeze intuiţia şi raţiunea pentru a pune în legătură feluriţi factori, şi care în plus este gata să-şi rişte reputaţia oferind teorii care nu corespund imaginii general acceptate. Timpurile se schimbă şi ceea ce până ieri era o teorie de nezdruncinat, începe să fie astăzi în era noastră acvatică contestată. Noi teorii îşi croiesc drum şi îşi găsesc audienţă corespunzătoare. Doar că uneori lucrurile sunt aşezate cu capul în jos. Înainte ştiinţa şi cunoaşterea constituiau privilegiul unui grup de iniţiaţi care le lăsau să picure de sus în jos. Astăzi se întâmplă adesea ca cineva să descopere ceva pe cale intuitivă şi apoi să-l facă imediat public prin intermediul cărţilor sau prin mass-media.

Aşa s-a întâmplat şi cu energia piramidei. Datorită diferitelor articole apărute în presă, mii de oameni au început să experimenteze. De abia când lucrurile vor începe să ia proporţii considerabile, se vor hotărî şi câţiva profesori

mai receptivi să facă unele experimente, ferindu-se însă totodată de a nu-şi periclita reputaţia. Astfel de lucruri se întâmplă de obicei în domeniul aşa-numitelor ştiinţe auxiliare. Fiecare a făcut măcar o dată o experienţă telepatică, de genul: te gândeşti la cineva pe care nu l-ai mai văzut de luni de zile şi deodată persoana respectivă îţi dă un telefon sau sună la uşă.

Telepatia este în Europa occidentală un fenomen general recunoscut. Ştiu chiar şi o universitate care se ocupă de acest fenomen important. În ţările din spatele cortinei de fier se lucrează de ani de zile, la nivel universitar, cu această formă de energie, pentru a i se testa posibilităţile. Acelaşi lucru este valabil şi pentru telekinezie şi alte asemenea forţe. Şi în Statele Unite se încearcă de aproximativ 20 de ani, să se recupereze din ce în ce mai rapid timpul pierdut la acest capitol.

În prezent se descoperă noi forme de energie, până acum necunoscute, ale căror proporţii sunt uneori colosale. Laureatul premiului Nobel pe anul 1936, Victor Francis Hess, a descoperit, în timpul unei experenţe de laborator cu baloane gonflabile, că în spaţiul aerian există radiaţii de protoni precum şi nuclee uşoare de atomi cu o încărcătură foarte ridicată. Mai târziu această energie a fost numită ultraradiaţie. Astrofizicianul Hoyle spunea în această ordine de idei: energiile nucleare ale armelor atomice sunt comparativ cu forţele cosmice doar simple cartuşe. Totuşi nu ştim cum iau naştere aceste forţe. În momentul de faţă se fac cercetări intensive cu această formă de energie. Wilhelm Reich s-a ocupat ca medic şi psihanalist de aceste forme de energie. Descoperirile sale au fost atât de spectaculoase încât s-au lovit de neîncrederea colegilor săi. Rezultatele sale nu se încadrau în schemele curente, în aşa fel încât întreaga afacere a fost literalmente boicotată. Reich a numit această formă de energie *orgon.*

Orgonul este prezent în spaţiul înconjurător asemenea altor tipuri de energie cum ar fi timpul sau lumina. Reich a descoperit un procedeu prin care se poate demonstra, pe cale vizuală, existenţa acestui tip de energie, şi anume

la microscop, sau folosind metoda măsurării la cald. Energia orgon–ului poate fi utilizată şi în medicină. Cea mai spectaculoasă experienţă întreprinsă cu acest tip de energie a fost încercarea de a provoca ploaia, cu ajutorul ei, în timpul unei perioade de secetă. La începutul anului 1950 New York–ul a fost bântuit de un val de secetă, iar potrivit opiniei diferitelor institute de meteorologie nu existau perspective de ploaie.

Helmuth Hoffmann descrie toate acestea într–unul din articolele sale. La câteva sute de kilometri depărtare de oraş, a fost conectat aparatul (Cloude Buster) generator de energie.

La câteva ore după declanşarea experimentului s–a telefonat de la New York şi s–a comunicat că, de ani de zile, nu se mai produsese o spargere de nori de asemenea amploare.

Mai târziu s–au adus îmbunătăţiri aparatului pentru reglarea cantităţii de ploaie. Astfel precipitaţiile puteau fi dozate şi nuanţate de la burniţă la ploaie torenţială.

De la energia orgon ajungem la bioenergie, la câmpul magnetic al fiecărei fiinţe sau al fiecărui mineral. Chiar şi emoţiile noastre, forţa dragostei, forţa sâmburelui, comparabilă cu *prana*, posedă un astfel de câmp magnetic.

Reich a construit un acumulator (numit *Orac*) în scopuri medicale. Profesorul dr. Theodore P. Wolffe descrie acest aparat ca fiind „cea mai impotantă descoperire a ştiinţei medicale". Medicii din lumea întreagă îl folosesc în tratarea rănilor supurante, a astmei, anghinei pectoarale, arterosclerozei, precum şi a cancerului.

Dr. Simion I. Tropp relatează în legătură cu terapia cancerului următoarele: „Orgon–ul are un efect pozitiv asupra organismului, calmează durerile, regenerează circulaţia sanguină şi împiedică în acelaşi timp degenerarea celulelor din corp. Astfel funcţiile organismului pot fi activate creându–se premise ideale pentru combaterea bolilor. Prin stimularea acestor funcţii naturale ale organismului este pus în mişcare întregul sistem imunitar".

Aici ne reîntâlnim cu homeopatia şi cu energia piramidei.

Ca şi W. Hahnemann, întemeietorul homeopatiei, care porneşte de la o constituţie de bază şi de la deficienţele ei, şi Reich crede că există o suferinţă tipică de fond a mecanismului vital autonom. Ea s–ar manifesta prin diferite forme cum ar fi: răceala, astmul, eczemele, tumorile, carcinoamele, alcoolismul cronic etc.

Drept urmare este lipsit de sens să se lupte cu simptomele unei boli. Mai degrabă trebuie să se stimuleze elementul de bază, forţa şi dinamica vieţii. Pornind de la acupunctura chineză s–a dezvoltat între timp şi un orgon–acupunctor pe bază de raze.

Aici totul se îndreaptă, după părerea mea, către un tot complex. Aceste metode de tratament, văzute în sine, sunt în bună parte o reflectare a adevărului. Energia cosmică, regeneratoare şi dătătoare de viaţă există pretutindeni. Deja Hippocrate afirma în vremea sa: „Nu există altă autoritate mai mare decât faptele: doar din aceste fapte se pot trage în cele din urmă concluzii". Reich porneşte de la ipoteza că energia cosmică orgon este omniprezentă. Practica ne arată că prin acumularea acestei energii se pot activa funcţiile propriului nostru organism.

Homeopatia eliberează această energie potenţând sau dinamizând forţa plantei, sau a mineralelor şi buruienilor. Mii de oameni sănătoşi au experimentat acest tip de energie, iar rezultatele testelor au fost notate şi publicate în „Materia Medica". Prin acupunctură această energie este canalizată către diferite părţi ale corpului. Acumulatorul orgon acţionează în acelaşi mod prin iradierea întregului corp.

Având în vedere cele spuse mai sus putem înţelege influenţa benefică a formei piramidale, care pare să funcţioneze ca un acumulator de energie.

Arhitecţii care au elaborat planul de construcţie al piramidelor ştiau toate acestea cu mii de ani în urmă.

Construcţia piramidei lui Keops

Prezentarea sau exprimarea unei idei trebuie făcută în aşa fel încât receptarea ei să poată fi garantată prin simţuri. Constructorii piramidelor s–au achitat de sarcina lor într–un mod pe care nici chiar societatea noastră modernă supertehnologizată nu îl poate imita. Piramidele au fost construite din piatră şi aşezate în anumite locuri în aşa fel încât să poată rezista tututor evenimentelor naturale şi tuturor catastrofelor.

Singurul duşman al piramidei lui Keops a fost omul cu lăcomia sa de bani şi patima sa de a se impune. Haina exterioară de piatră a piramidei a slujit la înălţarea unor palate şi clădiri.

Piramida lui Keops a fost ridicată probabil în jurul anului 2645 î.Cr., cu 2300 de ani înainte de Buddha, adică cu 300 de ani înainte de potop. Metodele aplicate la construcţia piramidei sunt şi în ziua de azi un mister greu de explicat, în temeiul căruia s–au făcut multe speculaţii. Particularitatea culturii egiptene constă în faptul că ea nu a evoluat, treptat, în cadrul unui proces de dezvoltare de la primitivism la perfecţiune. Cultura egipteană a dat cele mai frumoase opere arhitectonice chiar de la începuturile ei. Ceea ce s–a făcut mai târziu a fost prost construit, vădind deja semne de decadenţă. O explicaţie a acestui fenomen ar putea fi aceea că, în Egipt, conducătorii poporului erau descendenţii unei culturi care, înainte de a fi distrusă de potop, era situată pe o treaptă superioară de dezvoltare. Câţiva clarvăzători au prezis acest lucru, s–au retras apoi într–un loc sigur şi au transmis mai departe

învăţătura lor egiptenilor, respectiv elitelor lor, care au pus–o apoi nemijlocit în practică.

Problema istoricilor noştri stă evident în neputinţa de a accepta ideea că au existat popoare care dispuneau probabil de cunoştinţe şi tehnici de lucru mai avansate decât avem noi astăzi.

Cum au fost construite piramidele?

Despre felul în care a fost construită piramida lui Keops specialiştii au păreri divergente. Pentru ca cititorul să–şi poată reprezenta mai bine dimensiunile construcţiei, iată câteva comparaţii sugestive. Dacă am aşeza la rând cele 2,3 milioane de blocuri de grosimea unui zid obişnuit ar rezulta un zid de un metru înălţime care ar putea înconjura în întregime Franţa. În ceea ce priveşte volumul ei, în piramidă ar putea intra Catedrala Sf. Petru din Roma, catedralele din Milano şi Florenţa, Westminster Abbey şi Catedrala Sf. Paul din Londra.

Din pietrele de construcţie ale piramidei s–ar putea ridica de treizeci de ori Empire State Building. Fiecare bloc în parte cântăreşte aproximativ 2,5 tone; alte blocuri ajung chiar la greutatea de 70 de tone, ca spre exemplu blocurile de granit din camera mortuară regală. Blocurile au fost tăiate perfect, astfel că distanţa maximă dintre două blocuri nu depăşeşte lăţimea de o jumătate de milimetru. Este uimitor cu câtă precizie au fost aşezate aceste blocuri colosale unele lângă altele, având în vedere înălţimea de 130 m a piramidei.

Aici ne–am putea pune unele întrebări:

Cum au fost transportate aceste blocuri de granit cu o greutate de până la 70 de tone pe o distanţă de 800 de km, de la carierele de piatră din Assuan? Pobabil s–au folosit bărci uriaşe pe Nil. Nu s–a putut descoperi însă nici o urmă de asemenea bărci. Apoi cum au fost oare transportate aceste blocuri de la locul de debarcare la locul de construcţie?

Nilul era navigabil pentru ambarcaţiuni mari în direcţia carierelor de piatră doar când nivelul apelor era maxim. Pe vremea aceea curenţii erau încă destul de puternici şi

malurile pline de nămol. Pentru a ridica cu un sistem de pârghii un bloc de 70 de tone de pe o corabie este nevoie, în orice caz, de un teren stabil şi de o pârghie cu un braţ foarte mare.

Din câte ştiu, prima şi unica persoană care a scris despre construcţia marii piramide a fost istoricul grec Herodotus, care a trăit în secolul al V-lea î.Cr. O relatare, deci, întemeiată pe speculaţii, scrisă după aproximativ 2200 de ani de la construirea piramidei. După părerea lui Herodotus, la ridicarea ei au lucrat în jur de 400.000 de oameni timp de 20 de ani. Să ne imaginăm că toţi aceşti muncitori ar fi locuit acolo.

Max Toth şi Greg Nielsen au scris în cartea lor că nu s-a găsit nici o urmă de aşezare sau oraş. Ceea ce nu înseamnă mare lucru, o astfel de aşezare ar fi avut foarte probabil doar un caracter provizoriu şi s-ar fi ruinat în scurt timp. Se pare însă că în vremea aceea trăiau în Egipt doar 1,4 milioane de oameni. Ceea ce face ca cifra de sute de mii de lucrători ocupaţi exclusiv cu construcţia piramidei, cifră raportată la numărul de locuitori, să mi se pară improbabilă. Economia unei astfel de ţări, agricultura şi alimentaţia ei ar ajunge astfel cu siguranţă în dificultate.

Nu am rezistat tentaţiei de a adăuga la toate aceste teorii şi speculaţii propriul meu model ideatic, pentru ca astfel confuzia să fie şi mai mare. Aceste idei mi-au fost furnizate de cărţi de istorie, religie, astrologie, filozofie orientală, magnetism şi altele.

Pentru că totul este alcătuit din energie mai mult sau mai puţin comprimată, din vibraţii situate la un nivel mai ridicat sau mai scăzut şi pentru că totul se mişcă pe traiectorii concentrice de energie, există pentru mine o explicaţie simplă şi perfect plauzibilă.

Zidurile din Ierihon s-au dărâmat din cauza unui sunet de trâmbiţă care, nimerind rezonanţa proprie a pietrei, a distrus-o. Caruso a spart în acelaşi fel un pahar.

Am auzit că o forţă militară nenominalizată a produs o bombă sonoră acordată la nivelul de vibraţii al corpului omenesc. În momentul în care bomba este activată, omul

se dezagregă. Clădrile, plantele şi animalele rămân însă intacte. Călugării tibetani pot să-şi influenţeze, prin forţa spiritului, nivelul de vibraţie al corpului lor în aşa fel încât izbutesc să se ridice deasupra pământului, practicând ceea ce se numeşte levitaţie. În cazul lor, levitaţia este urmarea firească a meditaţiei. Ea nu constituie un scop în sine, cum a fost bunăoară cazul în Elveţia, acum câţiva ani, când pentru câteva sute de franci elveţieni erai învăţat timp de 14 zile tehnica levitaţiei, în afara oricărei trăiri spirituale, ci doar ca fapt senzaţional. Chiar şi astfel de fenomene sunt anexate domeniului comercial. După părerea mea, egiptenii au folosit o tehnică asemănătoare, cu ajutoul căreia au modificat nivelul de vibraţie al pietrei sau au sustras piatra influenţei gravitaţiei, făcând astfel posibil transportul ei.

Cititorul va fi poate mai înclinat să-mi dea dreptate dacă se va gând că astăzi, cu milioanele de dolari şi maşinile puternice de care dispunem, nu putem transporta un bloc de 200 de tone. Egiptenii l-au aşezat însă cu o precizie incredibilă la locul potrivit.

Acesta a fost cazul atunci când s-a încercat salvarea unor piramide şi clădiri, în timpul lucrărilor la barajul de la Assuan. Blocul de piatră de 200 de tone a trebuit tăiat în bucăţi şi apoi mutat. Încercaţi să vă imaginaţi cum au transportat egiptenii un astfel de bloc cu mijloace primitive, aşezându-l cu uimitoare precizie în poziţia dorită. Iscusinţa acestui popor a mers încă şi mai departe. Cimentul care uneşte blocurile este atât de subţire şi de o calitate atât de bună încât o piatră cimentată doar pe o singură parte rămâne perfect fixată, în ciuda acţiunii distructive a climei şi a soarelui. Compoziţia cimentului n-a putut fi analizată nici până în ziua de astăzi.

Descrierea construcţiei

Din motive de simplificare, aceasta fiind practica încetăţenită în literatura de specialitate, voi utiliza ca unităţi de măsură: ţolul şi piciorul. Măsurătorile provin de la planul

de construcţie al piramidei, aşa cum a fost el descris de inginerul Davidson. Construcţia propriu-zisă prezintă o abatere de importanţă simbolică.

O piatră de pe tavanul camerei regale a fost şlefuită până la ultima bucăţică. Bucăţica rămasă a fost identificată cu un ţol britanic, minus jumătate din lăţimea firului de păr. De acum înainte îl vom numi ţol-piramidă (ţ.p.). El reprezintă a 25-a parte din interiorul camerei regale ca şi din alte locuri. După ultimele măsurători geodezice, întreprinse în anul 1957-1958, ţolul-piramidă reprezintă a zecea milioana parte a distanţei dintre centrul Pământului şi Polul Nord, măsurând 3949,89 mile. Perimetrul piramidei are 36.524 ţ.p. (25 ţ.p. = 25,026 ţoli britanici).

Înălţimea piramidei, de la vârf la bază, în mijlocul piramidei, comportă 5813 ţ.p.

Dacă considerăm acest segment ca fiind raza unui cerc, atunci acest cerc are avea circumferinţa de 36.524 ţ.p.

Din acest raport rezultă, neglijând o mică diferenţă fracţională, cifra de 3,14159 - numărul π, cifră care de abia în secolul VI a fost descoperită de cătrre matematicienii noştri. Egiptenii ajunseseră la cifra 3144. Circumferinţa de 36.524 de ţoli dă prin împărţirea la 100, 365,24, ceea ce repezintă exact cifra zilelor necesare Pământului pentru o rotaţie completă în jurul Soarelui. Toate acestea le ştim astăzi. Înainte de Galilei a existat o veme în care se credea că Soarele se învârte în jurul Pământului. Altfel spus: cu 4625 de ani în urmă a existat o civilizaţie care ştia deja ceea ce noi am aflat relativ recent.

Înălţimea piramidei reprezintă a miliarda parte din distanţa medie dintre Soare şi Pământ. Circumferinţa piramidei corespunde exact unei părţi a circumferinţei Pământului.

Diagonalele bazei măsoară 26,826 ţoli.

Ştim că axa Pământului descrie un cerc şi că după aproximativ 26.000 de ani se va întoarce în punctul de unde a pornit. Măsurătorile recente exacte au arătat că timpul necesar ar fi de circa 25.800 de ani.

Constructorii piramidei indică cifra de 25.820, care este

mult mai precisă decât cea presupusă de 26.000 ani. Pentru cei interesaţi, vom intra în unele detalii privind măsurătorile acestei piramide. Într–adevăr, de ele se leagă ceva aparte. Evident, toate acestea nu ar fi fost necesare pentru construirea unei camere mortuare. Următoarele date au fost extrase din cartea *The Great Pyramid Decode*, de E. Raymond Capt.

Greutatea piramidei este estimată a fi de aproximativ 5,3 milioane tone. Greutatea pământului, după calculele geodezice, este de aproximativ 5.300.000.000.000 miliarde tone. Temperatura constantă din încăperea regală comportă o cincime din diferenţa de temperatură dintre punctul de congelare şi punctul de fierbere al apei. Aceasta este de altfel şi temperatura medie la suprafaţa Pământului, ţinându–se cont de întreaga suprafaţă a planetei.

Densitatea pământului este considerată a fi de 5,672 ori mai mare decât aceea a apei la 20°C. Densitatea piramidei este de 5,7.

Înălţimea medie a crustei terestre a fost stabilită de curând, pe baza cercetărilor geologice, susţinute de fotografii luate de la înălţime şi de computere. Ea este de circa 4.455 de picioare. Şi iat–o şi pe cea a piramidei, măsurată fără vârf: 454,5 picioare.

Înălţimea medie a suprafeţei mării a fost calculată de oceanografi la 193 de picioare şi 7 ţoli sub nivelul bazei piramidei. Calculând cele 4 înălţimi ale piramidei obţinem 2325,2 ţoli, ceea ce este ceva mai mult decât 193 de picioare şi 7 ţoli.

Aşa–numita secţiune de aur, utilizată la construcţia catedralelor, în pictură şi sculptură este realizată perfect în diferite locuri din piramidă. Chiar şi proporţiile omului respectă această regulă.

Prin secţiunea de aur se înţelege următoarea relaţie: pe segmentul A–B se aşează un punct C astfel încât matematic se obţine: AB/AC = AC/CB. Referitor la om, lucrul acesta înseamnă că raportul dintre mărimea corpului

şi distanţa picior–buric este egală cu raportul dintre distanţa picior–buric şi buric–apex (cap).

Aceeaşi relaţie o regăsim şi în piramidă dacă împărţim suprafaţa dreptunghiulară a camerei mortuare astfel încât să obţinem două suprafeţe egale, respectiv două paralelipipede. Dacă se trage linie din punctul de mijloc al bazei, notat cu A, printr–unul din unghiurile paralelipipedului, situat în spaţiu, deasupra bazei, se obţine punctul C. Se prelungeşte apoi această diagonală AC până ce intersectează planul, obţinut prin prelungirea suprafeţei laterale a camerei. Se obţine astfel punctul B. Punctul C este vârful unghiului unui patrulater.

Fundamentul camerei mortuare are forma unui dreptunghi de aur perfect şi conţine informaţii privind spirala logaritmică, aşa–numita serie a lui Fibonacci.

Cred că nu mai este necesar să mai adaug şi alte date. Vom trece în cele ce urmează direct la mesajul, respectiv la spiritul piramidei lui Keops.

Mesajul piramidei

Dacă te ocupi mai amănunţit de piramida lui Keops nu trebuie să te mire faptul că eşti confruntat mereu cu noi necunoscute. Este oare posibil ca piramida lui Keops să fi fost construită doar cu scopul exclusiv de a sluji de mormânt faraonului?

Inginerul Davidson a observat că piramida lui Keops este singura dintre toate piramidele egiptene care are un sistem de galerii. Astfel 3 încăperi sunt unite înte ele fiind întretăiate de o galerie înaltă de 9 metri. Galeriile sunt atât de înguste şi joase încât nu le poţi străbate decât mergând aplecat.

Un sarcofag având dimensiunile curente nu ar fi putut fi transportat prin aceste galerii.

Sarcofagul de granit din camera regală nu are capac. S–ar putea presupune că acoperământul său, greu ca

plumbul, a fost furat, însă iarăşi, dimensiunile acestuia ar fi făcut imposibilă transportarea lui pin galerii.

Sarcofagul deschis poate fi astfel privit ca simbol al învierii şi nu ca un ultim loc de odihnă.

De ce nu se găsesc hieroglife în camera mortuară, aşa cum se întâlnesc de obicei în celelalte piramide?

Asupra acestui din urmă aspect al teoriilor lui Davidson voi reveni în cele ce urmează.

S–a constatat cu stupoare în anii '20, după fotografierea din avion a piramidei, că aceasta prezintă în părţile laterale nişte scobituri, ceea ce ridică alte întrebări.

Înainte de a ne ocupa de teoria lui Davidson ar fi interesant să punctăm câteva idei pe baza interpretării date de Marsham Adams, care în 1895 a scris o primă carte despre piramida lui Keops iar în 1933 a publicat un rezumat al scrierilor sale în volumul *Casa maestrului încăperilor ascunse.*

El se referă aici la *Cartea egipteană a morţilor.* În această carte se înfăţişează călătoria pe care o face mortul, precum şi încercările prin care trece pentru a ajunge în final la purificare şi reînviere.

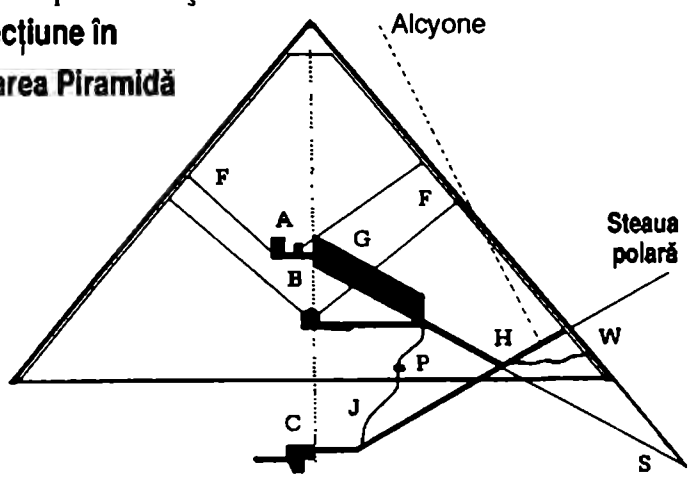

A = camera regelui, în faţă anticamera
B = camera reginelor
C = groţă sau monument funerar subpământean

F = puţuri cu diametrul de 20 cm (cele superioare nu ajung la încăperi)
G = galerie de 9 m înălţime
H = punctul de intersecţie al galeriilor ascendente şi descendente
J = puţ de lăţimea unui om
P = fântână
S = punctul de intersecţie dintre prelungirea zidului lateral al piramidei şi galeria ascendentă
W–H = puţul hoţilor arabi (datând din anul 802)

În continuare este descris un sistem de galerii, săli şi porţi prin care trebuie să treacă mortul. Galeria care coboară către încăperea de sub pământ simbolizează drumul către locul groazei. Potrivit cărţii *Pragul ascuns*, mortul se întoarce înapoi, ajutat fiind de un protector divin (un fel de înger păzitor). În acest fel, el ajunge în capul coridorului ascendent, închis de un bloc de granit. Acest coridor a fost atât de bine camuflat încât a fost descoperit doar din întâmplare. Numai cu ajutorul unei entităţi superioare mortul era în stare să treacă dincolo de acest punct. Apoi el ajungea în cele două săli ale adevărului, în întuneric şi lumină, simbolizate în piramidă prin coridorul ascendent şi prin marea galerie. Între aceste două săli trebuia să aibă loc renaşterea sufletului în încăperile lui Isis. Isis simbolizează maternitatea, iar imaginea ei se regăseşte şi în camera mortuară a reginei. După ce sufletul şi corpul se reuneau, mortul parcurgea spaţiul de deasupra galeriei până în camera mortuară regală.

Finalmente el ajungea în sala lui Osiris, camera regală, unde se înfăţişa judecătorului împărăţiei morţilor spre a fi judecat. Dacă se considera că fusese bun era glorificat prin marea lumină.

Construcţia interioară a piramidei coincide întocmai cu treptele pe care morţii trebuiau să le parcurgă în lumea de dincolo, ceea ce conferă astfel sens acestui sistem de galerii. Totuşi prezentarea lui Davidson nu oferă nici o explicaţie în legătură cu dimensiunile piramidei, poate doar un punct de reper pentru importanţa specială a piramidei lui Keops. Nici Davidson nu a fost satisfăcut de această teorie. Din măsurătorile foarte precise întreprinse de prof.

Smith şi confirmate ulterior de prof. Petrie a rezultat o diferenţă de 286 ţ.p.

Davidson a ajuns la concluzia că ambii profesori au dreptate. Prof. Smith a calculat dimensiunile pe baza planului de construcţie, în timp ce profesorul Petrie a mers pe teren, calculând dimensiunile reale. Diferenţa pare să rezulte dintr–o greşeală a constructorului. Davidson a ajuns la două concluzii:

La baza dimensiunilor piramidei se află un cerc – simbol al începutului perfect, fără sfârşit.

Acest cerc apare şi în diferite locuri în piramidă, ca şi în diferitele măsurători care s–au făcut. Aşa cum am amintit în capitolul anterior, el are o circumferinţă de 36.524 ţ.p. Înălţimea piramidei, inclusiv vârful, este de 5813 ţ.p. şi corespunde razei unui cerc cu o circumferinţă de 36.524, aşa cum este prevăzut în plan. Piramida trebuie să aibă în orice caz vârf pentru ca aceste raporturi să şi corespundă.

Cea de–a doua concluzie a lui Davidson se referă la faptul că piramida deviază puţin de la planul ei de construcţie. În aşa–numitele liste regale, ca şi în vechea cronică a Egiptului, se arată că poporul era condus de zei, semizei şi regi.

Potrivit cronicii, epoca zeilor şi a regilor aveă să dureze în total 36.524 de ani.

A treia ierarhie a zeilor avea să domnească 5813 ani, număr corespunzător razei cercului.

Pentru epoca zeilor, semizeilor şi spiritelor s–a prezis o perioadă de 25.826 de ani, suma diagonalelor bazei.

Sunt convins că această înşiruire de date poate fi plictisitoare. Totuşi ea este necesară pentru a putea afla adevăratul înţeles al piramidei şi în acelaşi timp pentru a înţelege teoria lui Davidson.

Până acum nu au fost pomenite următoarele puncte care s–au citat în legătură cu tema devierii şi a măsurării suprafeţei de bază: schimbările suferite de orbita Pământului, aplatizarea planetei noastre, măsurarea gravitaţiei în fiecare

punct al axei Pământului şi înclinaţia axei terestre faţă de planul orbitei sale.

Aici se ridică întrebarea fundamentală: *cine a dispus cu 4600 de ani în urmă de asemenea cunoştinţe precise? Cine şi de ce a vrut să reprezinte aceste cunoştinţe sub forma unui monument indestructibil?*

Aici, din nou, o altă întrebare: de ce s–au petrecut aceste lucruri în aşa fel încât să putem descoperi datele şi informaţiile tocmai acum, să le lăsăm să ne pătrundă conştiinţa şi să începem să le înţelegem?

Articolele de ziar şi emisiunile de televiziune care se ocupă cu fenomene legate de piramide ne dovedesc interesul de care se bucură acst subiect în întreaga lume occidentală. Chiar dacă reportajele nu sunt complete şi nu dispun de toate informaţiile auxiliare necesare, se vorbeşte de ele pretutindeni. Răspunsul lui Davidson este neobişnuit de captivant şi deschide o serie întreagă de perspective.

Răspunsul său se apropie de formele de cunoaştere ezoterică din istoria dezvoltării umanităţii, bunăoară, între altele, de varianta unui Rudolf Steiner sau de aceea a ordinului rozacrucian, contribuind totodată la recunoaşterea mesajului lui Cristos.

După părerea lui Davidson, arhitecţii planului de construcţie *nu* au fost egipteni, căci aceştia nu dispuneau de cunoştinţele astronomice necesare. Totuşi ei sunt, desigur, constructorii piramidei, ca urmare şi responsabili pentru abaterea ei de la plan.

Cum s–a ajuns atunci la asemănările cu *Cartea egipteană a morţilor*? Davidson consideră că atât piramida cât şi *Cartea egipteană a morţilor* provin din aceeaşi sursă.

Piramida lui Keops a fost construită datorită impulsului dat de o forţă spirituală superioară şi sub conducerea unor oameni aparţinând unei civilizaţii distruse de potop. O civilizaţie care apare uneori sub numele de „Atlantida". Construcţia piramidelor a fost pentru ea mijlocul de a exprima ceva. Un mesaj şi un avertisment pentru civilizaţiile de mai târziu.

Procedeul şi locul au fost alese în aşa fel încât construcţia să poată rezista potopului şi în ciuda erodării stratului exterior de piatră să fie capabilă să şi transmită mesajul. De ce se bucură ea de interesul nostru abia acum, după ce pregătiri în acest scop au fost întreprinse încă din 1850? Pentru că noi, sau unii dintre noi, am izbutit abia acum să ne ridicăm din adâncimea materială a existenţei noastre şi pentru că a trebuit să atingem mai întâi acest adânc pentru a ne putea ridica apoi din el.

Acest proces s-a desfăşurat timp de sute şi mii de ani, dar abia *acum* am ajuns la o răscruce. Chiar şi răscrucea este menţionată de piramidă. Şi acum urmează partea cea mai interesantă şi mai captivantă. Davidson merge mai departe. Moştenirea de date ştiinţifice şi astronomice este într-adevăr foarte concludentă. Interiorul piramidei ne poate povesti însă mult mai multe despre semnificaţia ei spirituală. Taylor şi Smith au presupus încă de atunci că sistemul de galerii ar ascunde o scală cronologică cu unităţi de timp.

Davidson a dezvoltat această idee. El a prelungit linia tavanului galeriei ascendente şi a ajuns într-un punct în care prelungirea părţii oblice a piamidei intersectează această linie. De aici, a dus o perpendiculară pe prelungirea imaginară a podelei galeriei ascendente şi a obţinut un punct pe care l-a considerat ca reprezentând data de 22 septembrie a anului 4000 î.Cr. El a numit această linie scala istorică a timpului.

Apoi a împărţit linia în intervale de 1 ţ.p. pentru fiecare an şi a citit rezultatul. Lungimea scalei istorice cuprindea aproximativ 6000 de ani. Sunt conştient de faptul că la o primă lectură ceea ce urmează va fi greu de înţeles. Totuşi l-aş ruga pe cititor să-şi dea osteneala să citească următorul paragraf de câteva ori.

Anul 4000 î.Cr. reprezintă, aşa cum se spune în *Vechiul Testament*, începutul istoriei omenirii. Punctul în care galeria coboară şi intersectează această scală a timpului se găseşte la o depărtare de 2513 ţ.p. de punctul de plecare.

Să fi fost oare prevăzute pe-atunci premise speciale pentru oameni?

Se pare că da, căci poporul lui *Israel* devenea în acea perioadă un popor predestinat. I-a fost dat să plece din Egipt într-o altă ţară care îi fusese promisă, pentru a duce acolo o existenţă exemplară, oferită ca model celorlalte popoare.

Istoria celor 12 triburi ale lui Israel s-a desfăşurat însă altfel decât fusese prevăzut, dar în acest subiect nu ne vom aventura prea departe.

Lungimea tavanului galeriei are 12x153ţ.p. În *Biblie* se povesteşte despre prinderea miraculoasă a 153 de peşti care rămăseseră agăţaţi în plasa lui Petru. Iisus a spus atunci: „Vă voi face pescari de oameni". Cei 12 apostoli trebuiau, deci, să pescuiască fiecare, simbolic, câte 153 de oameni, adică să-i înveţe pe aceştia Evanghelia. Motiv pentru care Davidson consideră că această galerie reprezintă perioada de răspândire a Evangheliei.

Despre sfârşitul lumii s-a scris mult. Printre alţii, evanghelistul Matei spune în capitolul 24, versetele 14: „Şi se va propovădui această Evanghelie a împărăţiei în toată lumea spre mărturie la toate neamurile; şi atunci va veni sfârşitul".

După galerie (după perioada de răspândire a Evangheliei) urmează un prag de la care porneşte un mic coridor care duce, la rândul său, la anticameră. Potrivit lui Davidson, începutul coridorului simbolizează data de 4 august 1914, ziua în care expira ultimatumul dat Germaniei.

Începând din acest loc, el va calcula datele, folosind o altă unitate de măsură a timpului: 1 ţ.p. = 30 zile. Corespunzător va ajunge la sfârşitului coridorului la luna noiembrie 1918, sfârşitul primului război mondial.

Încă din anul 1922, Davidson a prezis că la data de 29 mai 1928, reprezentată de sfârşitul anticamerei, o mare catastrofă se va abate peste omenire.

La acea dată s-a înregistrat o puternică prăbuşire financiară care a constituit începutul marii crize economice.

Dacă ne gândim la ceea ce s–a petrecut în lume, începând din 1940 şi până în ziua de azi, trebuie să recunoaştem că în fiecare moment undeva pe glob a fost război, iar catastrofele naturale nu au constituit o excepţie.

Secţiune în galeriile superioare şi în încăperi

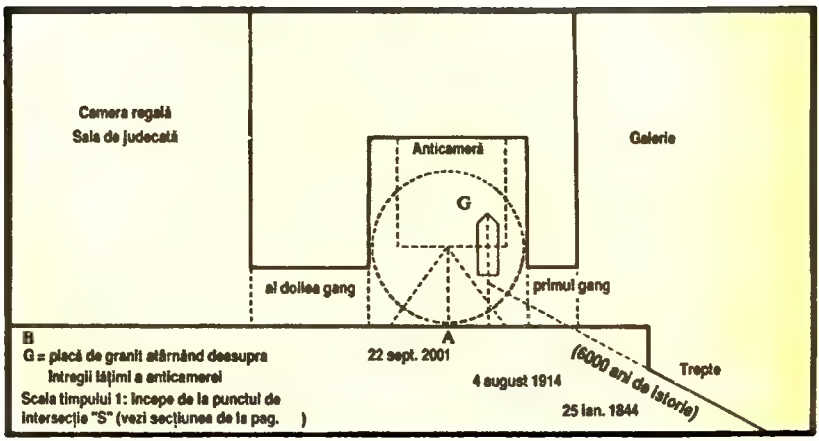

— Distanţa de la A la B = 365,24 ţ.p. Circumferinţa cercului are de asemenea 365,24 ţ.p.

— Raza cercului are 58,13 ţ.p., distanţa de la sarcofag la peretele sudic, vestic şi nordic

— Suprafaţa podelei din camera regală este exact de 8 ori mai mare decât cea a cercului.

Toate astea ar putea avea o legătură cu textul biblic: „Şi veţi auzi de războaie şi de zvonuri de războaie, [...] Căci se va ridica popor peste popor şi împărăţie peste împărăţie şi va fi foamete şi ciumă şi cutremure pe alocurea", (Matei, 24, 6–7). Nu avem decât să deschidem televizorul ca să vedem cât de exactă este comparaţia cu timpul în care trăim astăzi.

Cei care au conceput piramida au prevăzut atât potopul, cât şi epoca noastră haotică. Şi, totuşi, sunt convins că circumstanţele în care trăim sunt expresia propriei noastre interiorităţi. Dacă am cizela puţin acest interior, am putea schimba şi condiţiile în care trăim.

Secţiune în galeriile superioare şi în încăperi

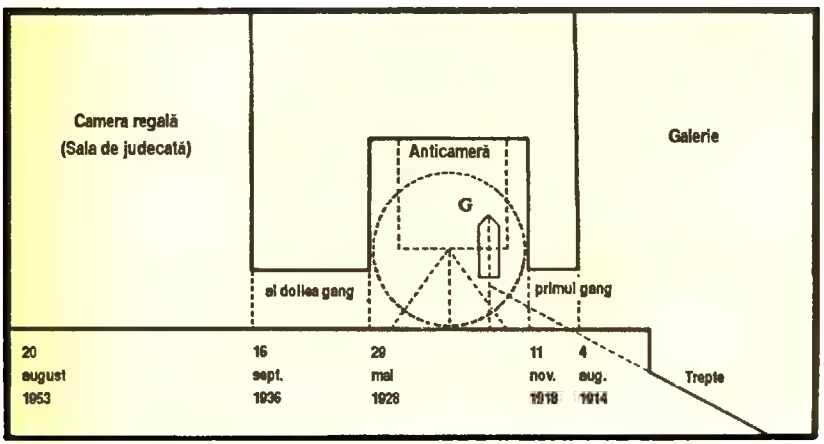

Scala timpului 3 (de la A la B) în care A (sfârşitul marii galerii) reprezintă „începutul sfârşitului".

Ce s–a întâmplat cu *vârful?*

Amintiţi–vă de greşeala constructorilor care nu au mai putut aşeza vârful. Iisus spune ceva asemănător în *Biblie*: „Eu sunt piatra de hotar pe care au aruncat–o zidarii". Cuvintele sale pot fi interpretate simbolic în felul următor: dacă vom întemeia o stăpânire în afara mesajului lui Cristos, a mesajului dragostei faţă de semenii noştri, societatea astfel edificată va fi imperfectă şi sortită de aceea pieirii. Dacă ne limităm la materie fără să luăm în considerare originea ei spirituală, ne vom îndrepta direct spre catastrofă.

Nu trebuie să fii enoriaş al vreunei biserici sau membru al vreunei secte religioase ca să înţelegi toate acestea. Dacă fiecare om ar trăi corespunzător preceptelor lui Buddha şi Cristos lumea ar arăta cu totul altfel.

Dacă ar există dragoste adevărată şi înţelegere între oameni, animale şi plante, atunci am putea trăi într–o adevărată *armonie* cosmică, eliberaţi de stres, spaime şi boli, care nu sunt altceva decât urmarea firească a egoismului nostru, a lăcomiei şi a altor patimi de acelaşi fel.

Nu e niciodată prea târziu. Mai avem încă timp să ajungem la această armonie. Chiar astăzi mai putem să reflectăm la ea şi să facem primul pas.

Phil Bosman din „Bond Zpner Naam" (Liga fără nume) a exprimat foarte frumos această idee: „Îmbunătăţeşte lumea, începând cu tine însuţi". Nu trebuie să te opreşti la frumuseţea corpului, la aglomerarea splendidă de atomi, ci să-ţi descoperi propriul suflet şi propriul spirit.

Negreşit se poate ca aceasta să fie spiritul piramidei care se înalţă atât de grandios deasupra splendorii corpului său. Construieşte-ţi viaţa împreună cu Cristos, restul va veni de la sine.

Câte ceva despre energia piramidei

Până acum am discutat despre aspectul material al piramidei (forma şi construcţia ei) şi despre aspectul spiritual, nesocotind sufletul, adică apectul eterico–astral.

Piramida este alcătuită, asemenea oamenilor, din materie, suflet şi spirit. Ceea ce este logic, deoarece piramida nu este altceva decât reflectarea fiinţei umane.

Aceste trei dimensiuni se regăsesc în toate lucrurile din natură şi în toate formele de manifestare ale omului.

Să luăm, spre exemplu, mişcarea braţelor: ambele braţe se ridică de la înălţimea şoldurilor la aceea a umerilor.

Prima dimensiune: mişcarea materială, exprimată în centimetri şi viteză.

A doua dimensiune: energia, impulsurile nervoase, energia fibrelor musculare pentru ca muşchii să se contracte. Această energie este măsurabilă, deşi nu este vizibilă, percepându–i–se doar efectele.

A treia dimensiune: scopul, spiritul şi sensul mişcării. Este vorba de intenţia de a lovi sau de a dezmierda.

Toate aceste trei aspecte formează un întreg, neputând exista independent unul de celălalt. În opinia mea, cea de–a treia dimensiune constituie aspectul cel mai important care este, în cele din urmă, la originea mişcării.

Acelaşi raport se păstrează şi în cazul piramidei; spiritul, mesajul pe care ea îl poartă, este lucrul cel mai important, celelalte dimensiuni fiind doar un mijloc auxiliar, destinat să exprime factorul spiritual.

Energia piramidei sau aspectul eterico–astral al piramidei

Din câte am auzit, această formă rară de energie a fost percepută pentru prima oară în timpul războiului. Pe când avioanele de tip Messerschmidt zburau în picaj deasupra piramidelor, aparatele de bord au fost dereglate.

Astăzi se interzice liniilor aeriene să treacă pe deasupra piramidelor, atât din considerente culturale cât şi din teama de a nu li se aduce astfel vătămări! Fenomenul nu a determinat însă pe nimeni, din câte ştiu, să întreprindă vreo cercetare în acest sens. Lumea era vizibil mult prea preocupată de război.

A trebuit să–l aşteptăm pe francezul Antoinc Bovis. El este cel care s–a oprit să cerceteze fenomenul pe lângă care trecuseră, literalmente, zeci de mii de oameni, fără să–l observe.

El a găsit în camera mortuară regală şoareci morţi şi alte asemenea animale mici care nu putreziseră. Şi asta în ciuda faptului că în camera mortuară regală este întuneric şi umed, iar temperatura de aproximativ 20°C oferă putrefacţiei un mediu ideal. Antoine Bovis, de profesie radiestezist, a simţit că acest fenomen trebuie să aibă o legătură cu forma piramidei. Întors acasă, şi–a construit un model exact, la scară, a piramidei lui Keops, pe care a îndreptat–o, cu una din laturile ei de bază, cât mai precis posibil pe axa nord–sud. Apoi a aşezat înăuntru la înălţimea de 1/3 de la bază, o pisică moartă.

Osteneala i–a fost răsplătită. S–a dovedit că pisica nu prezenta nici cea mai mică urmă de descompunere, nu răspândea nici un miros şi se păstra intactă ca şi cum ar fi fost mumificată. Ne putem reprezenta entuziasmul experimentatorului.

Acest entuziasm îl cuprindea pe oricine la prima experienţă reuşită cu energia piramidei.

Molipsiţi de entuziasmul său, au început şi alţii să experimenteze, cu acelaşi succes. Antoine Bovis şi–a publicat descoperirile într–o revistă de radiestezie şi cercetări legate

de pendul, şi astfel toată istoria a luat amploare. Inginerului radiofonist Karl Derbal, un pionier în domeniul radioului şi televiziunii, specializat în unde radio, i-a căzut în mână o astfel de publicaţie, după care el s-a apucat să cerceteze particularităţile piramidei.

El a dezvoltat o teorie conform căreia în piramidă trebuie să se găsească o concentraţie de energii cosmice. Pentru a demonstra acest lucru a plecat de la premisa că energia ar putea să aibă influenţă asupra tăişului unei lame de ras.

Încercaţi să-i urmăriţi raţionamentul: el s-a gândit mai întâi – şi a vrut să şi demonstreze – că o lamă de ras se toceşte sub influenţa razelor din piramidă.

Pentru că teoriile trebuie să se confirme în practică, el şi-a construit un mic model de piramidă, în care a aşezat o lamă de ras la o înălţime care măsurată de la bază comporta 1/3 din înălţimea totală, având în vedere că în acel loc se dezvoltă cel mai mare câmp energetic.

24 de ore mai târziu a luat lama de ras şi a încercat să se radă. Spre marea sa dezamăgire lama era încă ascuţită.

Nu s-a lăsat descuajat şi a aşezat-o dn nou în piramidă. Spre marea sa uimire a constatat că suprafaţa lamei rămânea în continuare ascuţită. Pe zi ce trecea uimirea era din ce în ce mai mare căci, ca şi mai înainte, se putea rade cu lama respectivă.

După ce şi-a ras barba în fiecare zi, lama s-a tocit abia după vreo 60 de întrebuinţări.

A repetat experimentul şi a ajuns la cifra impresionantă de 100–200 de întrebuinţări, folosind aceeaşi lamă. În vremea aceea, în anul 1948, lamele de ras erau în ţara sa o marfă rară. De aceea prietenii l-au îndemnat să-şi breveteze invenţia.

Mai mult în glumă, inginerul a prezentat o ofertă oficiului de brevete. A durat însă 10 ani, din 1948 până în 1959, până când a putut să obţină brevetul, sub numărul 91304.

De ce a durat atât de mult?

Pe baza dispoziţiilor legale din Cehoslovacia, nu este

suficient să se dovedească faptul că ceva funcţionează, ci trebuie să se ofere şi o explicaţie tehnică a procesului de funcţionare.

Funcţionarea a fost indubitabil demonstrată oficiului de brevete. Nu mai puţin prin faptul că unii dintre membrii comisiei de brevete, inclusiv preşedintele, au scos-o la capăt cu doar 2–3 lame de ras pe an.

Până la urmă Karl Derbal a reuşit totuşi să ofere o explicaţie plauzibilă.

Prin activitatea sa la Institutul pentru tehnica undelor de înaltă frecvenţă, el avea acces la întreaga literatură ştiinţifică despre microunde, radiaţii cosmice şi terestre.

Oţelul de bună calitate dispune de o anumită elasticitate care îi permite să-şi schimbe forma temporar şi să revină apoi la starea iniţială. Iată un exemplu: o lamă folosită o singură dată îşi va redobândi ascuţimea după ce va fi lăsată să stea o lună, două. Vidul din piramidă, care constituie un spaţiu gol de rezonanţă, accelerează acest proces la numai 24 de ore.

Energia piramidei poate extrage moleculele de apă din metal mărindu-le propria rotaţie. În acest mod apa este îndepărtată chiar şi din cele mai mici spaţii goale. Energia necesară în acest scop este de 1,6x10–19W/sec. Cavitatea piramidei poate să producă substanţial mai mult decât această energie. Pe de altă parte, energia din piramidă este vulnerabilă la perturbările, produse de câmpurile magnetice ale aparatelor electrice, ca de exemplu ale televizoarelor. De asemenea, şi masa mai mare de fier poate provoca astfel de dereglări.

Printre altele, se cuvin menţionate aici două forţe:

1. una care accelerează procesul de deshidratare,

2. alta care acţionează asupra microstructurii organismelor.

Sterilizarea sau uciderea microorganismelor, precum şi regenerarea oţelului ar fi câteva exemple.

Piramidele cu alt unghi de înclinaţie sau cu alte structuri având spre exemplu o cupolă, produc de asemenea energie. Modelul piramidei lui Keops se pare că ar avea totuşi cea mai mare putere de acţiune.

Prin deshidratare rapidă pot fi omorâte chiar şi animale mici.

Acest efect se produce doar atunci când se ajunge la formarea unui fascicol de energie cosmică, atras de magnetismul terestru. Piramida trebuie să stea exact pe axa nord–sud, deoarece câmpurile magnetice au aceeaşi orientare.

Derbal a aşezat lama cu latura tăioasă pe direcţia nord–sud. Eu însumi mi–am aşezat lamele, la prima încercare, pe direcţia est–vest, după care am încercat şi poziţia nord–sud pentru a putea observa diferenţa.

În momentul redactării acestui capitol m–am ras deja de 210 ori cu aceeaşi lamă, pe care am ţinut–o în piramidă. Folosesc pentru acest experiment o pramidă conică ce prezintă avantajul că nu trebuie neapărat îndreptată spre vreo direcţie având practic o multitudine de suprafeţe.

Cercetări în interiorul piramidei

Omul a rămas ceea ce a fost dintotdeauna: un vânător de comori materiale. Va nutri şi mai departe convingerea că există locuri ascunse unde se află averi colosale. Într–o vreme ca a noastră în care confortul joacă un rol considerabil, vânătoarea de comori este comparabilă cu o loterie. Se mai crede încă în existenţa unor camere ascunse în piramidele egiptene. Pentru a se convinge definitiv de acest lucru, dr. Louis Alvarez a iniţiat în anul 1968 un proiect de mari proporţii.

El a construit un aparat de măsură cu care putea capta radiaţiile cosmice. Şi–a bazat teoria pe faptul că radiaţiile cosmice îşi pierd din energie atunci când pătrund într–o materie oarecare, independent de consistenţa acesteia. Prin urmare, s–ar putea afla pe această cale a măsurării intensităţii radiaţiei locul neştiut unde s–ar situa o încăpere ascunsă.

Când este vorba de comori ascunse, se găsesc evident

întotdeauna o mulţime de bani: proiectul ponind la începutul anului 1968 a costat milioane.

Un grup de oameni de ştiinţă, de la 12 instituţii diferite din Statele Unite şi din Emiratele Arabe, a trecut la lucru. Milioane de fascicole de radiaţii cosmice au fost măsurate, operaţie din care au rezultat limpede toate formele şi poziţiile piramidei. Echipa a ales pentru primele teste piramida lui Kefren.

Sub conducerea dr. Goneid din Cairo au fost analizate benzile unui computer IBM1130. Nu s–a descoperit nici o cameră ascunsă. A ieşit însă la iveală altceva: când benzile erau analizate la Universitatea Ein–Sham din Cairo, apărea de fiecare dată alt corp de date. Ceea ce s–ar fi cuvenit sesizat încă de la primele teste. Spre siguranţă, benzile au fost expediate la Berkeley, în California, unde un computer mai sofisticat s–a confruntat cu acelaşi fenomen ciudat. Dr. Goneid a declarat că atare fenomen este inexplicabil pe cale ştiinţifică şi în sine imposibil. El a constat că energiile piramidei au jucat o festă acelor puncte de vedere care până de curând au fost considerate cunoaştere ştiinţifică certă. Echipa nu şi–a mai continuat munca la piramida lui Keops, ci şi–a întrerupt cercetările. S–a demonstrat astfel încă o dată limpede că societatea noastră actuală încă nu a înţeles că adevărata comoară din piramidă este de natură spirituală. Bunurile de natură spirituală le regăsim metaforizate în basmele pentru copii, precum în acela despre *Frau Holle** pe care aş vrea să vi–l relatez pe scurt:

Fata vitregă, săracă, muncind din zori până în noapte, cade într–o bună zi într–o fântână şi se pomeneşte pe o câmpie. Acolo intră ca slujnică la Frau Holle, unde îndeplineşte dezinteresat şi cu afecţiune tot felul de munci. După şapte ani se hotărăşte să se întoarcă acasă, iar ca răsplată pentru hărnicia ei este copleşită cu aur. Se înţelege că mama ei vitregă, lacomă de bani, o primeşte cât se poate de bine. Ea crede că trebuie să–şi trimită şi propria

* *Doamna Holle.* Personajul apare în basmele, legendele şi credinţele populare germane. Este parţial un echivalent al Sfintei Vineri din folclorul românesc.

fiică pentru ca să se întoarcă şi ea scăldată în aur. Aceasta ajunge şi ea la fântână şi apoi la Frau Holle. Dar prea leneşă ca să mişte un deget, se reîntoarce acasă, spre marea supărare a mamei ei, plină de smoală.

În acest basm, iubirea este răsplătită cu aur spiritual. Lăcomia de aur material este pedepsită printr–un eşec.

Şi în istoria piramidei regăsim acest motiv.

Înafară de dr. Louis Alvarez, alt cercetător şi–a îndreptat paşii spre piramidă. Dar nu cu intenţia de a găsi încăperea cu tezaurul ascuns, ci din dorinţa de a sonda fondul spiritual, mesajul piramidei.

Printr–o întâmplare, m–a vizitat cineva care îl cunoscuse pe Paul Brunton. Sir Francis Younghusband îl descrie pe acesta din urmă ca fiind o persoană cu totul excepţională din punct de vedere intelectual, cu o profundă cunoaştere a înţelepciunii orientale şi a evoluţiei cosmosului. Îl caracterizează drept una dintre personalităţile de prim rang ale filozofiei Yoga din Occident, care s–a dedicat ani de–a rândul cercetării ştiinţifice a vechilor practici mistice şi a cunoaşterii filozofice, în scopul de a le face accesibile tuturor.

Paul Brunton a pornit în căutarea motivului pentru care a fost construită piramida. El notează despre aceasta în cartea intitulată *Egiptul secret.*

Spre a putea afla ce se ascunde cu adevărat în interiorul piramidei, el s–a lăsat închis o noapte întreagă, pe propria–i răspundere, în camera mortuară a faraonului.

A povestit că a trebuit să–şi golească mentalul cât mai mult pentru a–şi ascuţi la maximum percepţiile. Antrenamentul Yoga l–a ajutat mult în acest sens. La început, relatează el, domnea o linişte apăsătoare. S–a aşezat lângă sarcofagul deschis şi a aşteptat calm să vadă ce avea să se întâmple. S–a concentrat intens asupra interiorului său şi treptat s–a simţit invadat de o stare de beatitudine. În încăperea întunecată în care se afla, fără pic de lumină, umbre începură să se mişte încoace şi–n–colo, sălbatic. Imagini ale unor spirite rele se năpusteau asupra lui. Se simţea înconjurat de fiinţe ostile care păreau că

vor să-l alunge din spaţiul sacru al acelei încăperi. La un moment dat a fost cât pe-aci să se ridice şi să o ia la fugă, atât de mare îi era aversiunea faţă de ceea ce simţea în jurul său. Treptat însă atmosfera s-a schimbat şi adversitatea pe care o simţea s-a împrăştiat tot atât de repede pe cât apăruse.

După un timp şi-a dat seama că în preajma lui se afla o altă apariţie, o nouă prezenţă care emana o radiaţie binefăcătoare. O a doua siluetă s-a apropiat de el. Brunton a identificat în aceste apariţii doi Mari Preoţi, înveşmântaţi în haine albe, ale căror radiaţii luminoase inundau camera mortuară a faraonului. Unul dintre ei i s-a adresat, întrebându-l de ce anume cheamă forţele spirituale.

Brunton a simţit toate acestea ca pe ceva indescifrabil, deşi nu percepea vocile acustic, auzea şi înţelegea totul în interiorul său.

Vocea l-a sfătuit să plece. În antichitate, unii ar fi ieşit din camera mortuară a faraonului cu mintea zdruncinată. Brunton le-a răspuns că ar dori totuşi să rămână.

Cele două fiinţe i-au declarat apoi că va fi dus la locul unde este proslăvită învăţătura. A fost rugat să se întindă pe piatră. Brunton povesteşte că a avut senzaţia că moare încet şi că este eliberat brusc din corp.

E vorba, fără îndoială, de ceea ce se numeşte „Ieşirea din corpul material".

Un medic a scris o carte pe această temă după ce a chestionat sute de pacienţi care făcuseră experienţa morţii clinice şi fuseseră readuşi la viaţă.*

Brunton relatează mai departe că părăsindu-şi corpul – în poziţie culcată –, a simţit că pluteşte. A conştientizat faptul că ieşise din trup şi că sufletul său era liber. După care a putut primi învăţăturile unuia dintre cei doi preoţi.

„Omul care are un corp muritor, dar are, în schimb, un suflet nemuritor, nu va pieri niciodată."

Când Brunton a cerut lămuriri despre secretul piramidei, i s-a răspuns: „Nu are nici o importanţă dacă vei descoperi

* E vorba de Raymond Moody, *Life after Life*, tradusă recent şi în româneşte (n t)

sau nu secretul piramidei. Caută mai degrabă firul care te va duce la ceea ce este ascuns în sufletul tău şi vei afla acolo comoara cea mai mare. Secretul piramidei este secretul propriei tale fiinţe. Mesajul ei stă în aceea că oamenii trebuie să descopere în sufletele lor forţa uriaşă a spiritului."

Adevărul care i s-a revelat lui Paul Brunton mi-a-minteşte de cartea mai sus pomenită a lui Baird Spaldin, *Maeştrii Orientului Îndepărtat*, o carte care merită să fie citită.

Unei grupe de arheologi americani i s-a demonstrat faptul că fiecare om este în stare să domine materia. În fiecare om există forţa lui Cristos, care poate fi folosită aşa cum însuşi Mântuitorul a folosit-o. Trebuie doar să ne deschidem către lumea spirituală. Şi în acest caz se potriveşte analogia cu piramida.

Ea trebuie să aibă forma corectă, dimensiunile corespunzătoare şi să fie orientată către nord pentru ca energia ei să devină activă.

Asemenea piramidei, omul trebuie să-şi cureţe corpul, să se hrănească cu lucruri sănătoase, să respire corect şi să se concentreze asupra lucrurilor de natură spirituală, asupra mesajului lui Cristos. Dacă procedează în acest fel, energia spirituală se revarsă de la sine asupra lui şi el o poate reflecta la rândul său mai departe.

După ce manuscrisul lucrării de faţă fusese deja predat editorului, am primit în dar o carte a lui Benjamin Creme, *Întoarcerea lui Cristos şi maeştrii înţelepciunii*. Ea cuprinde unele observaţii remarcabile despre Marea Piramidă şi m-am grăbit să le preiau, pe scurt, aici.

Creme primise sarcina de a construi un aparat care putea să emită energie stereometrică. Aparatul trebuia să folosească la vindecarea unor boli.

Creme este de părere că piramida lui Keops îşi datorează forţa formei ei stereometrice şi poate atrage energia din câmpurile eterice şi astrale. Aceste energii urmau să fie dirijate către locuitorii unui mare oraş, care astăzi se află îngropat în nisip, lângă piramidă şi Sfinx.

În continuare, Creme relatează în cartea sa despre marii

maeştrii pe baza indicaţiilor cărora trebuie dezgropat acest oraş. Se aduce astfel o nouă dovadă cu privire la cunoştinţele extraordinare de care dispuneau maeştrii.

Creme face apoi o paralelă interesantă între om şi Pământ aşa cum am făcut şi eu într-unul din capitolele anterioare ale acestei cărţi. El spune că, dacă energia se acumulează în anumite părţi ale corpului, nemaiputând să circule, atunci omul respectiv se îmbolnăveşte.

În acupunctură se identifică aceste blocaje şi se încearcă refluidizarea energiei.

Tot astfel se întâmplă astăzi, în mare, şi la nivelul organizării lumii. Vestul blochează energie şi hrană în cantităţi considerabile, în timp ce numeroase ţări în curs de dezvoltare se confruntă în permanenţă cu lipsuri de tot felul. De aceea întreaga lume este plină de tensiuni, de moarte şi de boli. Singura soluţie ar fi împărţirea regulată a resurselor de energie şi hrană. Acest plan de restructurare este pregătit, la nivel mondial, în opinia lui Creme, de către acei maeştri.

Experimente cu materia

Aşa cum piramida poate fi descrisă în trei planuri, aceleaşi planuri se întâlnesc, evident, şi în ce priveşte efectele energiilor ei. Astfel energia piramidei este eficientă în plan material, în plan eteric, în plan astral şi în plan mental. Cu alte cuvinte, ea este eficientă în cazul transformărilor la nivelul materiei, în domeniul durerilor fizice, la nivelul meditaţiei, al telepatiei şi al altor fenomene situate în sfera spirituală.

În orice caz este extraordinar de captivant să te ocupi de astfel de experimente. Pentru mine lucrul acesta este valabil în chip absolut. Când am început să experimentez, mă bizuiam doar pe propriile mele forţe. Scepticismul meu era poate mai mare decât acela al cititorului. Între timp s-au publicat multe materiale legate de acest subiect, pe care radioul şi televiziunea le-au preluat şi popularizat.

Primele mele încercări au fost un eşec total deoarece piramida pe care o constuisem nu avea parametrii adecvaţi şi nu fusese orientată în mod corespunzător.

Am trecut de asemenea cu vederea un alt factor. Primele experimente le-am întreprins timp de un an de zile în biroul meu. Un etaj mai jos se afla o sală plină de maşini şi este foarte posibil ca piramida să fi fost influenţată de energia lor.

Peste toate astea treci lesne cu vederea când eşti începător.

Primul meu experiment a constat în încercarea de a ascuţi lame tocite. După un an eşecul a fost total. Apoi am luat piramida cu mine acasă spre a experimenta mumificarea cărnii. Aveam pe atunci un căţelandru care

nu era tocmai interesat de mesajul piramidei, în schimb era de carne.

A izbutit să devoreze jumătate din piramidă ca să poată ajunge la carne. După acest incident am înţeles că aşa a trebuit să se întâmple pentru că la data respectivă nu dispuneam de suficiente cunoştinţe privind totalitatea fenomenelor legate de piramidă. Am trecut printr–un fel de perioadă de incubaţie pentru ca să–mi dau seama de întinderea teritoriului care mă preocupa. Astfel că o vreme am lăsat lucrările să zacă până când mi–a căzut iarăşi în mână un articol despre piramide.

Stimulat din nou, am luat contact cu Etienne van den Kerkhove care, plin de bunăvoinţă, mi–a construit o piramidă dintr–un carton stabil.

Aş vrea să adaug că din fire sunt destul de neîndemânatic în treburi manuale şi că nu mă simţeam în stare să–mi confecţionez singur un astfel de exemplar.

M–am hotărât să repet experimentul cu lama de ras, de această dată utilizând o lamă dublă marca Twin, pe care am plasat–o la 1/3 din înălţimea totală a piramidei şi am orientat–o cu latura îngustă pe direcţia est–vest.

Şi aici am făcut o greşeală: am stabilit nordul în raport de locul în care era situată piramida. Din fericire am constatat ulterior că deviaţia nu fusese foarte mare.

Experimentele trebuie întreprinse întotdeauna în raport de o instanţă de control, un element măsurabil oarecare. Măsura pe care am folosit–o eu a fost faptul că m–am putut rade între 4–12 zile cu o astfel de lamă Twin. Există deci o foarte mare variaţie în funcţie de calitatea lamelor.

După ce totul a fost măsurat corect şi am stabilit cât reprezintă exact 1/3 din înălţimea piramidei, am aşezat câteva cărţi ale lui Bres sub piramidă pentru a ajunge la această înălţime, respectiv la 13,33 cm. Înălţimea piramidei mele era de 40 de cm.

Au trecut primele 8 zile şi o dată cu ele a crescut şi tensiunea. În fiecare dimineaţă scoteam lama şi o aşezam înapoi la loc. În cea de–a 12–a zi atinsesem limita numărului de experimente propus. Şi în cea de–a 13–a zi, bărbieritul

meu a decurs fără probleme; mă gândeam totuşi că această performanţă ar fi putut fi atinsă şi de o lamă de foarte bună calitate. Au urmat apoi a 14–a, a 15–a şi a 20–a zi şi a început treptat să mă cuprindă euforia: „Să fie oare cu putinţă?" În cea de–a 25–a zi eram aproape sigur de reuşita experimentului, iar în cea de–a 40–a zi am avut această certitudine, incredibil dar adevărat. Am repetat experimentul de 110 ori.

De atunci am obţinut următorul rezultat: 210–190–260. Mai târziu am început să fac experimente cu piramida conică, aşa cum am amintit mai înainte.

După primul experiment mi–a crescut dorinţa de a mă ocupa în continuare de acest fenomen şi, de asemenea, curajul de a mă încumeta să cercetez şi alte lucruri.

Un experiment cu carne

La un an de la primele mele experimente, căţelul nostru ajunsese la o oarecare maturitate şi încetase să mai distrugă tot ceea ce se găsea în jurul său. Am luat o bucăţică de carne şi am tăiat–o în două. O parte am aşezat–o în piramidă la 1/3 din înălţime, măsurată de la bază.

Cealaltă bucăţică am aşezat–o într–o cutie de carton lângă piramidă.

Şi asta a fost o greşeală, căci raza de acţiune a piramidei se poate întinde până la câţiva metri. Diferenţa a devenit, după câtăva vreme, suficient de limpede. Bucăţica de sub piramidă s–a uscat, s–a înnegrit puţin păstrându–şi pe alocuri culoarea roşie. Nu prezenta însă nici urmă de mucegai! Bucăţica din cutia de carton a devenit cenuşie, prezentând câteva urme verzi. Totuşi nu emana încă un miros de putreziciune, chiar dacă ici, colo petele de mucegai erau vizibile.

Mai târziu am citit undeva, într–o carte, că un american entuziast făcuse acelaşi experiment în camera de baie unde apar variaţii mari de temperatură şi umiditate.

Bucata de carne de sub piramidă rămăsese intactă, în

timp ce celaltă putrezise cu totul. Americanul a şi mâncat bucăţica de carne de sub piramidă.

Experimente cu seminţe de legume

Dacă se aşează seminţe sub piramidă, acestea preiau puterea şi energia ei, oferind drept rezultat legume mai sănătoase şi plante mai frumoase. Am aşezat seminţe de ridichi timp de 14 zile sub piramidă şi, corespunzător principiilor cosmice, pe care le-am descris deja, le-am însămânţat. Mă refer la faptul că trebuie luate în considerare fazele lunii. Luna plină posedă cea mai mare energie şi, drept urmare, puterea ei de atracţie este în această fază maximă. Seminţele de ridichi se plantează cu puţin timp înainte de luna plină. În zilele care urmează lunii în descreştere, energia seminţei nu este atrasă în sus şi astfel tuberculii se pot dezvolta.

Rezultatele au fost uimitoare. Ridichile apărute mai târziu erau duble faţă de cele pe care le obţineam înainte cu seminţe luate din aceeaşi pungă. În afară de asta, multe erau crăpate ca şi cum ar fi încercat să iasă din propria lor coajă. S-ar fi putut crede că tuberculii mai mari erau moi în interior, dar nu era aşa. Carnea legumei era tare şi albă ca zăpada, iar la gust erau din cale-afară de iuţi.

Ceea ce a prlejuit o întâmplare hazlie. Nişte cunoscuţi erau în vizită la noi şi le povesteam foarte mândru despre experimentele mele, fapt întâmpinat cu scepticismul obişnuit. Am adus câţiva bulbi din grădina de legume şi unul dintre musafirii neîncrezători şi-a băgat în gură un exemplar mare, în loc să-l fi gustat prudent mai înainte. Spre marele amuzament al celor de faţă, pe chipul lui a apărut o strâmbătură ca şi cum ar fi înghiţit un cartof fierbinte, într-atât de iute era ridichea.

Aici trebuie să adaug că n-am fost pe deplin obiectiv în experimentul pe care l-am întreprins. Sădisem celelalte ridichi cu o lună înainte, la aproximativ 2 metri distanţă. Există doi factori variabili care ar fi putut influenţa oarecum

experimentul, şi anume, timpul şi locul. Îl voi repeta pentru mine însumi încă o dată. Astfel de experimente legate de creşterea plantelor au fost întreprinse pe scară largă la Universitatea din San José, în California. Rezultatele obţinute au fost publicate în „Die Rose", publicaţia oficială a ordinului rozacrucian „Amorc". Cu permisiunea lor voi prezenta aici câteva din aceste rezultate.

Au fost întreprinse 6 serii de experimente cu 6 recipiente conţinând fiecare câte 100 de seminţe de varză de Bruxelles.

Au fost comparate containere, conţinând câte 100 de seminţe, aşezate:

1. deasupra unei piramide cu înălţimea de 47,5 cm
2. într–o piramidă cu înălţimea de 47,5 cm
3. deasupra unei cutii cu acelaşi conţinut şi făcută din acelaşi material
4. într–o cutie cu acelaşi conţinut şi făcută din acelaşi material
5. au mai fost folosite ca termen de comparaţie: un container stropit cu apă care a stat sub piramidă
6. un container stropit cu apă obişnuită.

Rezultatele au arătat că viteza de creştere a seminţelor în piramidă era considerabil mai mare decât viteza de creştere la vârful ei, sau în cazul în care plantele erau stropite cu apă ţinută în piramidă. Aceste 3 tipuri de culturi s–au dovedit a fi considerabil mai bine dezvoltate decât cele care s–au aflat în sau deasupra cutiilor, sau au fost stropite cu apă obişnuită.

Udate cu apa ţinută în piramidă, creşterea seminţelor din cel de al doilea recipient a fost de două ori mai mare în raport cu planta martor.

Seminţe de salată

În efectuarea acestui experiment am procedat mai bine, în sensul că am plantat la rând, unele lângă altele, 6 seminţe tratate în piramidă şi 6 seminţe normale.

Acest experiment n–a scos la iveală nici o diferenţă semnificativă în ceea ce priveşte dimensiunea legumelor.

Totuşi salata obţinută din seminţe ţinute în piramidă părea să fie mai rezistentă şi să aibă un gust mai bun. Gustul este însă ceva mult prea subiectiv ca să poată fi considerat un rezultat semnificativ.

Mi s-a confirmat însă într-un mod cât se poate de obiectiv că respectiva legumă era într-adevăr deosebit de bună. Dispunând de o cantitate mult prea mare de salată, m-am decis să trimit surplusul pe care-l aveam unui prieten, lui Peter Vergouven, care avea în Ekeren un magazin de produse alimentare naturale, „De Druide", în care vindea legume biologic active.

Clienţii lui l-au înştiinţat ulterior, din proprie iniţiativă, că salata respectivă era cu mult mai bună decât cea pe care o vânduse până atunci.

Dacă într-o bună zi voi ajunge la vârsta pensiei, ştiu încă de pe acum cu ce am să-mi rotunjesc veniturile modeste.

Plante

Experienţele mele în domeniul creşterii plantelor au fost cât se poate de pozitive.

Mi-am procurat un model american al unei piramide tubulare cu o înălţime de aprox. 40 cm. Acest sistem tubular nu este acoperit cu plastic, astfel încât căldura să nu poată influenţa în vreun fel experimentele. Am aşezat această piramidă deasupra unui loc destinat creşterii şofranului.

Primele fire de şofran care au înflorit au fost cele de sub piramidă, cu câteva săptămâni înaintea celorlalte, deşi se găseau pe aceeaşi parcelă a grădinii şi primeau aceeaşi cantitate de raze solare. Un alt experiment întreprins cu narcise a dat acelaşi rezultat.

N-a trebuit nici măcar să mut piramida, pentru că pe aceeaşi parcelă se aflau sădiţi şi bulbi de narcise.

Cu acestă ocazie am putut să fac două obervaţii: am avut 79 de plante în aceeaşi zonă şi 14 sub piramidă.

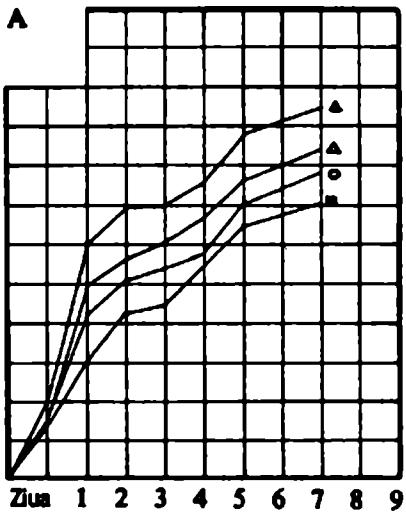

– în piramidă

– la vârful piramidei
– apă tratată cu energia piramidei
– media pentru plantele aşezate în cutie şi deasupra ei

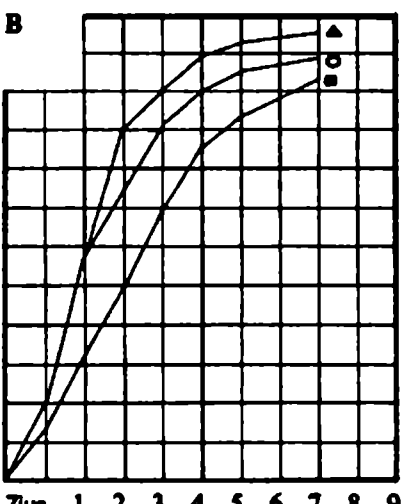

– în piramidă

– la vârful piramidei
– apă tratată cu energia piramidei

– media pentru plantele aşezate în cutie şi deasupra ei

Date preluate din revista „Die Rose", organ oficial al ordinului rozacrucian „Amorc".

Curba de creştere pentru biosenzori constând din 100 de vlăstare de varză de Bruxelles la o temperatură constantă de 25°C. Fiecare punct de intersecţie reprezintă valoarea medie a 6 probe (greutatea iniţială minus greutatea plantei).
A = Udarea cu apă la început şi în a 4–a zi
B = Udarea zilnică.

Lungimea medie a tulpinii în interiorul piramidei comporta 19,64 cm, iar în afara ei 14,53 cm.

Rezultă deci o diferenţă de lungime în proporţie de 35,3%.

Diferenţa ar fi fost probabil şi mai mare, dacă aş fi aşezat piramida mai devreme. Vlăstarele ieşiseră deja din pământ, când am început experimentul.

În publicaţiile americane am găsit o diferenţă de creştere în medie de până la 75%.

Un alt experiment cu plante a fost făcut de către Frank–Ivo Vandamme, unul dintre cei mai cunoscuţi radiestezişti de talie europeană. Deasupra unui recipient conţinând plante suculente a aşezat o piramidă din plexiglas care acoperea 1/4 din suprafaţa recipientului. Rezultatul a fost surprinzător: plantele aflate sub zona de iradiaţie a piramidei erau estimate cu ochiul liber ca fiind cu 3/4 mai mari decât celelalte plante din acelaşi recipient.

Frank–Ivo îmi arăta acum câtva timp un alt fenomen curios. El făcuse un experiment de deshidratare cu două tomate; pe una o aşezase în piramidă, pe cealaltă într–o cutie. Tomata din cutie a putrezit la scurtă vreme, umplându–se de mucegai. Tomata de sub piramidă s–a uscat treptat. Frank–Ivo a uitat de experiment şi când, un an de zile mai târziu, şi–a readus aminte de el, tomata se afla încă sub piramidă. Ceea ce rămăsese din ea avea o culoare galbenă şi dimensiunile unei stafide.

Deshidratarea strugurilor

Trei struguri aşezaţi într–o cutie şi trei în piramidă. La data de 7.11.1979 strugurii din cutie cântăreau 17 g; la 5.12.1979 – 12g. Pierderea greutăţii în proporţie de 29%.

În aceeaşi perioadă de timp greutatea strugurilor din piramidă a scăzut de la 20,5g la 12 g; ceea ce înseamnă o pierdere de 42,5%, sau o pierdere de greutate suplimentară de 40%. La data de 3.03.1980 mi–am dat

seama că uitasem de struguri. Din strugurii puşi în cutie rămăsese doar unul intact care se stafidise.

Cei trei struguri din piramidă se transformaseră în nişte stafide foarte frumoase.

Ciudat este mai ales faptul că am găsit în cartea *Psychic Discoveries behind the Iron Curtain* a Sheilei Oestranbder şi a lui Lyn Schroeder o listă cu date despre pierderea în greutate a oului, care scade de la 52 g la 17 g. ceea ce înseamnă o pierdere în greutate în proprţie de 60%. Fie condiţiile în care mi-am făcut experimentele (în dormitor şi baie) nu au fost bune, în sensul că rezultatele au fost influenţate de diverşi factori externi, fie aceşti autori exagerează peste măsură. Voi repeta acest experiment sub cerul liber pentru a înlătura astfel toate influenţele care l-ar putea perturba.

Onestitatea mă obligă să nu consemnez decât experienţele mele efective, chiar dacă ele nu se pot compara cu ale altora.

În aceeaşi listă mai sus pomenită figurează în plus următoarele experimente cu:

— o bucăţică de stomac de vită, pierdere în proporţie de 70%, după 9 zile.

— trahee de oaie, pierdere în proporţie de 50%, după 6 zile

— peşte necurăţat – pierderi de 71%, după 13 zile.

— creier de oaie, – pierderi de 57%, după 45 de zile.

Aceste experimente au fost făcute de dl. Marial. Ele pot fi întreprinse de oricine. Cu toate acestea, curios rămâne faptul că nu se obţin întotdeauna aceleaşi rezultate. Asta nu trebuie însă să ne mire dacă ne gândim că universul se află într-o permanentă mişcare şi că este supus diferitelor perturbări şi schimbări, dependent fiind de raporturile dintre corpurile cereşti.

Ceea ce pentru cercetarea ştiinţifică nu este tocmai prielnic deoarece de la experimente făcute în aceleaşi condiţii se aşteaptă în mod normal rezultate asemănătoare sau aproape identice. E vorba, iarăşi, şi în acest caz de

modele create de raţiunea umană care ţine prea puţin, sau nu ţine deloc, seama de mediul cosmic ambiant.

Spre exemplu se poate întâmpla ca lama de ras să se tocească după 40 de zile, dar a doua zi să fie din nou bine ascuţită. Karl Derbal declara în această ordine de idei că poate simţi perturbările atmosferice prin intermediul lamei sale de ras – atât de familiare i-au devenit aceste lucruri.

Experimente cu dulciuri

Energia piramidei acţionează chiar şi asupra dulciurilor, rafinându-le. Mă hotărâsem să fac experimente cu jeleuri Sunkist, produse din citrice naturale de cunoscutul concern Sunkist din California. Şi în acest caz rămâne valabilă regula, după care se folosesc produse de cea mai bună calitate.

Am făcut experimentul de mai multe ori împreună cu copiii şi cu soţia mea, şi sunt absolut convins că nici unul dintre ei n-a avut prejudecăţi. Oricum, acestea au fost experienţe „oarbe", întrucât ei nu ştiau ce produse fuseseră aşezate sub piramidă. Cu prilejul vizitei unui reporter de la „Panorama", am repetat experimentul şi am obţinut acelaşi rezultat. Gustul dulciurilor se rafina sub acţiunea energiei piramidei şi aciditatea din fructe se diminua. Fără excepţie, jeleurile „tratate" sub piramidă au fost considerate ca fiind cu mult mai fine şi având un gust de fruct mult mai marcat decât celelalte.

Experimente cu suc biologic de fructe

Am folosit pentru acest experiment suc de struguri. După aproximativ 4 ore de expunere sub piramidă, efectul era deja perceptibil. Sucul devenea mai puţin acru şi cu gust mai bun.

Staf Bierynckx, un foarte bun şi competent radiestezist, a venit o dată la mine pentru a măsura cu pendulul energia

din piramidă. Conform măsurătorilor sale, sucul de fructe se încărca cel mai bine cu energie suplimentară atunci când era plasat la 2/3 distanţă de bază. În momentul de faţă se proiectează aparate, deocamdată nu sunt produse de serie, cu ajutorul cărora se pot percepe aceste energii. Devine astfel posibilă măsurarea energiei în diferite locuri ale piramidei. Potrivit opiniilor unor cercetători, diferenţele în repartizarea energiei vor deveni astfel clare. Voi reveni mai târziu asupra acestui subiect.

Experimente cu hrană pentru animale

Pentru ca experimentele mele, având ca principal mijloc de control gustul, să fie cât mai obiective, am folosit hrana pentru câini, şi anume un cârnat învelit într-o folie de aluminiu, de calitate superioară, din acela care se vinde pe piaţa din Belgia şi Olanda sub numele de „Hofdog". Cu siguranţă că sunteţi de acord cu mine că un câine este greu de influenţat, cu atât mai puţin atunci când este folosit pe post de cobai. Doar o relaţie de natură mentală ar putea să existe între câine şi mine. Totuşi am încercat s-o blochez şi pe acesta pe cât posibil. Câinele nostru este un foxterrier, o rasă renumită pentru încăpăţânarea ei, aşa că, mai mult ca sigur, nu s-ar fi lăsat deranjat de impulsurile mele mentale. Am luat un cârnat de 700 g şi l-am tăiat în două. Un astfel de cârnat rezistă în frigider cam 4 zile. O bucată am aşezat-o sub piramidă, iar pe cealaltă în frigider. După 24 de ore am tăiat o jumătate din fiecare bucată, le-am aşezat pe fiecare în parte pe câte o farfuriuţă şi i le-am întins câinelui mei Timmi. Acesta a mirosit ambele farfurii şi a gustat puţin. Apoi am aşezat pe jos cele două farfurii la o distanţă de aprox. 10 cm una de alta şi l-am dus pe Timmi la 5 m de farfurii. Dacă se îndrepta către farfuria din stânga, îi ofeream să guste din farfura din dreapta, astfel încât să-şi poată da limpede seama de diferenţa dintre cele două sorturi şi de locul exact în care se aflau fiecare. L-am dus iarăşi la 5 m

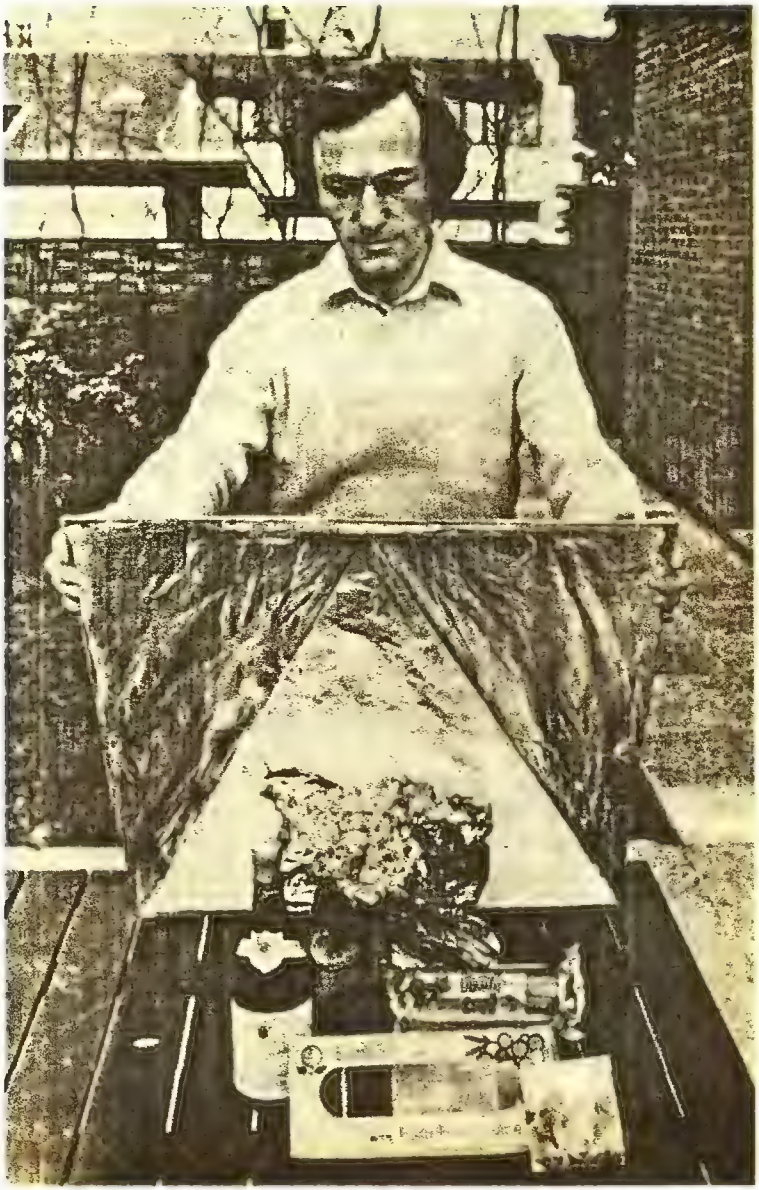

distanţă, după care i-am dat drumul. De-abia atunci am început să notez încotro o lua. Dacă se ducea să mănânce, îl trăgeam înapoi, la 5 m. Am făcut asta de două ori. Evident că bietul animal n-a găsit experminetul tocmai plăcut, dar fiecare trebuie să-şi dea obolul. Chiar şi un câine!

Altă dată am schimbat locul farfuriilor. Rezultatul a fost următorul: din 30 de teste, câinele a preferat de 27 de ori cârnatul de sub piramidă. Una din particularităţile câinelui meu se manifestă atunci când stau în interiorul piramidei şi el vine după mine. Se aşează de cele mai multe ori în colţul nord-estic. În timpul unei conferinţe cineva mi-a confirmat acest fenomen, explicându-mi chiar că o pisică se aşează de obicei în colţul sud-vestic. Câinele şi pisica reprezintă elementul masculin, respectiv feminin. Ceea ce se reflectă până şi în vorbirea noastră curentă. Bărbaţii îndrăgostiţi înclină să-şi numească iubitele „pisicuţa mea" iar, în alte cazuri, să numească pe câte o femeie „pisicuţă flecară". Cu puţin excepţii aşa cum nu se spune unui bărbat.

După cum Dumnezeu a creat primul om, pe care îl numim Adam, ca reprezentând bărbatul şi femeia într-unul singur, tot astfel piramida ascunde în sine ambele elemente. Mai târziu a urmat despărţirea sexelor, elementul feminin separându-se de cel masculin. Acest lucru este reprezentat simbolic în *Biblie* prin coasta luată din trupul lui Adam, ceea ce înseamnă că femeia şi bărbatul sunt expresia principiului electric-emiţător şi a principiului magnetic-receptor, al lui Yin şi al lui Yang. Împreună ei formează un tot. În piramidă există în mod evident locuri pe care animalele le caută instinctiv şi pe care aşezându-se se simt cel mai bine. Trebuie să existe deci vibraţii şi energii care să li se potrivească.

Intuiţia animalelor joacă aici un rol important, rol pentru care oamenii au în genere nevoie de aparate speciale de măsură.

Experimente cu apă

Apa este o materie care poate asimila foarte bine energia din piramidă, schimbându-şi chiar şi proprietăţile. Astfel Norman Stark a publicat în cartea *The First Practical Pyuramid Book*, un raport al Institutului pentru apă şi cercetări ale solului de la Universitatea de agronomie din Arizona. Din acest raport rezultă o serie de diferenţe dintre apa „tratată" şi cea „netratată". Eu însumi am întreprins un test de gust. Apa de la robinet devenea mai bună la gust după ce era expusă 24 de ore în piramidă. Acest lucru a fost testat şi confirmat de câţiva dintre scepticii mei prieteni din cercurile medicinei clasice. Am primit şi câteva scrisori de la membrii organizaţiei „Omni-Scientia", înfiinţate pentru promovarea cercetărilor în domeniul energiilor piramidei. Un membru din Tongeren mi-a telefonat şi mi-a comunicat că l-a izbit gustul apei ţinute în piramidă. Avusese probleme cu stomacul. După ce consumase apă ţinută în piramidă, stomacul începuse să-i funcţioneze normal, ceea ce ar fi fost cu neputinţă să obţină cu apa obişnuită. De asemenea, a observat că apa tratată avea gustul apei de izvor.

Un alt experiment l-am făcut cu flori tăiate. Într-o glastră plină cu apă ţinută în piramidă, bobocii continuau să se deschidă iar florile se menţineau timp mai îndelungat decât dacă ar fi fost puse în apă normală.

Stropirea plantelor

Experimente comparative cu stropitul plantelor din aceeaşi specie nu am făcut. În schimb, au făcut alţii pentru mine. Urmarea a fost că plantele nu au mai prezentat simptome de îmbolnăvire şi după un timp aveau un aspect sănătos.

Chiar şi plantele bolnave sau veştejite pot fi readuse

la viaţă, îngrijindu–le cu afecţiune şi utilizând apă ţinută în piramidă.

În cartea scrisă de Bill Kerell şi Kathy Goggin *The Guide to Pyramid Energy*, se relatează despre un fermier din California care şi–a udat terenurile agricole cu apă ţinută în piramidă şi a obţinut datorită acestui lucru o recoltă considerabil mai bogată.

Hank Kleimann şi echipa sa de lucru relatează despre faptul că apa ţinută în piramidă face ca mătreaţa să dispară după 4 spălări, fiind tot atât de eficientă şi ca tratament profilacţic împotriva ei.

Apa ţinută în piramidă şi pusă în acvariu conferă peştilor vioiciune şi sănătate. Un experiment cu creveţi introduşi într–o astfel de apă şi cu o piramidă plasată deasupra acvariului a arătat nu numai că animalele au trăit mai mult, dar şi că au devenit de două ori mai mari decât cele din recipientul martor. Faptul că această apă este bună pentru animale l–a constatat şi un cunoscut al meu. Domnul Mansart din Ekeren–Brasschaat a umplut cu apă o găleată zincată pe care a aşezat–o pe un scaun într–o seră de formă piramidală. Mare i–a fost uimirea când a doua zi a constat că în găleată mişunau râme. Nici unul dintre noi n–a găsit vreo explicaţie acestui fenomen. Şi este cu atât mai surprinzător cu cât el lăsa deseori în afara serei găleata pregătită, plină cu apă, pentru cai. Niciodată însă nu găsise vreo râmă în găleată.

Interesant este şi experimentul lui Norman Stark care a folosit concomitent şi doi intensificatori de creştere. A aşezat planta într–un ghiveci, a udat–o cu apă ţinută în piramidă şi a înfăşurat ghiveciul cu o folie de aluminiu încărcată cu energie din piramidă. Rezultatul a fost o plantă de două ori mai mare decât planta martor. Şi doamnele au participat cu entuziasm la experimentele făcute cu apa ţinută în piramidă. Unele dintre ele au declarat că, după spălarea cu această apă, pielea li s–a îmbunătăţit în mod simţitor şi chiar ridurile le–ar fi dispărut. Şi în problema transpiraţiei picioarelor s–au înregistrat rezultate remarcabile după spălări regulate cu această apă. Nu vreau să

pierd ocazia de a relata despre experienţa unui membru al unei organizaţii olandeze de piramidologie, al cărui copil suferea de o transpiraţie abundentă a picioarelor. Problema s-a rezolvat simplu atunci când pantofii copilului au fost aşezaţi în fiecare seară sub piramidă.

Am prezentat toate aceste exemple pentru a arăta cititorului că ne aflăm de fapt încă în faza de început în ceea ce priveşte posibilităţile de folosire a energiei piramidei.

Posibilităţile sunt pe măsura puterii noastre de imaginaţie sau a bogăţiei noastre de idei; dacă am aduna ideile tuturor amatorilor de experimente am putea umple probabil 7 x 7 x 7 cărţi. Prin spălarea cu apă ţinută în piramidă, părul tocit capătă o nouă strălucire şi i se stimulează creşterea, e de părere Norman Stark în cartea sa. Şi de ce nu? Dacă face bine plantelor, de ce n-ar face apa bine şi rădăcinii părului? Daţi animalelor şi plantelor dvs. apă ţinută în piramidă, fierbeţi cafea sau ceai în astfel de apă, folosiţi-o la prepararea supelor şi veţi vedea ce rezultate uimitoare veţi obţine. Dacă tot se bea cafea care este atât de dăunătoare sănătăţii, de ce să nu fie aşezată întâi sub piramidă; se va observa că gustul ei amar va fi mult diminuat.

Doamna Lous Ohl de la Fundaţia de piramidologie din Haga mi-a spus că procedând astfel a avut nevoie chiar de mai puţină cafea pentru acelaşi număr de ceşti.

Intrăm deci în domeniul economiei de materiale. Piramida ajută la scăderea cheltuielilor din gospodărie. Referitor la tema economiei voi aduce în discuţie încă un exemplu din Olanda. Domnului Frans Thenwies i-a venit ideea de a experimenta cu benzină. A constatat că poate astfel economisi până la 25%. Stimulat de aceste experimente am încercat şi eu...

Experimente cu benzină

Am petrecut cu aceste experimente o perioadă de timp foarte captivantă. Ajungi să cunoşti astfel toanele contorului

de benzină al propriei maşini. Am ţinut acest aparat sub o foarte atentă observaţie cinci luni de zile, mai mult decât tahometrul meu.

Pentru a întreprinde un experiment cât mai obiectiv cu putinţă, am măsurat exact consumul de benzină pentru o distanţă de peste 2522 km. A rezultat un consum de 12,68 litri la 100 km. Apoi am aşezat în portbagaj, deasupra rezervorului de benzină, o piramidă. Piramida avea 40 cm înălţime iar câmpul ei activ se afla la 1/3 sub bază, adică, mai exact, la 13,3 cm distanţă sub suprafaţa portbagajului. Acest câmp activ se întindea până la jumătatea rezervorului de benzină. De aceea nu trebuie aşteptat până ce rezervorul se goleşte, ci dimpotrivă, trebuie în permanenţă umplut, chiar dacă este încă pe trei sferturi sau pe jumătate plin. După 72 de ore radiaţia îşi atinge punctul maxim de acţiune, ceea ce presupune ca rezervorul să fie plin. După care benzina din rezervor se amestecă imediat cu cea proaspătă. Apoi am căutat la benzinăria mea un loc plat, unde am marcat pavajul, ca să pot să stau de fiecare dată când aveam să fac plinul, tot acolo. Am convenit cu vânzătoarea de la benzinărie ca pe viitor să încerce să umple rezervorul

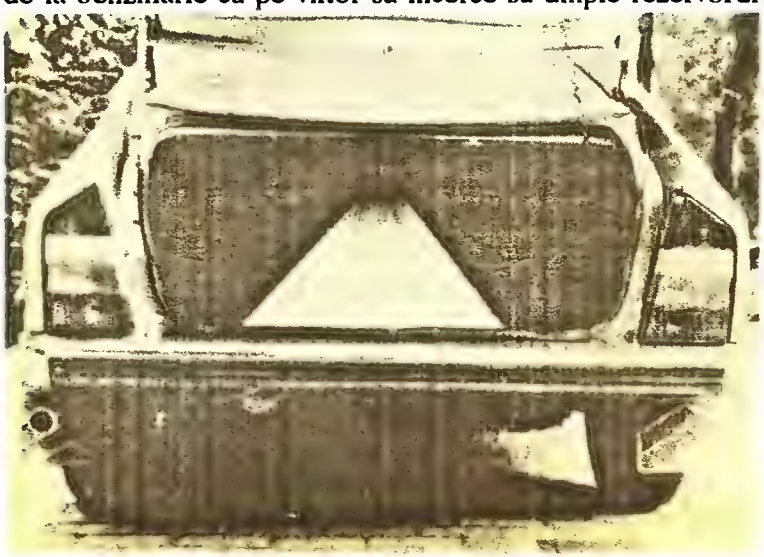

mereu până la acelaşi nivel. Puteam astfel să socotesc, la umătoarea încărcătură, câţi litri de benzină consumasem pe kilometru. După 3645 km am constatat un consum mediu de 11,65 l, ceea ce însemna o economie de 7,8%. Nu mi s–a părut un rezultat prea strălucit, aşa că am făcut apoi în portbagajul meu un experiment cu o piramidă conică, în acest caz orientarea neavând nici o importanţă. La 2638 km am obţinut o economie de 5,7% la 100 de km. Dezamăgit de rezultat am luat legătura cu domnul Theuwis, care m–a sfătuit să confecţionez o nouă piramidă şi s–o îmbrac în interior cu o folie de aluminiu. Am dat cuiva să–mi facă o piramidă de cca. 40 cm înălţime din plăci aglomerate. La o distanţă de 1205 km am consumat 11,16 l, ceea ce înseamnă o economie de 11,9%.

Îmbunătăţirea s–a datorat nu numai noii piramide, ci şi faptului că aşezasem în protbagaj o placă de carton şi marcasem direcţia nord–sud în două locuri de parcare, unde maşina stătea deseori timp mai îndelungat. Unul dintre locuri era cel din parcarea de la birou, celălalt în garajul de acasă. Acum însă vine partea cea mai trăsnită a istoriei.

S–a întâmplat ceva care mi–a oferit o explicaţie pentru rezultatele slabe pe care, spre deosebire de domnul Theuwis şi de alţii, le înregistrasem. Pusesem să mi se confecţioneze o piramidă mare cu baza de 3 m din elemente de aluminiu. Vroiam să fac experimente *într–o* piramidă. Când am ajuns cu ea acasă, am avut ghinionul să constat că nu aveam unde s–o instalez decât îndepărtând toată mobila. Am pus atunci piramida provizoriu în garaj. Astfel nu am mai putut să–mi bag maşina în garaj şi am lăsat–o peste noapte afară. Când am făcut următorul plin, am constatat că economia de benzină urcase brusc la 18%: probabil deci că în garajul meu exista un factor de bruiaj, poate chiar televizorul, aproape tot atât de înalt cât portbagajul şi care se afla la etajul întâi al casei.

Se vede astfel că atunci când nu putem rezolva singuri o problemă anume, piramida este cea care ne dă o mână de ajutor. Am scos apoi piramida din portbagaj şi consumul a urcat aprox. la 12,50 l la 100 km. Între timp maşina m–a

lăsat şi a trebuit să cumpăr una nouă. Mai întâi am să-i testez consumul normal la 15.000 km şi apoi am să văd dacă nu va trebui să ţin seama şi de alţi factori suplimentari.

Protecţia oferită de piramidă împotriva coroziunii

Băiatul unui prieten a încercat să ascută cu ajutorul piramidei un cuţit ruginit. A constat că rugina dispăruse în frumoase striuri circulare. Imaginea era splendidă.

Piramidele şi buruienile de leac

După ce sunt culese, buruienile trebuie uscate. În piramidă, ele îşi păstrează culoarea verde, frumoasă, şi în plus se încarcă de energie. Forţa lor de vindecare sporeşte astfel în mod sigur.

Piramidele şi pietrele semipreţioase

Aveam obiceiul să port o acvamarină frumoasă de un verde-albastru indefinit, dar cu timpul culorile i se stinseseră. Cândva am agăţat piatra de stâlpii patului şi am uitat de ea. După un an, mi-a căzut privirea pe piatră şi am observat că se făcuse cenuşie de tot. Am vrut să-i redau energia şi am introdus-o sub piramidă. Spre uimirea mea, şi-a recăpătat într-o lună splendida-i culoare verde-albastră. Semn că îşi recăpătase forţa originară.

Prepararea sub piramidă a brânzei ţărăneşti

Luaţi un litru de lapte, cel mai bine direct de la vacă, şi aşezaţi-l sub piramidă. După o lună veţi avea brânză ţărănească.

Personal am încercat, dar fără succes; voi repeta însă experimentul, căci citesc şi aud mereu cât de bine funcţionează procedeul.

Experimentul mumificării

Cu ocazia acestui experiment am mai aflat ceva în legătură cu providenţa cosmică. La una din conferinţele mele, cineva a vrut să ştie dacă făcusem vreodată experimente legate de mumificare. Pentru moment am rămas perplex, căci încă nu mă gândisem să sacrific un animal pentru un experiment. Pe de altă parte, mumificarea se afla, de fapt, la originea tuturor acestor lucruri şi poate ar fi meritat să încerc o dată. Am recunoscut că nu am făcut niciodată un astfel de experiment. În dimineaţa următoare, era o sâmbătă, în decembrie, mă îndreptam cu maşina spre casă şi, la colţ, am văzut zăcând pe şosea o raţă. Biata pasăre fusese probabil călcată de o maşină şi era moartă. Am considerat că este un semn şi am oprit maşina. În afară de o mică rană, în dreptul căreia se vedea carnea sângerând, raţa era întreagă. Am ridicat-o de jos, am învelit-o într-un ziar şi am luat-o cu mine acasă.

Pe o terasă acoperită se afla o piramidă înaltă de 40 cm. Am pus acolo, pe un platou, animalul mort. Îmi propusesem să confecţionez cât mai repede posibil o piramidă dintr-un material rezistent la intemperii, pentru ca experimentul să se poată desfăşura în aer liber. Din păcate, lucrul acesta a cerut timp şi, ocupat fiind cu alte experimente, am uitat de raţă.

Aproximativ o lună mai târziu, m-a vizitat un grup de băieţi care vroiau să le dau explicaţii în legătură cu experimentele. Nu eram acasă şi soţia mea, care nu ştia nimic de raţă, a vrut să le arate cam ce se poate pune sub o piramidă. Vă imaginaţi cât s-au speriat, când în loc de flori sau alte lucruri, au dat peste raţa moartă. Pe atunci dusesem raţa şi piramida în grădină şi acoperisem piramida cu plastic, ca s-o protejez. Astăzi, după opt luni, nu se

poate constata nici un semn de descompunere, nici un vierme şi nici un alt animal nu s–a apropiat de cadavru. Straniu e că, după câteva săptămâni, a apărut o uşoară miasmă, care însă a dispărut repede. Am de gând să las animalul acolo şi să mai aştept câteva săptămâni, să văd ce se întâmplă. Nici o pisică din vecini nu s–a ocupat de el. Doar câinele meu a fost curios în primele zile, dar după o săptămână interesul îi dispăruse.

Piramidele şi produsele cosmetice

În *The Psychic Power of Pyramids* (Puterea psihică a piramidelor), de Bill Schul şi Ed Petitt, o femeie povesteşte că şi–a introdus crema într–o piramidă şi, în scurt timp, ridurile i–au dispărut. În ce mă priveşte, n–am găsit încă nici o victimă care să vrea să facă pentru mine acest experiment, şi în fond de ce să–l facă! Frumuseţea pentru tine, cititorule, stă în faptul de a merge singur în recunoaştere şi de a descoperi tot ceea ce se poate descoperi aici.

În aceeaşi carte se relatează despre un experiment cu sânge. S–au recoltat şi s–au cercetat probe de sânge de la patru oameni. Aceste persoane au stat apoi 15 minute într–o piramidă mare, timp în care li s–au luat din nou sânge. Diferenţele dintre analize au fost clare. Diferenţe au apărut mai ales la numărul de hematii, monocite, la zinc, cupru şi fier. Cu aceeaşi ocazie s–au fotografiat după metoda Kirlian vârfurile degetelor uneia dintre aceste persoane. Diferenţa dintre imaginea de dinaintea expunerii în piramidă şi după a fost substanţială.

Piramide şi baterii

Interesul şi cunoştinţele mele despre electricitate şi altele de acelaşi fel sunt egale cu zero. Soţia mea poate să confirme acest lucru; ea aşteaptă cu răbdare ca fiul nostru cel mare să crească suficient de mult încât să poată

prelua în locul meu astfel de munci. Totuşi nu-l voi lipsi pe amatorul de asemenea lucruri de descrierea unui experiment interesant. Mă voi referi la experimentele făcute cu baterii de lanternă de buzunar de către John Rese şi descrise de Max Toth şi Greg Nielsen în cartea *Pyramid Power* (Puterea piramidei). Bateria a fost aşezată sub piramidă, în aşa fel încât polul pozitiv, situat la 1/3 din înălţimea piramidei, să fie orientat către nord. Bateria din piramidă şi-a ridicat încărcătura de la 1,3579 volţi la 1,3776 volţi, un plus deci de 0,0197 volţi. Alte baterii au dat următoarele rezultate:

de la 1,3612 volţi la 1,3713 volţi, un plus de 0,0101 volţi
de la 1,3709 volţi la 1,3742 volţi, un plus de 0,0033 volţi
de la 1,3539 volţi la 1,3740 volţi, un plus de 0,00147 volţi

în medie 0,0094 volţi

Energia piramidei măsurată de un radiestezist

În momentul de faţă există puţine metode sau puţine instrumente de măsurat capabile să măsoare energia piramidei. Majoritatea experimentelor ştiinţifice întreprinse au avut în vedere efectele energiei piramidei. Staf Bierynckx, cunoscut radiestezist belgian, dispune de un aparat sensibil de măsurat, conectat la un computer. Procedura se numeşte bio–electronică. El va întreprinde foarte curând o serie largă de experimente cu energia piramidei, care vor avea, din punct de vedere ştiinţific, forţă probatorie.

De ce este el aşa de entuziasmat? Deoarece cu pendulul a stabilit deja că există diferenţe clare între diferite domenii. El a avut amabilitatea să–mi trimită un raport în legătură cu măsurătorile şi experimentele sale.

Apă

Staf Bierynckx a cercetat apa de fântână pe care a pus–o în piramidă la cinci înălţimi diferite. După maximum 24 de ore, apa era întotdeauna încărcată. A constatat apoi cu pendulul că valoarea energiei sporise considerabil.

Câteva din observaţiile sale sunt stranii. Locul în care apa se încarcă cel mai repede este situat la 2/3 din înălţimea piramidei, măsurată de la bază în sus. Dacă într–o piramidă cu înălţimea de 40 cm apa se aşeza la bază, după 24 de ore, ea părea să aibă mai puţină energie decât apa normală.

E vorba aici de emanaţia energetică a apei, şi nu de valoarea PH–ului, a RH–ului sau a factorului R.

Cereale

Staf Bierynckx este iubitor de porumbei şi a încercat, firește, să experimenteze şi cu hrana acestora. După o încărcare de 24 de ore, a observat diferenţe sensibile. El spune că până şi culoarea boabelor de porumb se schimbase, în aşa fel încât acestea străluceau cu mult mai puternic.

Ouă de porumbei

După ştiinţa mea, aceasta a fost o premieră mondială. Staf a aşezat sub piramidă, într–o cutiuţă cu nisip alb, două ouă neclocite de porumbei. Ouăle erau întoarse în fiecare zi de pe o parte pe alta. După 21 de zile, a aşezat ouăle sub o porumbiţă care tocmai ouase. După 18 zile, interval normal de clocit, au ieşit din găoace doi porumbei. Deosebit este în această împrejurare că ouăle de porumbei, dacă nu sunt imediat clocite, îşi pierd în câteva zile fertilitatea. Prin faptul că au stat sub piramidă şi–au păstrat–o intactă un timp mai îndelungat. Un crescător de porumbei poate încerca astfel să intervină în reglarea cosmică a naşterii la păsări. Cei doi pui de porumbei sunt puternici şi sănătoşi, dar abia peste câţiva ani vom şti dacă zboară mai bine sau mai rău decât ne aşteptam.

I–am procurat lui Staf o piramidă mare, confecţionată din ţevi, pentru a–şi introduce sub ea porumbei călători şi a cerceta în ce măsură acest lucru se repercutează asupra rezistenţei, vitezei lor etc.

Aceste experienţe se întind pe ani şi vom mai avea prilejul să revenim asupra lor. Păcat că Staf are atât de puţin timp să se ocupe intensiv de ele.

Folia de aluminiu

După 24 de ore Staf a constat o încărcare a foliei de aluminiu. El a dat folia prietenilor şi cunoscuţilor săi să o întrebuinţeze împotriva reumatismului şi a artrozei. El confirmă faptul că, în cazul unor forme grave ale acestor boli, durerile au dispărut, uneori total, alteori parţial. El descrie că dificultatea constă în faptul de a nu şti cum folosesc oamenii folia. Deoarece a obţinut, totuşi, rezultate deosebit de bune, îşi propune ca în colaborare cu un medic să testeze această terapie sub controlul unui personal medical calificat. Ar urma apoi să întocmească statistici care să trezească interesul cercurilor universitare, pentru ca să se iniţieze, din această direcţie, experimente de anvergură.

Un cunoscut al lui avusese o rană deschisă la picior. În acest caz, după aplicarea foliei de aluminiu, durerile s–au agravat. Păcat că nu s–a continuat totuşi experimentul, căci înrăutăţirea s–ar fi dovedit poate doar începutul vindecării, aşa cum se întâmplă şi în homeopatie. Eu însumi am observat acest lucru în cazul unei femei care suferea de accese regulate de bilă. Aşezarea unei folii de aluminiu încărcate pe zona dureroasă a provocat după cinci minute o agravare, iar după un sfert de ceas dispariţia completă a durerilor.

Medicamente homeopatice

Staf a făcut câteva duzini de experimente oarbe cu diferite diluţii homeopatice. A folosit în acest scop potenţe joase, cum ar fi D6.

Diluţiile au fost puse în sticle neutre şi aşezate sub piramidă. O altă persoană le–a înregistrat şi i le–a prezentat spre cercetare. El a comparat apoi cu pendulul câmpul energetic al acestor preparate cu acela al corelativelor lor netratate. Diferenţa a fost atât de considerabilă, încât nu

a existat nici o marjă de eroare. Oricum însă, tratarea prin expunere în piramidă a remediilor nu le ridică acestora potenţa, ci propria energie.

La întrebarea mea, dacă în atare condiţii, remediul are o acţiune terapeutică mai bună, nu se poate răspunde deocamdată, deoarece aşa ceva e greu de constatat.

În acest scop ar trebui întreprinse un număr mare de experimente. În plus trebuie avut în vedere faptul că reacţia la remediile homeopatice este diferită de la om la om şi foarte greu măsurabilă.

În încheiere Staf Bierynckx mi-a scris: „Sper ca în scurt timp să pot extinde aceste experimente cu ajutorul bio-electronicii lui Vincent.

Şi acesta este un domeniu de aplicare a cărui importanţă abia urmează să fie cercetată mai exact.

Pentru mine este însă deja limpede faptul că utilizarea piramidei deschide noi posibilităţi. Nimeni nu poate astăzi prevedea cum va evolua ştiinţa de acum încolo. În această privinţă lucrurile nu sunt tocmai clare. Biologia a devenit atât de complicată încât nu ne mai încumetăm să gândim sintetic omul. Ne risipim în analize de detaliu, ce-i drept necesare, dar care mai degrabă întunecă şi complică decât explică. Deja mulţi oameni inteligenţi consimt astăzi că strădaniile de a înţelege aceste lucruri sunt absurde. E suficient să se respecte regulile jocului. Aceste reguli se cuvin reduse la un numitor comun. Lucrările datorate activităţii neobosite a lui Paul Liekens, pe care le omagiez aici, au adus o contribuţie excelentă la răspândirea şi aplicarea ideii de piramidă. Piramida reprezintă o nouă dovadă a acţiunii exercitate de cosmos asupra Pământului."

Staf Bierynckx

Piramidele şi izolarea fonică

Printr–o întâmplare, am primit cu câtva timp în urmă actele unei firme speciale de acustică, din care a reieşit că piramida are o capacitate specială de a absorbi zgomotele.

Firma a pus în practică această constatare, fabricând o placă cu duzini de piramide. Această placă absoarbe în bună măsură orice fel de zgomot. În sprijinul acestor afirmaţii s–au întocmit statistici şi tabele. Zgomotul este într–adevăr măsurabil.

Piramida lui Keops va fi arătat, atunci când încă mai era îmbrăcată în acea superbă piatră de calcar, ca o adevărată baliză luminoasă. Alegerea corectă a unghiurilor de incidenţă ale pietrei a atras şi continuă să atragă energia cosmică. Reflexia luminii solare la 21 martie şi la 21 septembrie este perfectă.

Se pare că acelaşi lucru este valabil şi în privinţa zgomotelor, respectiv a undelor sonore.

În vremurile noastre, zgomotul a devenit o problemă. Comisia pentru cercetarea medicinii muncii, conlucrând în Olanda cu T. N. O., a stabilit că în industria olandeză unul din doi muncitori suferă de tulburări de auz; în decurs de zece ani va trebui să se conteze pe surzenia provocată de zgomot ca pe una din cele mai răspândite boli profesionale.

Urechea este într–adevăr foarte sensibilă şi nu dispune de aproape nici un mecanism de apărare. Dacă mâinile ne sunt reci, putem pune mănuşi şi putem lucra cu ele mai departe. Dacă lumina e prea puternică, ochiul reacţionează prin micşorarea pupilei, sau ne putem proteja folosind ochelari.

În schimb, dacă ne acoperim urechile, nu mai auzim zgomotul care ne-a deranjat, dar nu mai auzim nici altceva.

Plăcile cu piramide absorb zgomotele în piscine, în spaţiile cu computere, în fabrici, în clase etc. Piramida ne ajută, în mod evident, în cele mai neaşteptate domenii. Sunt convins că deocamdată nu am făcut decât să ridicăm pretutindeni un mic colţ al vălului.

Experimente în domeniul eteric – forţa terapeutică a piramidei

Prin „domeniul eteric" înţeleg aici învelişul subtil în care se manifestă mai întâi tulburările de sănătate, acel corp vital sau câmp magnetic care înconjoară făptura umană şi care în vremuri îndepărtate putea să fie văzut de omul obişnuit. De aceea persoanele spiritualizate sau sfinţii se reprezentau cu o aureolă. Cu oarecare exerciţiu se poate învăţa să se discearnă acestă aură. Aşezând pe cineva într–o lumină scăzută, pe un fundal alb, şi privind direct deasupra capului său, putem recunoaşte o vagă apariţie luminoasă, un fel de contur al capului; oamenii sensibili pot vedea şi culori în aură.

Energia piramidei are însuşiri analgezice, elimină dureri, vindecă răni şi fracturi într–un timp mai scurt. Cred, în măsura în care acest subiect mi–e familiar, că piramida stimulează vitalitatea omului, intensificând reactivitatea organismului, ceea ce duce la accelerarea procesului de vindecare şi la încetarea durerilor. Efectul potenţelor homeopatice se bazează pe acelaşi principiu.

În vecinătatea mea locuieşte un băiat care are regulat crize puternice de migrenă. Într–o zi, aflându–se într–o astfel de criză, a venit la noi cu rugămintea de a–l lăsa să stea sub piramida instalată în grădină.

După spusele sale, migrena durează o zi, sau chiar mai mult, iar durerile sunt aproape insuportabile. După aproximativ jumătate de oră de şedere sub piramidă, durerea a cedat considerabil, iar după aprox. 45 de minute a dispărut complet.

În acest caz ar fi prematur să se vorbească de vindecare, deoarece probabil cauza nu a fost înlăturată. L–am sfătuit de acea pe băiat să consulte un medic homeopat, spre a fi definitiv vindecat, ceea ce el a şi făcut.

Dacă suntem foarte obosiţi, ne putem aşeza sub piramidă şi după douăzeci de minute ne vom simţi în formă, ca peştele în apă.

Am în vedere în acest caz o piramidă fără pereţi exteriori, alcătuită dintr–un schelet de ţevi şi având o înălţime de 1,70 metri.

În seara de Crăciun au venit la noi prieteni cu copiii lor. Kris Focketyn, unul din băieţi, suferea de sinuzită. I–am propus să stea un sfert de oră sub piramida pe care o ţineam în garaj.

După exact zece minute, sinusurile i se desfundaseră, dar a vrut să mai stea acolo, spunând că se simte extrem de bine, ca şi cum o forţă indescriptibilă i–ar inunda corpul şi i–ar da o stare extraordinară.

Aceasta a fost o descoperire interesantă. Din păcate nu oricine dispune de bani şi de locul necesar pentru a–şi confecţiona şi instala o astfel de piramidă.

Am vrut să fac un experiment cu bunica mea care de zece ani suferă de o artroză la genunchi şi are din această cauză numeroase neplăceri şi dureri. Medicul ei curant i–a prescris nişte analgezice care au ajutat–o mai mult sau mai puţin. În cele din urmă, i–a produs uşurare doar o injecţie cu cortizon în genunchi. Conştient de efectele secundare negative ale unui asemenea tratament, medicul l–a amânat cât mai mult posibil.

Căutând o rezolvare a acestei probleme, mi–am dat încă o dată seama de faptul că toate acţiunile şi întreprinderile noastre au un sens în viaţă, pe care îl descoperim adesea abia mult mai târziu. Cu câţiva ani de zile în urmă, învăţasem tehnica magnetizării, prin care, între altele, se obţin şi efecte analgezice. Într–o seară discuţia se învârtea în jurul acestui subiect şi cineva mi–a povestit despre un magnetizator care dăduse unui pacient

al său o folie magnetizată de aluminiu pe care acela, la nevoie, avea s–o aşeze pe locul dureros.

Stimulat de această istorie, m–am hotărât să încerc un experiment.

În nerăbdarea mea, am instalat de îndată una peste alta şapte piramide, ca un fel de turbogenerator, şi am ţinut o folie de aluminiu dedesubt timp de 24 de ore.

M–am dus cu această folie la bunica şi i–am învelit genunchiul în ea. După câteva ceasuri, în zona bolnavă a început să simtă împunsături şi usturimi motiv pentru care am îndepărtat folia. S–a dovedit că durerea dispăruse aproape complet. Chiar şi a doua zi, durerea era mult mai suportabilă decât obişnuit. În seara următoare i–am învelit din nou genunchiul într–o folie de aluminiu reîncărcată, pe care de astă dată am înfăşurat–o într–o pânză. A ţinut acest bandaj toată noaptea. La trezire, durerile îi dispăruseră complet. Până astăzi, opt luni de–atunci, durerile nu au mai apărut.

Ceea ce i–a rămas este un fel de rigiditate dureroasă în musculatura coapsei şi în spate care îi îngreunează mersul (oricum are 88 de ani!). Deoarece aceste părţi ale corpului se înfăşoară greu, i–am aşezat o folie de aluminiu încărcat sub pat. Rezultatul a fost neaşteptat: n–a putut să doarmă toată noaptea, la fiecare jumătate de oră auzea ceasul bătând, şi totuşi dimineaţa era pe deplin odihnită şi vioaie. După ce am repetat de câteva ori această procedură, durerile au dispărut, ca şi rigiditatea corelativă lor, şi a putut merge din nou aproape normal.

Succesul obţinut şi bucuria bunicii mele m–au stimulat să mă ocup în continuare de aceste chestiuni.

Mi–am amintit atunci de o femeie care asistase la una din conferinţele mele despre homeopatie şi îmi descrisese necazurile ei. Nu îi fac numele public – aşa cum m–a rugat – ca să nu fie deranjată de curioşi.

Se născuse cu *spina bifida* (spate deschis). În ciuda acestui handicap a învăţat să meargă. Dar suferă de 35 de ani de dureri violente. Merge cu o maşină pe care o manevrează doar cu mâna, căci nu poate folosi pedala,

fiind în imposibilitatea de a-şi ridica picioarele. De asemenea nu e în stare să pună un picior înaintea celuilalt. Spaima ei mare era ca nu cumva să intervină o înrăutăţire şi astfel durerile să-i devină insuportabile. Încurajat de rezultatul neaşteptat obţinut în cazul bunicii mele, i-am dus o mică piramidă înaltă de 20 cm, am orientat-o cu grijă pe direcţia nord-sud şi am introdus înăuntru o folie de aluminiu care o umplea în întregime. Am rugat-o ca înainte de culcare să pună folia pe locul cel mai dureros şi să-mi comunice rezultatul. Am aflat după două zile că durerile îi dispăruseră cu totul, pentru prima oară în 35 de ani! M-a relatat că îşi pusese folia înainte de a se culca. Înainte de acest tratament stătea câteva ore trează, din cauza durerilor, şi adormea cu mare greutate. Se trezea apoi pe la ora 11 dimineaţa, se ducea jos în camera de zi, pentru a se întinde acolo din nou. De astă dată simţise după 10 minute de la punerea foliei o senzaţie splendidă de căldură şi adormise aproape instantaneu. Se trezise la 7 dimineaţa, relaxată şi odihnită, după care, fără nici o durere, coborâse jos.

Între timp, la sfatul medicului ei, începuse o cură de masaj. După masaj se declanşau întotdeauna dureri insuportabile şi era obligată să zacă în pat. Până la instalarea unei ameliorări putea să dureze şi două zile. Deşi înainte de masaj durerile îi dispăruseră complet, după masaj ele au revenit cu aceeaşi violenţă ca la început. Nu mai era în stare să mai întreprindă nimic şi a rugat-o pe mama ei să-i pună folia de aluminiu pe spate. Din fericire, radiaţia a acţionat ca şi prima dată şi în organismul ei s-a reîntors liniştea. Eram foarte fericit de acest deznodământ, dar nutream unele îndoieli. Mă întrebam dacă nu cumva hotărâtoare fuseseră efectul psihologic al propunerii mele şi speranţa acestei femei de a scăpa de dureri. Nu puteam fi sigur că folia de aluminiu era aceea care îi adusese uşurarea şi nu altceva.

Ar fi fost posibil să experimentez cu o folie încărcată şi cu una neîncărcată, dar nu pun nici un temei pe joaca cu sentimentele şi speranţele oamenilor. Dar apoi rezolvarea a adus-o - ca de obicei - piramida însăşi.

Femeia mi-a relatat că într-o luni, după masaj, utilizase din nou folia, dar fără rezultat. Dezamăgită, s-a dus sus să o pună din nou sub piramidă, presupunând că nu mai fusese de mult încărcată. Atunci i-a venit ideea că probabil la sfârşitul săptămânii trecute, nepotul ei lovise piramida şi îi modificase direcţia. Cu alte cuvinte: piramida nu furnizase nici un fel de energie, folia nu fusese încărcată şi deci nu avusese nici un efect terapeutic. O dovadă limpede că acest efect fusese provocat de folia încărcată şi nu de o eventuală cauză psihică. Dacă aceasta din urmă ar fi acţionat, atunci ar fi avut efect şi folia neîncărcată, din partea căreia femeia aştepta, în baza experienţei de până atunci, o ameliorare, respectiv dispariţia durerilor ei.

Acum eram sigur pe problemă şi intenţionam să o împărtăşesc tuturor.

În acele zile am primit vizita unui agent de publicitate de la ziarul local „Tele-Tip" care are un tiraj de 360.000 exemplare, distribuit gratuit în provincia Antwerpen. Era vorba de inserarea unui anunţ pentru produse ale firmei la care lucram. În cursul conversaţiei am aflat care era necazul redactorilor, faptul că erau siliţi să scrie mereu despre lucruri negative, cum ar fi poluarea mediului şi violenţa.

I-am prezentat pe scurt experienţele mele, prilej cu care a recunoscut că ar fi fost posibil să pună o dată în circulaţie şi informaţii pozitive.

O lună mai târziu, publica pe pagina de titlu un articol despre energia piramidei şi relatarea unui tânăr care datorită ei scăpase de durerile pricinuite de artroza unui genunchi.

Această publicitate a căzut ca un trăsnet din senin şi a dus la o avalanşă de scrisori care într-adevăr ne-au inundat. Soţia mea primea zilnic duzini de vizitatori şi abia dacă mai avea timp să prepare mâncarea pentru copii.

Doar cu ajutorul prietenilor noştri am izbutit să facem faţă cererii enorme de informaţii şi comenzilor de piramide.

Astăzi, mai 1980, avem aprox. 3000 membri în „VZW Omniscienta", asociaţie întemeiată cu scopul de a cerceta

energia piramidei; rezultatele noastre vor constitui pe viitor o sursă importantă de informaţii.

Relatarea de mai sus despre femeia de 35 de ani nu s–a încheiat încă. Spre a–i procura un somn mai bun, i–am instalat o piramidă sub pat. Contrar aşteptărilor, nu s–a produs nici o îmbuntăţire. Dormea chiar mai puţin bine. Cu toate astea, piramida a rămas pe loc. Două luni mai târziu, trecând pe la ea, la scurt timp după Paşte, am aflat de la mama ei ceva extraordinar. Pentru prima oară în 35 de ani, fata ei izbutise fără ajutor să–şi mişte picioarele, punându–le unul în faţa celuilalt. Făcuse un drum cu maşina şi putuse chiar să se slujească de pedală. Se întâmplase la Paşte, şi toată familia era dată peste cap, nevenindu–i să creadă. Interesându–mă, am aflat că nu intervenise nici un element nou în tratamentul ei. Doar la masaj renunţase de trei luni şi de–atunci nu mai avusese nici dureri.

O explicaţie exactă a acestor fenomene nu se poate da deocamdată. Probabil că ele ţin de încărcarea cu energie a ţesuturilor celulare, care astfel îşi intensifică activitatea şi îşi reiau în celc din urmă funcţia normală. Dacă medicii vor ajunge vreodată să instaleze în spitale piramide – şi aceste vremuri nu sunt departe – vom dobândi mai multă claritate în legătură cu asemenea forţe şi cu posibilităţile lor. La clinica universitară din Leiden s–a experimentat cu o piramidă plasată sub masa de operaţie şi s–a constatat că, după narcoză, pacienţii se recuperau sensibil mai repede şi erau mai degrabă în picioare. Un raport oficial în acest sens însă nu s–a făcut. Deocamdată se adoptă în legătură cu această chestiune o atitudine rezervată.

Madeleine Leus, o prietenă a soţiei mele, răspunzătoare pentru desenele drăguţe din cartea de faţă, avea o dată în casă un copil care plângea. Căzuse şi avea un adevărat abces la cap. I–a pus o folie de aluminiu încărcată pe locul cu pricina şi durerile s–au potolit; în plus, nu a făcut nici un hematom dureros. Şi jupuiturile i–au fost tratate în acelaşi fel. Durerile au dispărut mai repede şi rănile i s–au vindecat mai degrabă decât în alte împrejurări asemănătoare.

Madeleine a mai povestit că într–o dimineaţă se trezise

cu dureri de dinţi. După ce bărbatul şi copii au plecat, s–a urcat din nou în pat – ea este o persoană care se mai poate bucura de viaţă. Şi–a amintit atunci de folie şi şi–a pus–o pe maxilar. După exact douăzeci de minute au dispărut durerile. E clar însă că problema nu era astfel rezolvată şi trebuia mers la un dentist pentru tratament.

Un alt cunoscut, Louis Baekelmans, care este sceptic faţă de aceste lucruri, confecţionase o piramidă cu înălţimea de 40 cm pentru un prieten al lui, a cărui soţie suferea de reumatism. Piramida mai era încă la el în clipa în care i s–au declanşat nişte dureri teribile de cap. Mi–a spus că şi–a îndesat piramida pe cap şi a ţinut–o bine cu mâna, pe direcţia nordului, şi după câteva minute durerile au început să scadă pentru a dispărea apoi cu totul. A trebuit să consimtă că era ceva cu piramida. Cu ocazia experimentului meu nereuşit cu lama de ras, el încercase să identifice diferenţe la microscop, dar energia piramidei nu îl convinsese. Ulterior, mi–a povestit că femeia pentru care confecţionase piramida scăpase într–adevăr de dureri. Ea folosise însă împreună cu folia de aluminiu şi comprese cu ghimbir. Aşa încât atunci nu a fost un caz clar şi nu ştim ce i–a folosit mai mult bolnavei.

Doamna de Boeurse din Wilrijk mi–a scris o frumoasă scrisoare de mulţumire. Suferea de dureri insuportabile, provocate de artroză, la spate, la braţe şi la picioare. După utilizarea de două ori a foliei de aluminiu încărcate, durerile din spate au cedat, iar cele din ceafă au scăzut în intensitate. După alte patru utilizări, durerile i–au dispărut total şi definitiv. Scrie în continuare că suferă de o boală de inimă pentru care, ca să poată dormi, trebuie să ia multe medicamente. De curând şi–a instalat sub pat două piramide şi de–atunci se simte atât de bine încât nu mai ia nici un medicament. Durerile reumatice cedaseră şi la bărbatul ei, care le avusese la un genunchi; la data la care îmi scria, ele încetaseră de o lună.

Doamna Cools din Wildert (aprox. 65 de ani) îmi scrie că din cauza anchilozei şi a durerilor în gambe nu mai putea să meargă cu bicicleta şi trebuia să roage pe alţii

să-i facă necesarele cumpărături. Prin fiul ei, a obţinut o piramidă şi după ce şi-a înfăşurat picioarele timp de două săptămâni într-o folie încărcată, a putut din nou, spre marea ei bucurie, să meargă pe bicicletă.

Din Olanda, din Zoetermeer, am primit o misivă de la un bine cunoscut deschizător de drumuri în astrologie, W. R. van Dam. El îmi scrie despre o boală cronică de care suferă de patru ani, un fel de boală a lui Pfeiffer, în fază subclinică, ce se manifestă foarte frecvent sub forma unei senzaţii dureroase în picioare. Singurul lucru care îl ajută este liniştea, pe care acest astrolog extrem de ocupat, nu o poate avea. La sfatul meu, şi-a instalat sub pat o piramidă şi a simţit că l-a ajutat sensibil. Entuziasmat, a comandat cinci piramide cu intenţia de a le dărui prietenilor şi cunoscuţilor săi.

Un alt caz elocvent e acela al doamnei Van Geel din Ekeren (70 de ani) care se trata deja de 14 ani de artroză; la fiecare două luni trebuia să meargă 140 km pentru a i se face o injecţie. În ultima vreme, efectul injecţiilor nu ţinea mai multe de două zile şi ea trebuia să repete tratamentul la intervale mai scurte. Şi-a făcut rost de o piramidă şi seara şi-a înfăşurat membrele dureroase într-o folie încărcată; dimineaţa durerile i-au dispărut şi nu i-au mai revenit.

Un somn mai bun peste noapte constituie unul din efectele energiei piramidei. Am experimentat chiar eu acest lucru, tot aşa şi copiii mei.

Până în momentul de faţă nu cunosc decât patru cazuri în care persoanele tratate au devenit peste noapte, dimpotrivă, extrem de nervoase; în 95% din totalul cazurilor de utilizare a energiei piramidei, s-a constatat o stare de bine instalată în cursul nopţii, scop în care piramida trebuie aşezată în dreptul buricului.

Trebuie să dau aici cuvântul şi Heidiei van Merksem care mi-a trimis o scrisoare plină de căldură. Tatăl ei suferea cam de douăzeci de ani de insomnii. În momentul în care îmi scria, problema era deja de opt săptămâni rezolvată. Începuse să doarmă fără dificultate iar dimineaţa

venea bine dispus la micul dejun. Mama ei, care nu prezentase până atunci tulburări de somn, în primele cinci nopţi nu a putut să doarmă bine, acuza bătăi de inimă şi crize de vomă, care nici după un tratament pe care i l-a făcut un magnetizator nu au dispărut complet. În orice caz, acum se descurcă cu mult mai puţin somn. Heidi descrie apoi experienţa ei legată de o cură de post de trei zile. În ziua a treia, grupul de postitori a reînceput consumul de lichide. După ce au băut apă ţinută în piramidă s-au simţit cu toţii evident mai bine.

Cu alt prilej a aşezat sub piramidă flori uscate care începuseră să mucegăiască: creşterea mucegaiului a fost stopată şi florile şi-au recăpătat mireasma.

Demn de pomenit mai este şi un apel telefonic pe care l-am primit de la cineva din Deurne. Omul mi-a povestit că umblase cu nevasta lui prin toată Europa, căutând să-i vindece durerile de la un picior. Diagnosticările erau neclare şi nici un specialist nu i-a putut fi de ajutor. Au dus-o aşa douăzeci de ani.

Cu o seară înainte de a telefona înfăşuraseră piciorul bolnav într-o folie de aluminiu şi în cursul zilei care urmase durerile dispăruseră. Complet relaxat, omul vorbea cu mine despre acest „miracol", şi vroia să afle cum s-ar putea explica ceva atât de inconceptibil.

Cu toate acestea, folia de aluminiu pare să aibă şi un dezavantaj. Am aflat de la Mellie Uyldert că ar exista unele influenţe negative asupra scoarţei cerebrale. Ea era de părere că ar fi bine să se aleagă alţi conducători de energie. L-am rugat de aceea pe Staf Bierynckx să măsoare cu pendulul, după încărcare, energia din stofe de lână, de in, din scutece ş. a. S-a dovedit că aceste materiale nu preluau în aceeaşi unitate de timp decât jumătate din energia pe care o înmagazina folia de aluminiu. Rămâne de văzut, dacă un timp mai îndelungat de expunere nu duce la încărcări mai puternice. Se va încerca aşa ceva peste câteva luni la „Driefit", la Mol, o amenajare de cură alternativă pentru oameni care caută o hrană sănătoasă, îngrijire homeopatică şi o terapie coerentă prin muncă. Este prevăzut

să se instaleze şi acolo o piramidă mare, destinată terapiei prin relaxare, la dispoziţia celor interesaţi. Cu acest prilej se va stabili sub control medical, dacă pe lângă efectul analgezic, piramida posedă şi alte virtuţi curative.

Între Crăciun şi Anul Nou 1979 am pornit cu un grup de 20 de prieteni către Herbeumont. Luasem cu mine câteva piramide pentru tratarea previzibilei febre musculare, căci proiectasem să facem drumuri între 10 şi 20 de km. Deja de a doua zi nu mai puteam să pun un picior în faţa altuia, îmi lipsea pur şi simplu antrenamentul. Seara mi-am pus două piramide sub pat; una în dreptul buricului, cealaltă în dreptul picioarelor. Concomitent, mi-am înfăşurat piciorul stâng într-o folie de aluminiu. Spre surprinderea mea, ziua următoare aproape că nu mai aveam anchiloză, iar puţina febră musculară pe care o resimţisem cu o seară înainte în piciorul stâng dispăruse.

Seara următoare, o femeie din grup se văita de dureri de cap şi de neplăceri la genunchi, sechele ale unui accident mai vechi. I-am dat o folie încărcată pe care şi-a înfăşurat-o în jurul capului; după o jumătate de oră, durerile i-au dispărut. A luat apoi folia pentru genunchi şi s-a dus să se culce. A doua zi nu mai avea dureri nici la picior.

Întâmplarea cea mai semnificativă s-a petrecut însă în seara următoare. Herman Van De Poel se târa de şase luni cu o hernie de disc. Episodic îi mergea foarte rău, de două luni de zile însă starea i se îmbunătăţise întrucâtva. În seara aceea stăteam împreună şi jucam ceva. Herman s-a sculat ca să închidă o uşă. La jumătatea drumului s-a oprit, ţeapăn ca un baston, şi n-a putut să se mişte. S-a făcut alb la faţă şi şi-a dus mâna la spate. Ne-am speriat cu toţii şi ni l-am imaginat deja pe Herman zăcând în pat pentru restul zilelor din scurtul nostru concediu. S-a târât până în cameră, cu transpiraţia curgându-i de durere pe obraz. Deoarece nu aveam altceva la dispoziţie, i-am adus o folie de aluminiu pe care o încărcasem pentru mine. I-am pus folia pe spate şi m-am dus apoi la culcare. Dimineaţa următoare, Herman a apărut, după trei sferturi de oră, în mijlocul grupului, spre uimirea tuturor, fără să mai fi avut nici cea mai mică durere.

Ulterior, am trăit asemenea experimente şi cu alţi oameni. Odată am cunoscut o femeie care suferea de epicondilită. Din când în când se făcea simţită, mai ales la curăţenii mari, când e atâta roboteală. Epicondilita e o afecţiune foarte dureroasă şi greu de vindecat. De curând, mi-a spus că simte că se apropie durerile şi de aceea a început să folosească folia de aluminiu. După câteva zile, durerile dispăruseră şi a putut să-şi facă treaba fără cea mai mică neplăcere.

La firma la care lucrez era un coleg a cărui mamă suferea de artroză şi de calcifierea vertebrei cervicale de deasupra părţii superioare a coloanei. Şi în acest caz s-a petrecut ceva aproape miraculos, căci după ani de zile de suferinţă, mama lui a scăpat de dureri. Ea a devenit cel mai mare fan al piramidei şi a trebuit să-i procur opt exemplare pe care le-a distribuit tuturor vecinilor ei.

Artroza este un reumatism care se instalează, între altele, în urma consumului exagerat de cafea, carne şi dulciuri. Ar trebui să se ţină seama de aceste lucruri şi să se treacă treptat la un mod de viaţă sănătos şi la o hrană pe măsură. Cafeaua poate fi fără probleme înlocuită cu cafeaua de bambus sau cafeaua dr. Vogel, produsă din ghinde, curmale şi alte adausuri sănătoase. Gustul ei corespunde în bună măsură cafelei veritabile şi nu dezvoltă dependenţă. Şi ceaiul de plante ca înlocuitor poate fi foarte gustos.

De când ţin conferinţe despre energie, mi-am procurat multe cărţi ca să pot cerceta temeinic tema. În excelenta carte *Psychic Powers of Pyramids* de Bill Schul şi Ed Petitt se găsesc câteva exemple frumoase de vindecări, chiar şi la animale.

În timp ce construia o pramidă mare (4 x 16 picioare baza) Ed Petitt a nimerit cu mâna dreaptă într-un fierăstrău electric. Urmarea au fost mai multe fracturi şi tăieturi profunde. În fine, vârful degetului său mijlociu se făcuse negru şi trebuia amputat. Un raport medical al clinicii descrie detaliat aceste răni. Spre a-şi domoli durerile, Petitt şi-a băgat mâna într-o piramidă din carton tare. În acelaşi

timp îşi stabilise peste cinci zile data operaţiei. Când şi-a scos bandajul, s-a constatat că, exceptând o mică pată, partea neagră a degetului a revenit la culoarea normală, ceea ce, evident, a făcut inutilă operaţia. Şase săptămâni mai târziu putea să mişte toate degetele la fel ca înainte de accident. El face observaţia că medicul refuza aproape să creadă ce vedea.

Petitt descrie mai departe detaliat cazul unei femei de 52 de ani care îşi fracturase piciorul stâng. Medicul prevăzuse opt săptămâni pentru vindecarea ei completă. Soţul ei i-a confecţionat o piramidă cu o deschidere prin care să bage piciorul, în timp ce stătea în pat. Aproape nu a mai avut dureri. După două săptămâni l-a sunat pe medic şi l-a întrebat dacă se poate scula din pat fiindcă nu mai are dureri. Acesta i-a răspuns că nici măcar la un copil o fractură nu se poate vindeca atât de repede. Ea s-a sculat totuşi şi şi-a îndeplinit treburile gospodăreşti fără să resimtă nici o durere. O radiografie făcută câteva săptămâni mai târziu a arătat că nu mai era nici urmă de fractură, iar medicul a trebuit să suprapună ambele radiografii ca să-şi dea seama unde fusese fractura. Mai departe scrie despre cineva care avea psoriasis la mâna dreaptă şi pe gât. În fiecare zi persoana aceea petrecea câteva ore în piramidă. Psoriazisul de pe mână i-a trecut, iar la gât i-a rămas doar o pată de un roşu slab, care nu o deranja.

Descrie şi cazul unui câine care îşi pierduse părul şi era chinuit de usturimi şi de reumatism. Stăpânul lui a confecţionat o piramidă în care animalul putea să şi doarmă. După câteva săptămâni căderea părului s-a încetinit, iar restul blănii a început să strălucească din nou, în timp ce câinele nu mai era chinuit nici de durerile sale reumatice.

Experimente mentale

După ce am înfăţişat până acum influenţa piramidei asupra zonei materiale şi eteric–astrale, ne vom îndrepta în cele ce urmează atenţia către efectele ei în domeniul cel mai important, anume cel psihic. Este clar că aceste trei nivele se întrepătrund, influenţându–se reciproc. Îmi cer iertare acelor cititori care sunt familiarizaţi cu acest subiect dacă îl voi prezenta mai jos după cum urmează.

Consider ca ţinând de domeniul mental visele, meditaţiile, telepatia, telekinezia şi alte asemenea fenomene paranormale, existând latent în fiecare dintre noi, dar fiind evidente doar la unii oameni.

În legătură cu această temă mă voi referi doar la constatările făcute cu ajutorul unor aparate de măsurat în centre terapeutice, ca şi la experimente de care am aflat din cărţi. Experienţele mele proprii sunt concludente numai pentru mine, ele neputându–se experimenta prin valori măsurabile.

De când mi–am instalat piramide sub pat şi de când intru eu însumi regulat în piramida mare am devenit conştient de faptul că acum am mult mai frecvent decât înainte trăiri telepatice. Acestea sunt greu de exemplificat, dar voi încerca, totuşi. Cei care au trăit aşa ceva îşi vor regăsi astfel propriile experienţe, ceilalţi le pot accepta sau respinge, după cum le dictează conştiinţa.

O dată, o cunoştinţă m–a rugat să duc o piramidă cuiva care locuia în vecinătatea mea. Mi–a spus că numărul casei ar fi 27, dar nu era întru totul sigură. Am mers cu maşina de–a lungul străzii cu pricina şi am oprit, fără să ştiu de ce, în dreptul numărului 24. Mă hotărâsem să întreb acolo

de persoana căreia aveam să-i predau piramida. Am sunat la uşă, nu mi-a răspuns nimeni şi m-am întors să plec. În chiar acel moment a venit o maşină din josul străzii. În ea era chiar persoana căutată, care locuia, într-adevăr, la nr. 24.

Două elemente sunt în acest caz remarcabile: dacă aş fi ajuns cu trei minute mai devreme, nu aş fi găsit persoana căutată, iar faptul că mi-am urmat impulsul de a mă opri la nr. 24, în loc de 27, nu ar fi avut nici o semnificaţie. Toate acestea nu ar fi fost atât de neobişnuite, dacă nu aş fi trăit ceva asemănător cu câteva zile în urmă.

Trebuia să predau din partea firmei la care lucrez două pachete mari pe o stradă din Berchem, la nr. 319. Ploua cu găleata şi nu găseam pe nicăieri un loc de parcare. În fine, am găsit, la aprox. 400 m mai jos. Nu mi se părea însă prea agreabil să alerg prin ploaie 400 m cu două pachete grele. Am coborât totuşi din maşină, am luat pachetele şi am pornit. După ce am făcut 10 paşi, m-am uitat la casa pe lângă care tocmai treceam. Acolo atârna placa indicatoare a firmei pe care o căutam. Casa avea nr. 513. Prin faptul că nu putusem să parchez în dreptul casei cu nr. 319 – de altfel nici nu iau întotdeauna prea în serios interdicţiile de parcare – nimerisem acolo unde trebuia.

În aceeaşi săptămână mi s-a întâmplat să văd pe coridor un pachet şi să ştiu intuitiv cui îi era destinat, deşi nu exista nici un motiv pentru asta. Întrebând, am aflat că, într-adevăr, pachetul era destinat acelei persoane.

Am trăit astfel de lucruri şi înainte, dar cam la cinci ani o dată. Dar dacă asemenea fenomene se produc de trei ori pe săptămână, eşti îndemnat să te întrebi ce se întâmplă.

Singura schimbare care intervenise în viaţa mea era doar faptul că de două săptămâni îmi instalasem piramide sub pat. S-au mai petrecut şi alte lucruri stranii, dar acestea sunt prea personale ca să poată fi povestite într-o carte.

Presupunerea mea că ele se leagă de piramidă mi-a fost confirmată de o scrisoare venită din partea lui Henk Kleinmann, de la grupul care se ocupă în Olanda cu

cercetarea energiei piramidei (scrisoare întâmplător sosită la scurtă vreme de la evenimentele mai sus relatate), în care expeditorul îmi spunea că brusc, datorită energiei piramidei, căpătase însuşiri paranormale.

Presupun că, latent, le-a avut de mult, dar acum ele au ieşit masiv la suprafaţă.

Episodic, am lucrat şi cu pendulul, mai mult în glumă decât în scopuri serioase, dar am constatat că rezultatele mele controlabile erau substanţial mai bune decât cele anterioare.

Afară de asta, am observat în legătură cu cartea de faţă că primeam tocmai apelurile telefonice sau stabileam tocmai acele contacte care mă ajutau, când aveam urgentă nevoie să rezolv anumite dificultăţi. Şi anume, veneau din direcţiile cele mai neaşteptate, ca şi cum eu aş fi lansat telepatic semnale de alarmă, pe care alţii le-ar fi recepţionat.

Repet, aici ne aflăm într-un domeniu în care nu avem a face cu unităţi de măsură sau cu norme şi pe care fiecare, dacă l-a trăit, trebuie să-l simtă, ca pe o realitate.

De aceea voi continua, pentru cei care se interesează de atari fenomene, să prezint exemple concrete şi experienţe similare făcute de alţii. „Atunci începi să afli că s-a întâmplat şi altora", ar spune Toon Hermans.

Statele Unite sunt mult mai avansate decât noi în ce priveşte cercetarea percepţiilor extrasenzoriale (E. S. P.). Acolo testele privind telepatia, telekinezia etc. se fac la nivel universitar.

Există şi centre de terapie şi laboratoare E. S. P., în care se întreprind măsurători şi experimente.

În cartea lui Max Toth şi Greg Nielsen, Joan Ann de Mattia prezintă astfel de experimente. Ea îmi pare o persoană aparte. A lucrat, între altele, în calitate de coordonator al ţărilor occidentale, la pregătirea Primei Conferinţe Internaţionale de Cercetări Psihotronice din 1973, de la Praga. Predă lecţii de exersare a memoriei şi de concentrare şi conduce cursuri de dezvoltare a capacităţilor psihice. Ea spune că datorită piramidei se simte mult mai capabilă, că în piramidă lucrează mai bine

şi mai concentrat, ceea ce am experimentat şi eu şi pot să confirm.

Apoi, a făcut cu studenţii ei o serie de experimente de telepatie într-o piramidă mare. Câţiva dintre aceştia au emis şi primit mesaje telepatice cu un număr sensibil mai mare de rezultate pozitive în interiorul piramidei decât în afara ei.

Ei s-au antrenat şi în receptarea şi emiterea telepatică de culori. Majoritatea nimereşte opt sau nouă culori din zece. În piramidă, în schimb, aceste exerciţii n-au mers deloc. Roşul a fost receptat întotdeauna ca alb, iar albul ca roşu. Albul şi negrul au fost de asemenea substituite unul cu celălalt.

Un student la telekinezie (a pune obiecte în mişcare fără a le atinge, deci numai prin concentrarea gândirii) a vrut să facă un experiment ţinând o piramidă între picioare. Rezultatele sale au fost cu mult mai bune decât media; el a izbutit astfel să mişte repede de la distanţă mingii de tenis, pachete de ţigări şi baterii rotunde.

Asta mi-aminteşte de unul din propriile mele experimente, în care am agăţat o piramidă conică de o sârmă foarte fină. În astfel de cazuri trebuie să aştepţi cel puţin un ceas până când conul rămâne imobil; în plus, nimic nu trebuie să se mişte prin cameră.

Prin concentrarea gândurilor, conul poate fi pus în mişcare în aşa fel încât să facă o rotaţie completă. Spre a putea controla acest lucru, respectiv spre a putea observa reîntoarcerea la punctul de plecare, trebuie scrise numere pe margini. Am repetat de mai multe ori experimentul cu succes. Pentru a întreprinde cu obiectivitate experimentul, se recomandă prudenţă, căci e suficient să se deschidă o uşă sau să intre cineva în cameră pentru ca să nu se mai poată face nimic. Sunt deci necesare răbdare şi autocontrol. Şi acestea în sine reprezintă un bun exerciţiu.

În *The Guide to Pyramid Energy* se descrie felul în care pot fi măsurate în cursul meditaţiei undele alpha şi beta, printr-un bio-feedback foarte sensibil. Activitatea creierului produce impulsuri electrice care au fost împărţite în:

unde beta (aprox. 14 până la 28 de cicluri pe secundă)
unde theta (aprox. 4 până la 7 cicluri pe secundă)
unde delta (aprox. 0,5 până la 5 cicluri pe secundă)

Când atinge stadiul alpha, omul este complet relaxat şi calm. Acest stadiu poate fi atins prin meditaţie transcendentală.

Pentru a putea fi măsurată diferenţa, se fixează electrozii unui electro–encefalograf pe capul unui om care exersează. Mai întâi în afara piramidei, apoi în ea. Măsurătoarea se face de la începutul meditaţiei şi până când ea atinge punctul de maximă adâncime. Aici s–au constatat întotdeauna schimbări importante. Durează doar între 30 şi 45 de secunde până se ajunge la schimbare. S–au întreprins şi experimente oarbe, atârnând piramida deasupra capului omului şi îndepărtând–o fără zgomot, în aşa fel încât să se evite orice influenţă. Rezultatele au fost aceleaşi. Câţiva membri din „Omniscienta" mi–au scris deja că atunci când se află în piramidă izbutesc să intre mai repede şi mai profund în stare de meditaţie. Iată în acest sens şi cuvintele lui Johny Vanereyken care mi–a scris: „Meditaţie adâncă, a fi în formă şi relaxat, meditaţii mai bune cu momente de conştiinţă clară". El meditează într–o încăpere mansardată pe al cărei acoperiş se află o piramidă.

Heide van Lier, care împreună cu alţii practică un fel special de meditaţie, în triunghi, scrie că în piramidă concentraţia se instalează mai repede şi contactul cu semenii se stabileşte mai uşor. Eu însumi nu meditez sau încă nu meditez, şi totuşi când mă odihnesc în piramidă îmi simt capul mai uşor, simt ca o uşoară, dar foarte plăcută toropeală. Prin corp îmi trec şi curenţi foarte subtili, până la gambe, iar după 20 de minute se instalează o stare de bine extraordinară.

Copiilor le place să stea sub piramidă şi ei descriu aceşti curenţi independent unii de ceilalţi.

Gânduri şi realizări de dorinţe par să funcţioneze mai bine sub piramidă. De pildă, îţi scrii pe o hârtie o dorinţă şi pui hârtia sub piramidă, o laşi eventual acolo nouă zile.

În paralel, treci zilnic prin faţa piramidei, meditezi la dorinţă sau te concentrezi asupra ei. După nouă zile arzi hârtia şi vezi ce se întâmplă.

Astfel de exerciţii s–au făcut într–un laborator de cercetare a percepţiilor extrasenzoriale din Los Angeles. Potrivit cercetătorilor de–acolo, experimentul funcţiona şi cu bilete de loterie.

După ce am citit aceste descrieri m–am dus imediat şi mi–am cumpărat un bilet de loterie (al doilea în 40 de ani) şi l–am pus sub piramidă ca să fac o probă.

Probabil că forţele care se îngrijesc de îndeplinirea dorinţelor noastre se vor fi gândit că altcineva avea mai multă nevoie de câştig, căci la mine n–a ieşit nimic.

Totuşi eu am câştigat prin faptul că mi s–a confirmat, o dată în plus, o certitudine: trebuie să laşi pur şi simplu lucrurile să se desfăşoare cum vor ele, să nu încerci să eviţi anumite împrejurări sau să le influenţezi. Credinţa adâncă în acest adevăr, înţelegerea faptului că totul are un sens şi o semnificaţie, capacitatea de a accepta toate acestea ca atare valorează mai mult decât orice câştig la loterie.

În *Psychic Power of Pyramids* se descrie un test făcut cu copii afectaţi de tulburări psihice. Aceşti copii au fost instalaţi, sub supraveghere, pentru 4–6 luni, într–o casă specială unde puteau beneficia de linişte. Cineva a avut ideea de a instala piramida în camerele lor.

S–a dovedit că intervalul de 4 până la 6 luni, prevăzut pentru refacerea lor, a fost redus la jumătate. Unii copii au reacţionat extraordinar de favorabil la energia piramidei şi şi–au recuperat rapid echilibrul.

Un exemplu elocvent mi–a fost povestit de un cunoscut la care au venit nişte prieteni cu un copil care, de câteva săptămâni, plângea noaptea. Le–a vorbit despre piramidă şi aceia au instalat una sub patul copilului. După o singură noapte, copilul s–a liniştit şi de–atunci doarme peste noapte neîntrerupt.

Personal, nu socotesc această procedură corectă. Dacă un copil plânge noaptea, cauza poate fi şi alta decât numai

dorinţa de a atrage atenţia. Nu trebuie căutat imediat un mijloc care să pună capăt plânsului, ci trebuie găsită cauza. Cel mai bine într-un asemenea caz este să se ceară sfatul unui homeopat care cu siguranţă poate ajuta.

Henk Kleinmann din Olanda crede că, prin intermediul piramidei, subconştientul omului înmagazinează noaptea informţii din cosmos; mai devreme sau mai târziu acestea ies apoi la iveală. De aici, stimularea capacităţilor paranormale. Un alt fenomen straniu a fost observat de Frans Theuwis, care crede că există o acţiune reciprocă între două piramide.

El a pus o soluţie de apă de mare într-o piramidă şi o alta cu apă obişnuită în altă piramidă alăturată. După o vreme sarea din apa primei piramide a trecut în apa celeilalte piramide, în aşa fel încât şi aceasta s-a sărat. Eu însumi sunt pe punctul să efectuez un astfel de experiment la capătul căruia voi putea stabili ce se întâmplă. Frans Teuwis crede chiar că acest transfer al particulelor din apă se face succesiv, substanţă după substanţă, deci nu toate mineralele o dată, ci mai întâi cuprul, apoi sarea, apoi celelalte substanţe, fiecare pe cont propriu. Cercetări de acest fel se desfăşoară din plin în laboratoare.

Eu am diferite contacte cu universităţile din Belgia şi sper că atunci când energia piramidei va fi în suficientă măsură atestată, aceste experimente să poată fi cu succes continuate la nivel academic. Toate locurile sfinte de pe pământ, ca Stonehenge, Findhorn, Lourdes şi altele par să fie legate prin meridiane invizibile, tot aşa cum în corpul omenesc punctele de acupunctură (puncte de energie) sunt legate între ele prin meridiane. Theuwis din Olanda ia chiar în considerare posibilitatea transferului de energie, dstribuită în toată lumea, energia dumneavoastră şi energia mea. Atunci când piramidele stau strâns alăturate se produce un transfer efectiv de energie de la una la cealaltă. În felul acesta se transportă materia care, în cele din urmă, nu e decât energia condensată.

Ce gândeşte ştiinţa oficială despre toate acestea?

A discuta cu mari oameni de ştiinţă este în sine o experienţă.

Mai cu seamă, dacă ai putut să constaţi cu proprii tăi ochi, vreme de patru ani de zile, o serie de lucruri şi ai auzit despre experienţele altor câtorva sute de oameni.

În aceste condiţii, fenomene precum energia piramidei reprezintă un fapt obiectiv.

La fel precum constatarea că o aspirină în nouă cazuri din zece suprimă durerile de cap (fără a afirma că acesta este neapărat mijlocul terapeutic cel mai adecvat). Oamenii de ştiinţă care fac cercetare de vârf sunt privilegiaţi, întrucât ei iau zilnic act de tot ce se publică în lume în sfera lor de interes. Ei constată că zi de zi se descoperă lucruri noi, despre care până mai ieri nu se ştia nimic, dar care există de milenii.

Dacă eşti suficient de naiv, ca mine, bunăoară, poţi presupune că tocmai aceşti oameni au o mai mare deschidere la nou ştiind cât de nemărginită este sfera fenomenelor încă necunoscute. Şi, totuşi, nimic nu e mai puţin adevărat. De îndată ce ajungi la un domeniu situat în afara specialităţii lor, te loveşti, în ce îi priveşte, de un scepticism blocant. Şi mă refer la faptul că sunt prizonierii unui soi de egocentrism intelectual care îi face să fie incapabili să-şi reprezinte că există şi altceva pe lume decât ceea ce cunosc şi ştiu ei. Scepticismul are o mare importanţă atâta timp

cât acţionează stimulator, ceea ce nu e cazul la majoritatea oamenilor de ştiinţă.

Mai rău încă. Sprijinindu-se pe autoritatea, pe specialitatea lor, ei cutează să afirme public, de pildă la radio, că energia piramidei nu există, că nu e nici un motiv ştiinţific care să ne facă să o luăm în considerare drept un fapt real. Şi asta, între altele, pentru că în literatura lor de specialitate nu scrie nimic despre aşa ceva. Şi lucrurile se vor opri aici atâta timp cât ei nu vor îndrăzni să se ocupe serios de această temă şi să experimenteze în acest domeniu.

Din politeţe şi respect adânc faţă de orice făptură de pe pământ, voi numi aici, doar cu iniţialele lor, pe aceia care m-au împiedicat în experienţele mele.

Profesorul V. de la Universitatea Regală din Gand a făcut acea declaraţie la radio, de care am pomenit mai sus, deşi el nu întreprinsese nici un experiment cu piramida. Când i-am telefonat, s-a arătat foarte uimit că anumite cărţi au publicat rapoarte ale unor universităţi americane în legătură cu acest subiect. El îşi sprijinise declaraţia pe cunoaşterea legilor ştiinţelor naturii şi considerase că nu există nici un fel de energie a piramidei. El uită că există şi alte legi pe care nu le cunoaşte. În cele din urmă a fost de acord să facă un experiment, dacă aveam să-i procur o piramidă.

Ştiu că energia piramidei a fost deja măsurată cu un fotometru special. În domeniul radiaţiei ultraviolete, piramida absoarbe de zece ori mai multă energie decât un cub.

Lucrul acesta a fost constatat, undeva în Europa, de un inginer deschis şi fără prejudecăţi. De ce dau aici doar o informaţie atât de vagă? Deoarece experimentul s-a făcut fără ştirea autorităţilor care administrează aparatele de măsurat utilizate. În ce mă priveşte, m-am adresat unui membru din conducerea centrului de studii nucleare din Mol, Belgia, solicitând un experiment cu un aparat asemănător de măsurare care se află în dotarea de acolo. E foarte simplu să se măsoare un cub şi o piramidă. Totul

se rezolvă într–o jumătate de oră. Dacă ar face–o, s–ar putea în fine publica ceva care ar pune în mişcare cercurile medicale.

M–am declarat chiar de acord să suport eu cheltuielile, deşi acea instalaţie a fost ridicată spre „folosul" obştei, deci pe cheltuiala obştei, prin urmare şi a mea. Singurul lucru pe care l–am obţinut a fost nu ajutorul, ci batjocura lor. M–am lovit de o incredibilă limitare a capacităţii de reprezentare. Refuzul lor nu este pentru mine decât imboldul de a căuta alte căi care să ne ducă, dacă e să fie, la ţintă. Din fericire există şi învăţaţi care gândesc altfel, ca de pildă un profesor de la Universitatea Louvain, care, pe lângă admiraţia exprimată, ne–a îndemnat să continuăm cercetarea, în ciuda tuturor obstacolelor.

El a început cu o serie de experienţe la el acasă spre a–şi face o idee în ce măsură e ceva adevărat cu energia piramidei. Dacă potrivit criteriilor lui, va constata că lucrurile într–adevăr aşa stau, va încerca să antreneze şi universitatea pe această direcţie. Acest om, faţă de care nutresc cel mai mare respect, nu este unul oarecare, ci, în domeniul său, o autoritate de nivel european. Şi la Universitatea Liberă din Bruxelles există un asistent care, împins de o curiozitate sănătoasă, a început să experimenteze. Din contactele pe care le am cu persoane din Olanda, însufleţite de aceleaşi idei, ştiu că nici aici situaţia nu se prezintă altminteri. Excepţie fac doi savanţi, profesorul Schmid şi colegul său, profesorul Kreyger, de la universitatea din Eindhoven,

Profesorul Schimd se interesează mai ales de arhitectură şi de locuirea în piramidă. El vizitează regulat, cu o grupă de studenţi, o casă piramidală, construită în Belgia de un neobosit pionier. Descrierea acestei case şi experimentele legate de ea le veţi găi în cartea de faţă, Nu vreau să numesc locul, căci locuitorii nu sunt interesaţi să aibă de a face cu un puhoi de vizitatori curioşi. Oricum, pot să vă spun că acolo domneşte o linişte şi o armonie de nedescris, o linişte perceptibilă aproape tactil.

Profesorul Kreyger se ocupă mai ales de cercetarea materialelor utilizate în construcţia de locuinţe. El este

acela care a întreprins cele mai multe expertimente şi care a participat la congresul din 1973 la care m–am referit mai sus. El a discutat cu Karl Derbal şi s–a hotărât atunci să controleze şi experimentul cu lamele de ras. El a tocit lame noi şi le–a aşezat sub piramide confecţionate din opt materiale diferite. Dintr–unul din aceste materiale a făcut chiar piramide de înălţimi diferite.

Rezultatele sale, controlate la microscop, au confirmat teoria lui Derbal. Lamele ţinute în piramidă s–au reascuţit.

El intenţiona să facă şi alte experimente, de pildă cu deshidratarea. Dar deoarece clădirea conţinea prea mult metal, ar fi vrut să experimenteze sub cerul liber. Afară există însă probleme legate de schimbările termice; acestea trebuie înlăturate. Deoarece însă pentru moment a obţinut o comandă importantă din partea statului, a trebuit să–şi amâne cercetările.

După cum mi–a spus, intenţionează ca, de îndată ce va putea să formuleze o teorie în acest domeniu, să scoată o publicaţie ştiinţifică.

Determinat de alte împrejurări, el a făcut cercetări şi în privinţa influenţei exercitate de piramidă asupra oamenilor.

El a vrut să–i convingă pe studenţii de la arhitectură de existenţa energiei piramidei şi să–i determine pe câţiva dintre ei să experimenteze în acest domeniu.

Uneori şi pentru un profesor este greu să–i convingă pe alţii, motiv pentru care a propus o probă. Şi–a luat drept ajutor pe cineva care ştia să lucreze cu un detector de minciuni şi pe un altul, specializat în acupunctură.

Rezultatele au fost neaşteptate şi la prima vedere s–ar fi zis că se contrazic, deoarece una dintre persoane a părut să aibă mai multă energie, iar cealaltă mai puţină. Ceea ce pe acupuncturist nu l–a mirat, căci cele două persoane erau din punct de vedere energetic opuse. Energia piramidei o încărca deci pe una, iar pe cealaltă o descărca. Am întâlnit acest fenomen la încă patru persoane care nu puteau să doarmă cu o piramidă sub pat. În prima noapte, mama mea n–a putut să închidă ochii. În noaptea următoare

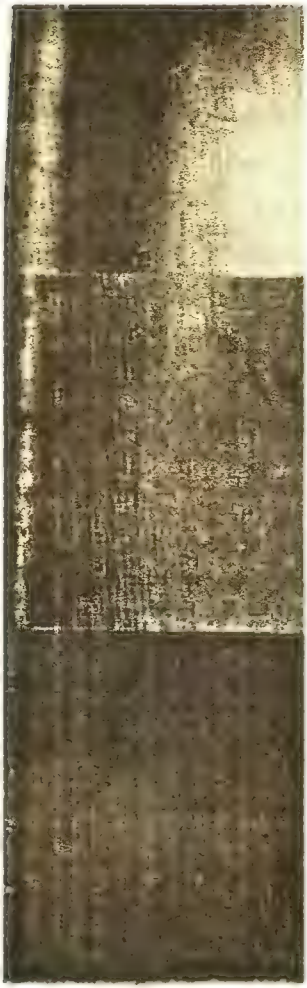

Lama nr. 6, după expunerea într–o piramidă de oţel, cu poziţie „corectă" (jumătatea din dreapta), mărită de 40 de ori (d = 0,9 mm)

Lama nr. 6, după expunerea într–o piramidă de oţel, cu poziţi „incorectă" (jumătatea stângă), mărită de 40 de ori (d = 1,3 mm)

Lama nr. 3, tocită artificial, înainte de expunerea în piramida de oţel (jumătatea dreaptă), mărită de 40 de ori (d = 1,2 până la 1,3 mm).

însă a dormit splendid. Când a plecat în concediu fară piramidă a avut din nou dificultăţi.

Pentru a verifica patentul cu nr. 91304, eliberat pe numele Karl Derbal, profesorul inginer P. C. Kreyger a făcut un experiment amănunţit cu lamele de ras.

În legătură cu el s–a elaborat un raport provizoriu care va fi completat cu alte cercetări privind piramida şi care

va fi probabil publicat ulterior sub forma unei lucrări ştiinţifice.

Această fotografie arată aparatele care au fost folosite pentru obţinerea macroimaginilor lamelor de ras.

Descrierea experimentului

Piramidele confecţionate după modelul Keops
Au fost testate 8 materiale

	înălţimea exterioară (mm)	grosimea plăcilor (mm)	legătura
1 sticlă	303	4,1 – 4,8	încleiată cu bandă de plastic
2 perspex	308	4,8	încleiată
3 aluminiu	306	2	sudate
4 triplex	310	5,8	încleiată
5 tempex	343	25	încleiată
6 oţel	303	2	sudură cu oţel
7 carton	307	4	încleiată
8 cupru	304	2	sudură cu cupru
9 carton	158	4	încleiată

Lamele utilizate: „Star Crusteel Edge".

Au fost alese două poziţii de aşezare a piramidei:

1. orientarea cu baza către nordul magnetic
2. abatere de 45 de grade, în aşa fel încât diagonala să fie orientată către nord.

S–au tocit artificial 12 lame, care în poziţie verticală au fost frecate de un amnar cu partea lor ascuţită pe o lungime de aprox. 5 cm. Au fost fotografiate laturile ascuţite, iar fotografiile au fost mărite de 50 de ori. Fotografii luate din faţă s–au mărit de 6,3 ori. S–a folosit în acest scop un microscop Olympus, tip XTr, aparat fotografic cu film îngust Olympus, tip PM–6, un expometru tip BLM Olympus.

Experimentul propriu–zis: lamele s–au aşezat în piramidă pe un bloc de lemn, s–au orientat cu tăişul pe direcţia nord–sud şi s–au lăsat acolo timp de 10 zile. Piramidele

au fost aşezate greşit, pe diagonalele nord–sud. Lamele au fost fotografiate din nou şi nu s–a constatat nici o modificare.

Apoi au fost reaşezate în piramidă pentru o durată de 7 zile, de astă dată, piramida a fost aşezată în direcţia nordului geografic, cu ajutorul uneia din laturile bazei.

După 7 zile au fost iarăşi fotografiate şi s–a observat într–adevăr că într–o serie de cazuri această plasare dusese la o ascuţire sensibilă, corespunzător tabelului de mai jos:

Lăţimea tăişului la mijloc dintr–o fotografie mărită de 40 de ori (în mm)

Material	Piramidă în poziţie incorectă	Piramidă în poziţie corectă	Ascuţire
1 sticlă	1,1	1,0 – 1,1	deloc
2 perspex	1,4	0,9	distinct
3 aluminiu	1,2	1,1–1,2	abia
4 lemn (triplex)	1,0	0,8	puţin
5 tempex	1,5	1,1	distinct
6 oţel	1,3	0,4	distinct
7 carton (30 cm înălţime)	1,4–1,6	1,3	puţin
8 cupru	1,0–1,1	0,9	puţin
9 carton (15 cm înălţime)	1,4	1,4	deloc
10 fără piramidă	1,0–2,0	1,9–2,0	deloc

Observaţiile profesorului pot fi formulate după cum urmează: lamele din piramidele orientate greşit nu prezintă, examinate le microscop, nici o modificare. În ce priveşte piramidele orientate corect, către nordul magnetic: sticlă, nici un rezultat, tot astfel cartonul de 15 cm înălţime; aluminiu, rezultat incert; lemn, carton (30 cm înălţime), cupru: modificări ceva mai distincte; oţel, tempex, perspex: modificări foarte clare.

Constatări generale formulate chiar de profesor:

S–a verificat patentul ceh cu nr. 91304 care se referă la ascuţirea lamelor tocite prin radere, ascuţire efectuată prin plasarea lor în centrul de greutate (1/3 din înălţime) al unui model din carton al piramidei lui Keops, în care

atât orientarea pe lungime a lamelor cât şi suprafaţa bazei au fost situate corespunzător direcţiei magnetice nord–sud.

Acest efect pare într–adevăr să existe, împrejurare în care s–ar putea să aibă o importanţă anume şi materialul din care este confecţionată piramida.

Influenţa cea mai clară s–a constatat, în experimentul preliminar, la piramidele din oţel şi tempex. La piramidele din perspex, lemn, cupru şi carton (înălţime de 30 cm) s–a produs o ascuţire, dar mai puţin clară, la piramidele din aluminiu se poate vorbi de o oarecare ascuţire, în vreme ce la piramidele din sticlă şi carton (15 cm înălţime) nu s–a putut stabili nici o madificare.

Cercetarea va continua.

Laboratorul de cercetarea a materialelor, secţia construcţii

Profesor inginer P. C. Kreyger.

Un medic lucrează cu energia piramidei

Un medic prieten, care pe lângă specializarea sa şi după ani de practică a ajuns la concluzia că omul nu este alcătuit doar dintr-un corp material, s-a declarat gata să cerceteze efectul energiei din piramidă asupra omului.

Pentru ca să nu îl expun unor neplăceri venind din partea colegilor şi a instituţiilor care nu îi împărtăşesc opiniile, nu îi voi da numele. Vor veni alte vremuri, pentru moment însă nu suntem suficient de avansaţi.

Prin copiii săi, acest medic a ajuns la o atitudine filozofică favorabilă meditaţiei şi altor forme spirituale de terapie. Am avut bucuria să studiez cu el în câteva grupe de lucru; am învăţat astfel să-l cunosc şi să-i preţuiesc înţelepciunea şi cunoaşterea cosmică.

Aplicaţiile cărora li se consacră de câteva luni sunt dătătoare de speranţă şi se referă la 17 pacienţi; la 14 dintre aceşta s-a înregstrat un rezultat favorabil, la ceilalţi trei, efectul a fost nul.

Voi prezenta în stil telegrafic aceste cazuri. Sunt conştient de faptul că deocamdată o carte despre piramidă nu poate fi completă, căci cercetările sunt abia la început. Şi chiar dacă ar trebui să amân cu un an apariţia ei, până în ultimul moment s-ar tot aduna idei şi aplicaţii noi. De aceea ne-am hotărât să punem pe hârtie ceea ce ştim deja iar peste câţiva ani să pregătim o nouă carte cu rezultatele care s-au adăugat între timp.

Fişe de tratament

Pacient A. V. B. – născut 1945

Tulburări: agitaţie, angoasă;
Tratament: odihnă în pat deasupra unei piramide cu vârful orientat către un punct situat la 2 cm sub buric;
Durată: 25 de minute;
Efect: complet liniştit după o singură şedinţă;
Tratamente ulterioare: 4 şedinţe la interval de o săptămână;
Efect: stările de angoasă nu au mai revenit;

Pacient I. E. – sex feminin – născută 1904

Tulburări: Umflarea gambelor, dureri nocturne, descurajare, apatie, lipsă de reactivitate, nu poate merge mai mult de 20 de metri, boala lui Bürger;
Tratament: odihnă în pat, dedesubt 4 piramide (20 cm);
Plasare: 1. cap
2. inimă
3. hara (chakra)
4. gambă
Durată: 40 de minute pe 11.04.1980;
Repetare: 40 de minute pe 12.04.1980;
Efect: după cea de a doua şedinţă poate să meargă deja 300 de metri;

Pacient I. H. – sex feminin – născută 1957

Tulburări: anchiloză cervicală provocată de stress şi supărare;
Tratament: şedere pe un scaun cu spătar, deasupra unei piramide (20 cm);
Durata: de două ori câte 40 de minute, cu pauză de 3 zile;
Efect: vindecare totală.

Pacient M. H. – sex feminin – născută 1919

Tulburări: slăbiciune postoperatorie şi în urma tratamentului cu raze;
Tratament: odihnă în pat, deasupra a 4 piramide;
Durată: 30 de minute pe 6.02., 9.03. şi 24.04 1980;
Efect: ameliorare după fiecare şedinţă de tratament; acum tulburările au dispărut.

Pacient M. L. – sex feminin – născută în 1925

Tulburări: canerofobie (angoasă paralizantă), spaimă de operaţie cu posibil anus praeter (eliminare artificială);
Tratament înainte de operaţie: odihnă în pat, deasupra piramidei plasate 1. în dreptul harei (chakrei) 2. în dreptul tumoarei;
Durată: 30 de minute pe săptămână, timp de 3 săptămâni;
Efect: complet liniştită;
Tulburări post-operatorii: acuză aceeaşi angoasă;
Tratament post-operatoriu: şedinţă de 30 de minute deasupra a 4 piramide;
Efect: stare absolut normală, dispariţia stressului.

Pacient E. L. – sex feminin – născut 1920

Tulburări: angoasă în legătură cu starea de sănătate, artroză puternică a şoldurilor;
Fenomene secundare: gesturi violente;
Tratament: odihnă în pat, deasupra a 4 piramide;
Durată: 30 de minute;
Efect: prima dată, la 6.02., nici un rezultat;
a doua oară la 11.04., ameliorare;
Tratamentul continuă.

Pacient M. M. – sex feminin – născută 1933

Tulburări: anchiloză a musculaturii cefei şi a umerilor;
Tratament: odihnă la pat deasupra a două piramide
1. în dreptul cefei
2. în dreptul harei
Efect: vindecare după a doua şedinţă (13.03 şi 17.03).

Pacient A. M. – sex feminin – născută 1922

Tulburări: stress, insomnie;
Tratament: odihnă într–o piramidă mare deschisă, vârful deasupra sternului;
Durată: 30–40 de minute, 2 până la 4 zile;
Efect: vindecare după 4 şedinţe, fără recidivă până astăzi.

Pacient T. M. – sex feminin – născută 1954
Tulburări: nervozitate, diaree, stări de angoasă în timpul zilei;
Tratament: 1. odihnă în pat deasupra a 4 piramide 2 x 30 de minute 2. odihnă pe un şezlong într-o piramidă mare, cu vârful deasupra harei (30 de minte);
Efect: se simte relaxată, simte o influenţă binfăcătoare care ţine 1 până la 3 zile.

Pacient M. R. – sex feminin – născută 1908
Tulburări: vâjâit în urechi, tensiunea 170–110 1/2;
Tratament: odihnă în pat, deasupra a 4 piramide, 30 de minte;
Efect: îmbunătăţire sensibilă a tensiunii (150–100) şi a vâjâielii din urechi (19.03. şi 15.04.).

Pacient N. V. – sex feminin – născută 1921
Tulburări: oboseală, insomnie, extremităţi (mâini şi picioare) reci;
Tratament: odihnă la pat, deasupra a 5 piramide plasate în dreptul întregului corp (de la cap până la picioare), timp de 30–40 de minute;
Efect: instalare rapidă a somnului, circulaţie mai bună, dar se declanşează dureri de cap (repetate de zece ori).

Pacient G. V. – sex feminin – născută 1952
Tulburări: oboseală şi nervozitate;
Tratament: 1. odihnă în pat, deasupra piramidelor – 30 de minute, se constată creşterea nervozităţii şi a tensiunii.
2. odihnă într-o piramidă mare, vârful deasupra sternului – 30 de minute;
Efect: devine euforică, armonioasă, se simte bine, agitaţia scade.

Pacient G. S. – sex feminin – născută 1926
Tulburări: oboseală în picioare, menopauză + hemoragie;
Tratament: odihnă sub o piramidă mare, 30 de minute;
Efect: perfect refăcută şi în formă (19.3 şi 2.5.).

Pacient A. V. – sex feminin – născută 1951
Tulburări: furnicături continue în degete, nervozitate;
Tratament:

odihnă deasupra a 4 piramide (30 de minute) dfe 2 ori (6.04. şi 26.04.)
Efect: odihnită, euforică şi calmă.

Iată şi câteva cazuri în care nu s–a obţinut nici un rezultat:

Pacient N. S. – sex feminin – născută 1936
Tulburări: migrenă;
Tratament: expunere într–o piramidă mare, capul situat la 1/3 din înălţimea măsurată de la bază, 30 de minute;
Efect: nici unul;
Observaţia mea: experimentul ar trebui repetat la 2/3 din înălţime, spre a avea şanse mai mari. Ceea ce am constatat şi eu cu propria mea piramidă în care am expus un băiat din vecini.

Pacient N. V. – sex feminin – născută 1921
Tulburări: artroză, vertebrele cervicale „scârţâie", dureri;
Tratament: ca mai sus;
Efect: nici unul;
Observaţia mea: un pacient cu aceleaşi suferinţe a declarat că s–a vindecat după ce i s–a aplicat o folie de aluminiu încărcată la 2/3 din înălţimea piramidei.

Pacient M. G. – sex femnin – născută 1932
Tulburări: migrenă;
Tratament: odihnă la pat, deasupra a 4 piramide,30 de minute, de două ori cu o pauză de o lună;
Efect: nici unul;
Observaţia mea: avem aici a face cu un fenomen care apare din când în când; dacă cineva posedă o cantitate mare de energie, de acelaşi fel cu aceea care iese din vârful piramidei, atunci tulburările sale se vor intensifica. În schimb, dacă energia care domină în piramidă sau dedesubtul ei este contrară efectul e pozitiv şi forţele se echilibrează. De aceea unii oameni nici nu pot să doarmă deasupra unei piramide.

Astfel de efecte pot fi observate nu doar la oameni, ci şi la animale. Cu ocazia unei conferinţe la Mechelan,

cineva a povestit despre o căţea care trebuia să fete într–o noapte. Animalul se chinuia şi chelălăia. Fiindu–le milă de el, proprietarii i–au înfăşurat o folie de aluminiu în jurul pântecului. Căţeaua s–a potolit şi a dormit bine toată noaptea. A fătat fără efort şi fără dureri vizibile.

În cartea *Psychic Power of Pyramids* se vorbeşte despre un loc în care sunt vindecaţi caii bolnavi, şi unde ei stau 2 până la 6 luni, în urma vreunei operaţii sau din cauza vreunei boli. La cererea proprietarului, s–au suspendat piramide deasupra ieslei – ceea ce a scurtat în medie la jumătate perioada de convalescenţă. Cineva mi–a scris că experimenta cu o piramidă, pe care o aşezase sub un scaun. În acest timp, pisica i s–a îmbolnăvit. Din instinct, animalul s–a suit pe acel scaun şi a doua zi era sănătos.

Are piramida întotdeauna şi în orice împrejurare efect?

Nu! Cunosc cazuri de reumatism în care nu s–a înregistrat nici o îmbunătăţire. E drept, nu ştiu însă dacă piramida a fost corect orientată.

Dureri cervicale, instalate în urma unui accident cu maşina, de asemenea nu s–au vindecat, nici după repetarea tratamentului.

Dureri la genunchi, sechelele unei operaţii mai vechi s–au vindecat la un bărbat, iar la altul, nu. Au fost şi câteva cazuri de migrenă cronică, tratate cu folia de aluminiu încărcată, care nu s–au vindecat. Ar merita de văzut, dacă nu cumva în asemenea cazuri ar aduce o uşurare aluminiul expus deasupra piramidei. Toate acestea sunt lucruri care trebuie experimentate. Ele ţin probabil nu numai de felul energiei, ci şi de sensibilitatea persoanelor în cauză.

Mistica numerelor şi piramida

După cum semnele zodiacale, culorile şi notele gamei muzicale reprezintă, fiecare în domeniul său, acelaşi principiu vital, tot aşa – într–o măsură mare – şi simbolismul numerelor. Misterul numerelor se află cuprins în Cabală. Însumând datele dumneavoastră de naştere, cineva iniţiat în doctrina numerelor poate să vă ofere o descriere completă a aspectelor principale ale caracterului care vă este propriu. Şi literele numelui au o anumită valoare numerică, în măsură să reflecte caracterul. Numele pe care îl purtăm nu este întâmplător. În mediul meu personal cunosc câteva exemple în acest sens.

În cercul meu de prieteni se află trei femei care poartă numele drăguţ de Danielle; ele sunt toate născute în zodia Săgetătorului. Patru alte femei se numesc Anne–Marie, iar o alta Marie–Anne, toate născute în Vărsător; mai mult, trei sunt născute pe 27 ianuarie şi una pe 28 februarie.

Mai am apoi două prietene al căror nume este Magda şi o alta care răspunde la numele de Marlee, format din Maria–Magdalena. Cititorul atent va bănui probabil în ce zodie sunt născute, o zodie cu aceeaşi valoare a literelor: Fecioară. Două stau chiar sub semnul Soareleui şi au ascendentul în Fecioară. Numerele joacă, firesţte, un rol important în structura piramidei. Deoarece eu nu sunt atât de informat în Cabală, am rugat pe cineva care dispune de competenţa necesară să scrie ceva despre aceste chestiuni şi să le raporteze la piramidă.

Noud van den Eerenbeemt, specialist în Tarot, în rune, în I King şi în Cabală, şi care este cunoscut prin cărţile sale consacrate acestor domenii, a fost atât de amabil să răspundă invitaţiei mele. Îi dau cu plăcere cuvântul.

Energia piramidei – expresie a ce?

de Noud van den Eerenbeemt

Întreaga existenţă este expresia materială a unui fapt interior de natură spirituală. Criza de energie, care devine tot mai îngrijorătoare, oglindeşte lipsa, tot atât de îngrijorătoare, a energiei spirituale a omului. O criză a energiei se exprimă astfel printr–o alta. Pătruns de gravitatea problemei, consumatorul continuă totuşi să–şi procure cuţite de pâine, lame de ras, uscătoare de păr, maşini de spălat, ventilatoare, calorifere, toate electrice, precum şi alte invenţii puse în fucţiune de energia tot mai puţină, aşteptând de la ele să–i facă viaţa cât mai plăcută. Iar industria face tot ce poate ca să mulţumească cererea în continuă creştere. Ca şi cum nu ar exista o criză energetică.

Şi aceasta e o expresie materială a unui fapt spiritual. Deşi lipsa de forţă vitală se face tot mai mult simţită în organismul omului sub formă de stress, extenuare şi prăbuşire psihică (spre a nu mai vorbi de creşterea numărului de îmbolnăviri mortale), jefuirea forţei vitale îşi urmează cursul nestingherit. Rezultatul devine pe zi ce trece tot mai clar; prăbuşirea totală a societăţii şi a individului este evidentă aproape pentru toţi. Această dezvoltare fatală nu poate fi frânată – altminteri locurile de muncă sunt primjeduite. O situaţie nenorocită, absolut iraţională. Astăzi, când sursele de energie terestră şi sursele de energie din corpul nostru sunt pe cale de a se epuiza, omul a dat peste o nouă, de fapt veche şi uitată, sursă de energie: piramida. Experimentele au început şi treptat se schiţează posibilităţi care vor fi poate cândva nelimitate. Dar ce forţă

este aceasta pe care mii de oameni o cercetează şi o experimentează astăzi? Răspunsul, „forţă cosmică", sună frumos, dar nu ne face să avansăm. Lipim doar o etichetă, prin care noţiunea poate fi mai uşor manipulată. Totodată ea ne creează iluzia că ştim despre ce e vorba. În realitate, nu pătrundem astfel în esenţa acestei energii misterioase. Pentru a afla ceva despre ea – şi pentru a nu ne pierde în speculaţii nesfârşite – nu există decât o singură cale. Singurul lucru pe care îl putem face este să cercetăm mai îndeaproape forma piramidei şi să nu pierdem nici o clipă din vedere că orice conţinut spiritual se exprimă cu o claritate de cristal în forma lui materială. Numerologia este cheia de care avem nevoie spre a descifra forţa piramidei.

Uitându-ne la piramidă, observăm că ea are o bază cvadratică. Numărul patru este simbolul „obţinerii formei", al „realizării" şi al „dobândirii", al materiei şi al existenţei pământeşti. Viaţa noastră zilnică este determinată de numărul patru. Patru elemente dau formă lumii noastre; patru temperamente determină personalitatea omului; există patru anotimpuri şi patru puncte cardinale care constituie spaţiul. Fiinţa, esenţa, năzuinţa şi fapta îl determină pe om; substanţa, calitatea, cantitatea şi mişcarea determină formele naturii. Mişcarea, la rându-i, se exprimă în patru feluri: mersul, zborul, înotul, târâtul. Şi intelectul uman are drept formă numărul patru: confirmarea, tăgăduirea, negarea şi hotărârea. Toate acestea constituie baza puternică a piramidei; existenţa în toate formele şi manifestările ei.

Cele patru puncte cardinale ni se relevă ca opoziţii. Nordul se opune sudului şi „east is east and west is west and never the twain shall meet"*. Pentru a lega între ele contrariile şi a le aduce la unitate este nevoie de un al cincilea punct. Fiecare dintre noi constituie – în centrul celor patru puncte cardinale – un al cincelea punct. Contrariile nu rămân în continuare ireconciliabile. Vedem o pasăre zburând de la nord către sud, sau auzim cum un zgomot se deplasează de la est către vest. Cinci este

* Estul este est, şi vestul este vest şi niciodată cele două nu se vor întâlni (n t).

numărul mişcării şi de aceea tot ce are de a face cu mişcarea se exprimă prin cinci: cinci simţuri ne stau la dispoziţie, tot astfel câte cinci degete la o mână şi câte cinci la fiecare picior. Cinci ne dă nu doar mişcarea în spaţiu, prin care contrariile sunt împăcate, ci şi în timp, iar pe această mişcare o numim „istorie". Cinci este chintesenţa tuturor lucrurilor şi este, prin urmare, numărul omului.

Dacă examinăm piramida, constatăm că acest punct al cincilea se află deasupra celorlalte patru. Este punctul prin care celelalte patru capătă formă şi este şi punctul în care ele se contopesc. Cine este conştient de toate acestea va găsi aici suficientă materie de reflecţie spirituală. El va vedea în forma piramidei esenţa celui de al „cincilea element". Este elementul „eter" din care apar cele patru elemente şi în care ele reintră. El este sâmburele nevăzut, înalt, al existenţei noastre. În noi, la nivel spiritual, se manifestă cele patru elemente. Focul, în conştiinţa noastră; apa, în sentimentele noastre; aerul în capacitatea noastră de gândire, iar pământul este „forma" tuturor acestora. Cel de al cincilea element, vârful piramidei, este ceea ce se exprimă, din care pornesc şi în care se reîntorc toate acestea. Priviţi din nou piramida şi observaţi cum în ea contrariile, „jos" şi „sus", „cer" şi „pământ", „Dumnezeu" şi „om", ajung la o incomparabilă unitate. Dacă cel de al cincilea punct s–ar afla în acelaşi plan cu celelalte patru, ar fi vorba de un lucru absolut „pământesc". Situat în piramidă, el are o altă dimensiune; el transferă calitatea noastră omenească într–o ordine superioară: calităţile noastre omeneşti pe care le considerăm una cu cele patru puncte cardinale; cu estul: sufletul şi iubirea care sălăşluieşte în el; cu vestul: capacitatea de gândire şi slujirea corelativă; cu nordul: materia şi claritatea ei; cu sudul: conştiinţa şi dăruirea de sine care se exprimă prin ea.

Cine înţelege limpede că fiecare om este centrul unui „cub cosmic", având o parte situată sus (Cerul) şi una jos (Pământul), una în faţă şi una în spate, una în stânga şi una în dreapta (cele patru puncte cardinale), acela va putea

să transfere forma de piramidă în cub şi să afle că în acest cub cosmic, imaterial, vârful piramidei, cel de al cincilea punct, este reprezentat de „ochiul lui Dumnezeu". Aşa numeşte tradiţia ceea ce în acest cub se exprimă prin noţiunile cunoscute de noi.

Conştiinţa şi înţelegerea (două calităţi care reprezintă cuceririle spirituale şi care sunt totodată o expresie a ideii de patru, cf. afirmaţilor de mai sus) pot scoate la lumină esenţa cea mai adâncă a forţei piramidei. Mai ales dacă recunoaştem faptul că baza ei trebuie să fie situată pe axa nord–sud, pentru ca forţa, pe bună dreptate divină, care îi este proprie, să poată acţiona. Nordul este locul unde domnesc zăpada şi gheaţa; forme care apar prin solidificare. Materia este o solidificare de forme nevăzute, imateriale, care devin astfel forme vizibile, materiale. Sudul este pentru noi locul unde domnesc soarele şi căldura, simbolul focului şi al luminii conştiinţei. Calitatea cea mai înaltă a materiei este: puritatea. Calitatea cea mai înaltă a conştiinţei este dăruirea de sine. Forţa cosmică poate să fie eficientă doar atunci când există o legătură între aceşti doi poli. Rezultatul este dăruirea pură, şi acolo unde ea există, se deschid posibilităţi nelimitate. Plasarea unui obiect în piramidă, la o anumită înălţime, îşi are de asemenea raţiunea ei, perfect clară. Spre a lăsa forţa piramidei să acţioneze, este necesară o „înălţare" spirituală, deci şi materială, şi anume la nivel de 1/3 din înălţimea totală. De ce tocmai această înălţime? Vom înţelege, dacă ne vom gândi că trei reprezintă firesc numărul creşterii, al dezvoltării, al naşterii. Flori şi ouă nu trebuie puse într–o piramidă înaltă de 20 cm mai sus de 6,666 cm. Un număr destul de ciudat. Şase este simbolul echilibrului şi al armoniei, noţiuni care se manifestă în flori şi în ideea oului cosmic.

Acum, după ce am aflat care este esenţa forţei piramidei, să vedem, pe baza unei serii de măsurători, cum se manifestă acţiunea ei.

Planul originar al piramidei prevedea un perimetru de 36,524 ţoli. Din punct de vedere numerologic, aici se exprimă: creşterea (3), armonia (6), sufletul inconştient (2),

care ajunge la o conştiinţă (4). Adunate, cifrele circumferinţei dau 20, adică 2 şi 0: sufletul (2) şi posibilităţile nelimitate care zac în el (0) şi care se exprimă în şi printr–o înviere (XX, carte în Tarot). Deoarece nici o lucrare ieşită din mâna omului nu e perfectă, şi constructorii piramidei au făcut o greşeală. La fiecare din cele patru laturi s–a observat o abatrere care totalizează 286,1 ţoli. Că e vorba de o eroare, se vede din semnificaţia negativă a acestor numere. Dualitatea omului (2) tulbură efectul legii referitoare la cauză şi efect (8), apoi ispitirea (6), echilibrul şi armonia, iar forţele negative care sunt active în eu se exprimă prin această „abatere". Suma acestor numere este 17=1+7=8. Semnificaţia negativă a numărului 8 este aceea a destinului care aduce deziluzii (17).

Pentru a cerceta esenţa erorii făcute, se cuvine să mai ştim că numerologia consideră numerele de la 1 la 7, inclusiv, ca fiind „din această lume". Numărul 1 îl reprezintă pe „eu sunt", iar numărul 7 exprimă ideea pe care şi–o face eul despre fericire, idealul său. 17 înseamnă astfel „eu sunt" „idealul meu". Dacă numărăm până la 7, acest ideal este întotdeauna „din această lume" şi tinde către putere şi către posesiune. Abia la 8, unde conştiinţa sparge legea referitoare la cauză şi efect, părăsim acastă devenire de sine în cadrul unui ideal pământesc. Dar, spre a ne reîntoarce la piramidă: prin faptul că la construcţia piramidei s–a făcut eroarea fatală de care am vorbit, nu a mai fost posibil să se desăvârşească această lucrare grandioasă, atât spirituală cât şi materială. Vârful care trebuia să aibă o circumferinţă de 8 x 286,1 ţoli nu a putut fi plasat căci nu era loc decât pentru o circumferinţă de 7 x 286.1 ţoli. Linia de separare între ideea încă pământească de 7 şi aceea mai înaltă, spirituală, de 8 se exprimă aici perfect limpede. Dacă nu s–ar fi făcut nici o greşală şi s–ar fi aşezat vârful, atunci numărul 17 ar fi fost acela al lui „eu sunt propria mea dezvoltare" şi ar fi avut semnificaţia de speranţă şi înţelegere, de influenţă asupra altora şi de pătrundere într–o sferă complet nouă a conştiinţei. Datorită unei imperfecţiuni interioare, constructorii au ajuns la o imperfecţiune

exterioară: o construcţie grandioasă care nu a putut fi încununată, devenind astfel o imagine clară a omului şi a esenţei sale. De aceea piramida este în ţara egiptenilor un avertisment pentru toate timpurile.

Cu timpul, omul a descoperit eroarea care s-a făcut. Ea a fost evitată în toate modelele miniaturale, reproduse la scară, ceea ce constituie un prilej de speranţă. Deoarece sursele de energie terestră vor fi curând epuizate, suntem pe cale de a descoperi vechile forţe cosmice inepuizabile. Am început cu o lamă de ras, dar încotro duce drumul nu putem deocamdată prevedea. Mântuire însă nu putem aştepta decât de la această nouă sursă de forţă, cu condiţia ca să fim totodată conştienţi de semnificaţia ei spirituală înaltă. Iar mântuirea supremă se poate manifesta abia atunci când vom înălţa în propria noastră fiinţă interioară o piramidă spirituală perfectă, încununată de ochiul lui Dumnezeu, care percepe întreagă creaţie nesfârşită şi o priveşte plin de iubire şi despre care Meister Eckhart a spus: „Ochiul cu care îl văd pe Dumnezeu este acelaşi ochi cu care Dumnezeu mă vede pe mine." Dacă însă dezvoltarea spirituală va rămâne în urmă, iar descoperirea energiei piramidei îl va inspira pe insul occidental, obsedat de inveţii doar pentru a face noi aplicaţii tehnice, atunci ea îi va aduce puţină fericire şi multă nefericire. Atunci se va putea întâmpla să ne tăiem degetele cu prima lamă de ras pe care o punem sub piramidă.

Viaţa în piramidă

În Belgia există o casă piramidală, ridicată după măsurători corecte şi orientată către nord. Acestă casă s-a ridicat cu osteneală şi greutate.

Antreprenorii nu s-au pasionat în mod special de această comandă, iar acela care a acceptat până la urmă să o preia, a renunţat la scurtă vreme, astfel încât proprietarul a trebuit să facă aproape totul singur. Cinci ani de viaţă şi-a întrebuinţat în acest scop. Jef Van Hoye aşa se numeşte

neobositul pionier, locuieşte deja de aproximativ un an în casă.

Pe Jef nu îl interesează publicistica, motiv pentru care l-am găsit cu dificultate. Din fericire, cosmosul m-a ajutat un pic.

După ce ne-am cunoscut, m-a invitat direct să-i vizitez casa. A fost pentru mine o experienţă aparte. Am păşit acolo cu o anume veneraţie şi am fost cuprins imediat de un inconfundabil sentiment de linişte, ca şi cum aş fi intrat într-o catedrală cunoscută. Am simţit o armonie miraculoasă care îmi încetinea mişcările, altminteri repezite. Era un loc unde mă simţeam ca acasă. Am fost jenat că venisem să fac fotografii într-un scop anume; mi se părea aproape o profanare. Mişcările puternice ale pendulului mi-au arătat că în diferite locuri era o puternică emisie de energie. Casa aproape nu are camere izolate, totul constituie un spaţiu mare, unic; vârful este din sticlă.

Întreaga istorie a reprezentat pentru Jef şi pentru familia lui o mare aventură, şi pe aceasta îl las să v-o povestească chiar el, cu propriile sale cuvinte.

Viaţa într-o casă piramidală

de Jef Van Hoye

A depune mărturie, direct sub cupola unei case piramidale, este o muncă zadarnică!

După un efort de cinci ani şi după nouă luni, de când locuim aici, construcţia noastră îmi apare ca o oglindă a vieţii. O oglindă în fiecare plan al existenţei omeneşti.

Primele luni petrecute aici, împreună cu soţia mea şi cu copiii noştri, au fost foarte ciudate. Lea se simte bine aici în ciuda atitudinii ei şovăitoare de mai înainte. Copiii au înflorit, mai ales cel mai mic. În ce mă priveşte, o vreme nu mă mai recunoşteam. Mai văd uneori ochii străini care mă fixau atunci când mă uitam în oglindă. Devenisem radical faţă de situaţii şi faţă de oameni. Mi-era greu să dorm, afară de împrejurările în care ne iubeam în somn. Fix la ora patru ne trezeam. Mă năpădea o mare neliniştе, un haos mental. De ce am construit, de fapt, această casă, în ciuda faptului că unii oameni m-au sfătuit să nu o fac? Cum aş putea să descriu aceste lucruri? Doar din interiorul unei linişti esenţiale, a aceleiaşi linişti care mă cuprindea uneori când, după o săptămână de absenţă, reveneam acasă, pe-atunci încă în plin şantier. Cu un gest aproape cucernic îmi las mâinile să cadă şi mă întreb: da, de ce? Şi totuşi... erau locuri în casă, în care după cinci minute de şedere, mă apucau durerile de cap. De unde am găsit curajul moral în toţi aceşti cinci ani? Mi se părea că întreprind o călătorie karmică în munţi. Făceam o serie de lucruri cu o stranie îndărătnicie, de ce nu? Nu mi-a lipsit însă ajutorul prietenilor şi al familiei. De asemenea, al unui grup de

oameni care aveau planurile piramidei, dar care nu ştiau la ce se înhamă. Şi asta numai din cauza acelui ou care zăcuse trei luni sub o piramidă şi care se mumificase. Nu trebuie să-l uit nici pe Freddy, un prieten de studii, cu care am participat la şedinţele de meditaţie. El este informat în legătură cu energiile din piramidă şi vroia să cerceteze influenţa acstei forme de energie asupra meditaţiei. În casă veneau mulţi vizitatori: studenţi la arhitectură, oameni având cunoştinţe în domeniul construcţiilor de case biologice, tehnologi şi cercetători în domeniul radiaţiei. Ei s-au împrietenit, cu totul altfel decât curioşii care îşi ascundeau neputinţa în spatele unui anume dispreţ. Toţi oamenii care treceau pragul casei aveau ceva în comun: vorbeau despre ea, fie şi neîntrebaţi, şi anume, foarte pozitiv, sau foarte negativ, independent de vârsta pe care o aveau.

Mi s-a părut că oamenii făceau aici o alegere; ei judecau, totodată, şi despre ei înşişi, eu nu aveam nici un amestec în acestă privinţă. Mi-a mai rămas şi o amintire importantă, sentimentul cuiva care intermediază, al cuiva care slujeşte de medium. Unii oameni cred că şederea sub o piramidă conferă sănătate veşnică. Nu ştiu dacă lucrurile stau aşa, dar în cazul unor bolnavi, procesul de însănătoşire care se declanşează în contact cu energia piramidei mijloceşte un sentiment clar de reînnoire. O explicaţie pentru fenomenul piramidei ar putea fi instituirea unei stări de armonie.

Leonardo da Vinci a făcut o dată un desen pe care se vede un om stând într-un pătrat, înconjurat, la rându-i, de un cerc. Pătratul este baza unei piramide a cărei înălţime este egală cu raza cercului.

Piramida este o formă care corespunde proporţiilor corpului uman, respectiv secţiunii de aur. Iar cine utilizează o piramidă ca pălărie, ca acoperământ pentru cap, trebuie să ţină seama de legile armoniei, altminteri obţine contrariul. Frans, un prieten sensibil al casei, a găsit poate o explicaţie potrivită, în măsură să dea seama pentru forţele din piramidă. Scop în care a meditat singur, timp de două ore, în casa piramidală. Iată aici rezultatul, exprimat printr-un desen şi

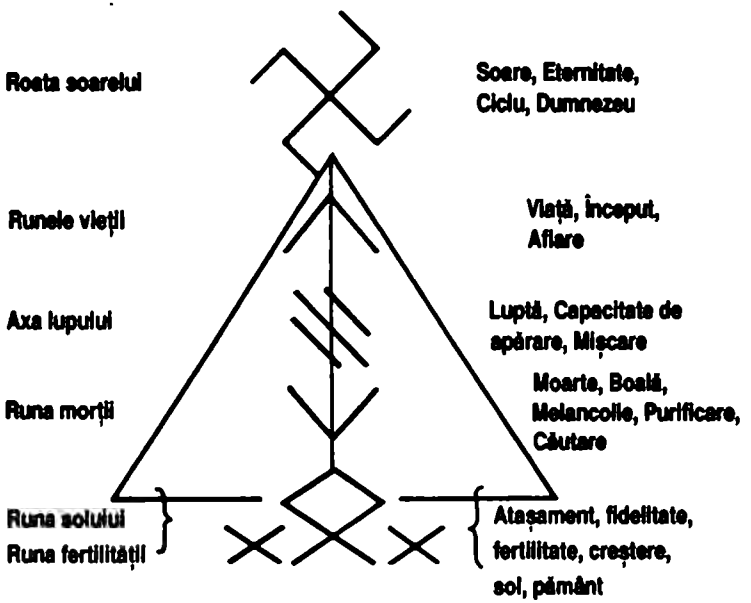

un simbol runic. Simbolul ne vorbeşte despre un canal dintre cer pământ, în care forţa vieţii şi forţa morţii îşi ţin cumpănă.

Pornesc din pământ spre viaţă, păşesc prin moarte spre viaţă şi mă îndrept către Nenumibilul care mă pune să

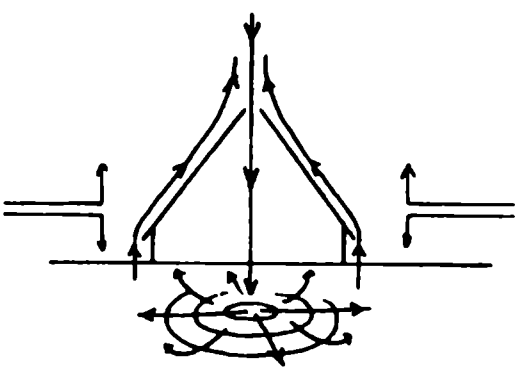

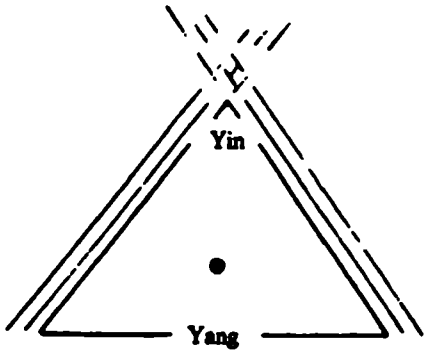

parcurg mereu ciclul, până când, purificat, pot să părăsesc totul.

Există apoi şi viziunea lui Jan, din „oraşul omului". Jan este familiarizat cu lumea lui Yin şi a lui Yang.

Vârful unei piramide orientate este puternic încărcat cu Yin, în vreme ce baza este puternic încărcată cu Yang (ceea ce se manifestă în creşterea luxuriantă a podbalului în jurul casei noastre în formă de piramidă).

Piramida vibrează ca un difuzor, dar cu o frecvenţă

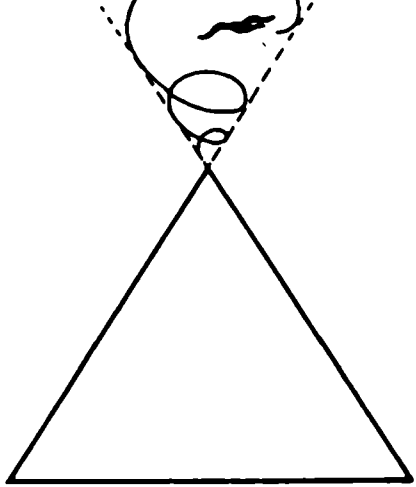

foarte înaltă (vibraţii cosmice). Energia se răspândeşte astfel atât orizontal cât şi vertical. La vârf, ia naştere o piramidă răsturnată. Ceea ce s–a demonstrat prin măsurătorile efectuate la Universitatea din Diebenbeek de un grup de crcetători în domeniul radiaţiei. În timpul măsurătorilor – ca un fel de confirmare – o rândunică a trecut deasupra vârfului în zbor uşor.

La o treime din înălţimea piramidei (în centrul ei de greutate), Yin trece în Yang şi invers.

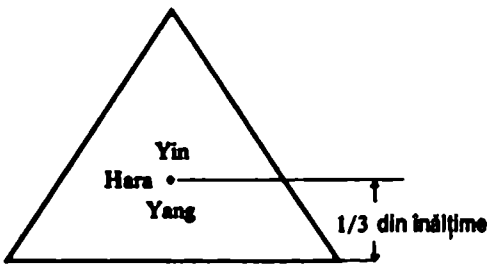

Acolo domneşte liniştea şi imobilitatea; lipseşte mişcarea şi viaţa. De–acolo porneşte viaţa şi acolo se reîntoarce. Gândiţi–vă numai la centrul energetic al omului, la hara, de sub buric, din care fiecare fiinţă îşi construieşte propria umanitate.

Intersantă este şi diagrama sistemului de chakre al organismului uman pe care o reproducem mai jos. Când omul meditează în lotus, el desenează în jurul său o piramidă, cu un câmp Yin, la înălţimea creştetului, şi cu o bază Yang, în jurul coccisului.

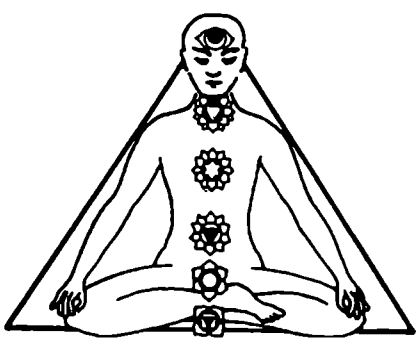

Hara se află exact la o treime din înălţimea piramidei, în centrul ei de greutate.

Devine din ce în ce mai limpede faptul că piramida de 52° de grade (52°51') reprezintă silueta sau modelul cosmic al creaţiei; acelaşi model pe baza căruia a fost gândit omul. De altfel, nu este întâmplător că marea piramidă a lui Keops povesteşte încifrat istoria omenirii.

Un astrolog mi-a declarat că piramida stă sub protecţia forţelor planetei Venus.

Şi să fie oare o întâmplare că planeta Venus ocupă o poziţie privilegiată în horoscopul meu? Simt acum că dragostea cu care am lucrat la această casă se reîntoarce ca un ecou dintr-o ţară situată la hotarul timpului şi spaţiului. Această casă nu este sfârşitul unei aventuri, ci doar un mediu splendid prin care facem un pas mare în direcţia epocii vărsătorului.

Jef Van Hoye

Cum să-ţi construieşti singur o piramidă?

Răspunsul sună: „foarte precis". Evident, acesta este un răspuns de genul celor care urmau întrebării puse pe vremuri soldaţilor: „cum se curăţă cizmele în armată?" Răspunsul era „cu grijă", deci nu cu cremă de ghete. Voi încerca de aceea să fiu aici mai precis. Nu are sens să ofer dimensiuni fixe, întrucât puteţi construi piramida la ce scară doriţi. Vă voi explica doar principiul de construcţie în sine, pe care apoi îl veţi putea utiliza pentru orice fel de piramidă.

Începeţi prin a vă întreba la ce intenţionaţi să utilizaţi piramida. De aici rezultă înălţimea maximă pe care o veţi alege. Dacă, de pildă, patul are o înălţime de 15 cm de la pământ, piramida trebuie să aibă o înălţime de 14 cm.

Modelele pe care „Omniscienta" le pune la dispoziţia membrilor ei au o înălţime de 20 cm de la vârf până la mijlocul bazei. Pornind de la această înălţime determinăm celelalte dimensiuni. Să luăm deci o piramidă cu înăţimea de 20 cm. Pentru a afla linia de bază a unuia din cele patru triunghiuri, vom mulltiplica pe 20 cu factorul 1,57075

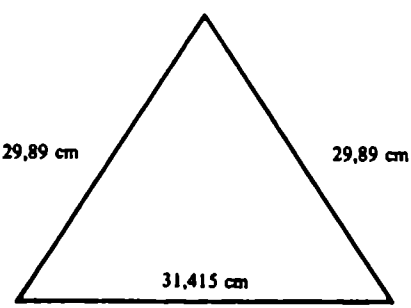

şi vom obţine 31,415 cm. Pentru a afla latura triunghiului isoscel, mutiplicăm înălţimea 20 cu factorul 1,4945 şi obţinem 29,89 cm.

Triunghiul arată, prin urmare, aşa:

Există mai multe metode prin care se pot obţine cele patru triunghiuri necesare.

Luaţi o bucată de carton tare şi desenaţi pe el o latură a bazei de 31,4 cm lungime. În mijlocul ei, trasaţi cu echerul o perpendiculară de aprox. 30 cm lungime. Aşezaţi apoi gradaţia 0 a unei rigle într-unul din capetele bazei şi, menţinând acest punct, deplasaţi rigla de-a lungul perpendicularei până obţineţi exact 29,9 cm. Din acest punct situat pe perpendiculară trageţi câte o linie până la capetele bazei. Decupaţi acest triunghi şi procedaţi în acelaşi fel şi pentru celelalte trei.

Aşezaţi trei din aceste figuri cu laturile lor oblice una în faţa celeilalte şi fixaţi cu bandă adezivă canturile. Ridicaţi piramida în picioare şi lipiţi cu grijă şi celelalte canturi. Aţi obţinut astfel prima dumneavoastră piramidă.

Dacă vă confecţionaţi piramida dintr-un material mai tare, de pildă din lemn, trebuie să tăiaţi feţele în colţ şi să le încleiaţi cu clei de contact. E bine să teşiţi şi canturile bazei pentru ca aceasta să stea solid pe sol.

A doua metodă de confecţionare a unei piramide de 20 cm este următoarea:

Tăiaţi un dreptunghi cu dimensiunile de 78,5 cm şi 25,4 cm. Marcaţi pe lungimea lui, pornind de la stânga spre dreapta, un punct situat la 31,4 cm şi un al doilea, după alţi 31,4 cm. Faceţi acelaşi lucru şi pe cealaltă lungime a

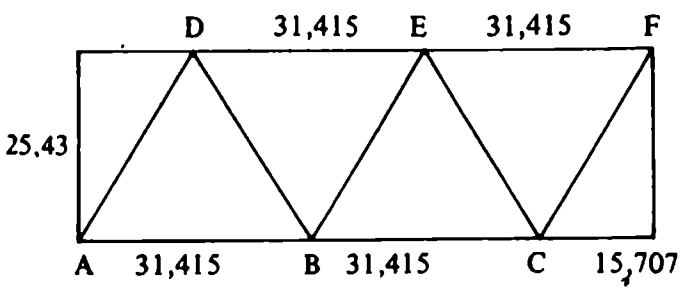

dreptunghiului, dar pornind dinspre dreapta spre stânga. Uniţi apoi aceste puncte, începând de jos, din stânga: AD, BD, BE, EC, DF. Aveţi acum patru triunghiuri cu dimensiunile corecte:

Un alt exemplu: pentru o piramidă cu înălţimea de 30 cm obţinem 30 x 1,57975 = 47,1 cm ca latură a bazei.

30 x 1,4945 = 44,8 cm pentru latura triunghiurilor.

Dacă preferaţi să obţineţi o piramidă conică – ea nu funcţionează deloc rău –, desenaţi un cerc, trasaţi-i diametrul şi decupaţi-l în două:

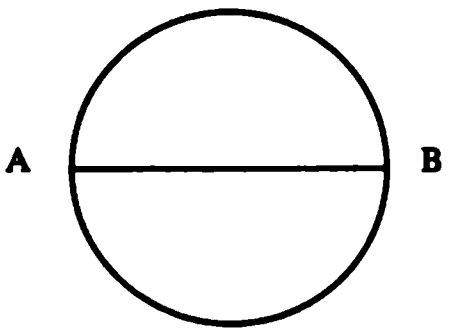

Aţi obţinut două semicercuri.

Îndoiţi un semicerc astfel încât punctul A să cadă pe punctul B. Acum lipiţi cu bandă adezivă canturile, fără să le suprapuneţi. Veţi vedea că funcţionează şi acest fel de piramidă.

De altfel, magicienii şi astrologii din alte timpuri umblau cu astfel de piramide pe cap. Ei vor fi cunoscut probabil acţiunea reciprocă dintre con, energie cosmică şi informaţie. Ei au înţeles mai bine asemenea chestiuni decât le înţelegem noi astăzi.

Câteva indicaţii practice în vederea experimentării

Dacă vreţi să dovediţi ceva, pentru dumneavoastră, sau pentru prietenii dumneavoastră, atunci trebuie să vă stabiliţi

nişte repere precise, în funcţie de care să puteţi măsura rezultatele obţinute.

De pildă, în cazul lamelor de ras: dacă nu ştiţi cât timp vă puteţi rade în mod normal cu o lamă, luaţi mai întâi cinci lame şi calculaţi o medie de întrebuinţare, în urma utilizării lor. Apoi începeţi experimentul cu o lamă nouă, având grijă să o puneţi în piramidă de fiecare dată în acelaşi loc, în direcţia nord–sud sau est–vest, la 1/3 din înălţimea calculată de la bază.

În cazul uscării unei flori, fiţi atenţi să o plasaţi exact la 1/3 din înălţime. Cel mai bine este ca floarea să fie atârnată, pentru a nu fi aplatizată de propria–i greutate.

Dacă o veţi atârna în piramidă, îşi va păstra forma rotundă. Spre a avea un termen de comparaţie, trebuie să luaţi o floare sau un buchet din aceeaşi specie pe care s–o păstraţi într–o cutie deschisă, confecţionată cel mai bine din acelaşi material ca şi piramida. Întoarceţi cutia cu gura în jos şi puneţi floarea, sau atârnaţi–o dedesubtul ei. Cutia trebuie să fie la o distanţă de 3–4 metri de piramidă pentru a exclude eventuale influenţe.

Experimente cu seminţe: puneţi seminţele la 1/3 din înălţimea piramidei şi anume în şiruri orientate pe direcţia nord–sud. Cine e dispus să desfacă firul în patru poate să orienteze fiecare sămânţă pe direcţia nord–sud. Seminţele trebuie lăsate cel puţin o săptămână în piramidă. Restul seminţelor se păstrează pentru control. Însămânţarea să se facă în şiruri separate, de–o parte seminţele care au fost ţinute în piramidă, de cealaltă parte celelalte, pentru a exista o bază cât mai largă de comparaţie în ce priveşte diferenţele sub raportul căldurii solare, al aportului de apă, al structurii terenului.

Experimente cu aur, argint sau rugină: faceţi o fotografie înainte de plasarea obiectelor în piramidă. Este important, pentru că uneori ajungem să ne întrebăm dacă într–adevăr obiectele au fost atât de murdare. După o lună sau două, faceţi o nouă fotografie şi comparaţi–o cu prima. Dacă e posibil, folosiţi acelaşi timp de expunere şi aşezaţi–vă la aceaşi distanţă.

Experimente cu benzină: ţineţi seama că pentru mumificare şi pentru influenţarea benzinei, cel mai mare câmp energetic este la 1/3 din înălţimea piramidei. Dar există un câmp energetic şi la 1/3 din înălţime, dedesubtul piramidei. Piramida are o contrapiramidă virtuală, situată simetric faţă de ea. Acest pandant are, şi el, câmpul energetic maxim la 1/3 din înălţime, pornind de la bază. Trebuie să verificaţi la ce distanţă se află mijlocul rezervorului de benzină de baza portbagajului. De obicei,

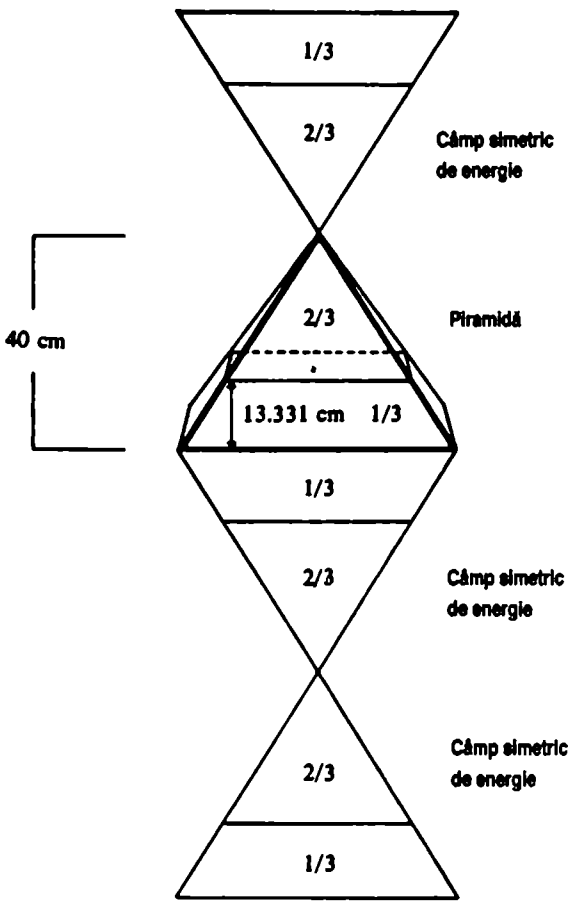

la 10–15 cm. Confecţionaţi o piramidă atât de mare încât să poată încăpea în portbagaj. Veţi avea astfel câmpul energetic maxim în rezervorul dumneavoastră.

Încărcarea energetică este încheiată după 72 de ore şi poate începe economisirea benzinei. La următoarea umplere a rezervorului, carburantul energizat se va amesteca cu cel nou şi îl va încărca şi pe el. Cel mai bine este ca rezervorul să fie umplut înainte de a se goli pe jumătate, căci altminteri diluarea este prea puternică.

Pentru a simplifica procedura, luaţi o placă de fund care să umple întreg portbagajul. Căutaţi-vă la locul de muncă şi în faţa casei un loc fix de parcare şi stabiliţi cu compasul direcţia nord–sud. Marcaţi-o printr-o linie. Astfel nu veţi mai pierde timpul de fiecare dată cu orientarea corectă a maşinii. Fiţi atenţi să nu alunece placa de fund.

Apa de piramidă: pentru apa de piramidă este valabilă regula de a nu ocupa mai mult de 10% din volumul piramidei pentru o încărcare de 24 de ore. Acelaşi lucru e valabil pentru toate celelalte substanţe.

Cum se stabileşte nordul?

O expresie idiomatică sună: „cutare şi-a pierdut nordul", şi-a pierdut busola, adică nu mai ştie ce face.

Pot să vă spun din experienţă că aici în Occident, aproape toţi ne-am pierdut nordul.

Aproape nimeni nu mai este în situaţia de a putea să găsească nordul.

Dacă spun că piramida trebuie orientată pe direcţia nord–sud, pentru cei mai mulţi oameni aşa ceva constituie o piedică de neînvins. Ţinând seama de faptul că noi toţi la un loc alcătuim societatea, se poate spune că aceasta este complet dezorientată, că şi-a pierdut literalmente nordul. Citind aceste propoziţii, sunteţi poate tentaţi să zâmbiţi, dar încercaţi să vă lămuriţi dacă nu vă aflaţi şi dumneavoastră în aceeeaşi situaţie. Sunteţi conştienţi de

sensul vieţii dumneavoastră, ştiţi care este misiunea care v–a fost încredinţată în această încarnare?

Într–adevăr, nu este atât de simplu să găsim nordul în mijlocul maselor de beton şi de fier, printre reţelele de curent electric şi printre alte invenţii ale omului.

Încercând să stabiliţi nordul în casă, cu o busolă, veţi renunţa rapid cu un sentiment de frustrare. Veţi observa că în casă busola poate arăta nordul spre 30 de direcţii diferite. Trebuie de aceea să ieşiţi în aer liber şi să vă procuraţi un mijloc auxiliar.

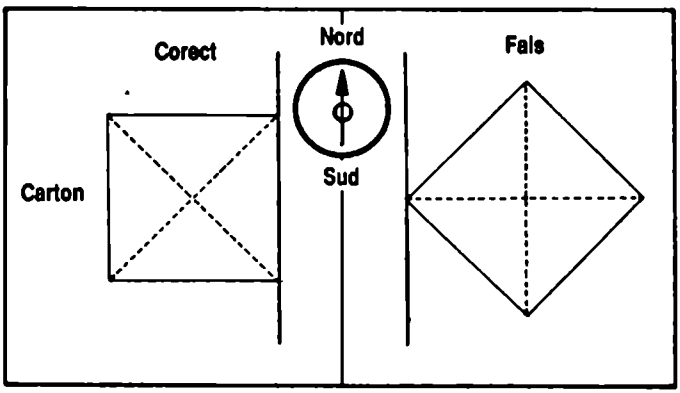

Cele mai multe clădiri sunt patrulatere. Aşezaţi o bucată mare de carton, de forma unui patrulater, în faţa pereţilor din faţă, din spate şi din lateral ai casei dumneavoastră.

Depărtaţi–vă, cu busola în mână, aprox. 3 metri de la perete şi priviţi direcţia pe care o arată acul busolei. Acum apropiaţi–vă încet de bucata de carton, urmărind cu atenţie acul busolei. Odată ajunşi în dreptul cartonului care stă întins pe jos, desenaţi pe el direcţia nord–sud indicată de ac. Fiţi atenţi să nu se producă o deviere. Într–un astfel de caz, rugaţi pe cineva să vă ajute, desenând pe carton direcţia pe care dumneavoastră aţi stabilit–o cu busola.

Puteţi utiliza oriunde în casă pentru determinarea direcţiei acest carton de formă patrulateră. Trebuie doar să–l aşezaţi în dreptul unui perete care este paralel cu un perete exterior sau care face cu el un unghi drept – obţineţi

astfel direcţia nord–sud sau est–vest. Ceea ce e totuna, căci piramida dumneavoastră este perfect pătrată. Apoi aşezaţi una din cele patru laturi ale bazei piramidei pe această linie (atenţie, nu aşezaţi diagonalele!). Această operaţie trebuie făcută cât mai precis cu putinţă, deoarece o deviere, fie şi mică, scade forţa piramidei, ceea ce nu înseamnă că o anulează.

Acelaşi lucru este valabil şi pentru dimensiunile piramidei. Cu cât dimensiunile şi unghiurile sunt mai exacte cu atât piramida funcţionează mai bine, ceea ce iarăşi nu vrea să spună că la o mică abatere nu mai funcţionează deloc.

Situaţia poate fi comparată cu aceea a unui şofer. Dacă e cu mintea limpede conduce eventual bine. După cinci pahare de bere, conduce mai puţin bine, iar după zece, şi mai puţin bine, dar de condus continuă să conducă.

Există şi altă modalitate de a determina nordul.

Întrebaţi la un observator astronomic oarecare, la ce oră ajunge Soarele, în zona dumneavoastră, la sud. În acest caz, dacă de pildă e vorba de ora 12.45, luaţi o hârtie dreptunghiulară, aşezaţi–o în dreptul unui perete pe care cade soarele, în casă sau afară; aşezaţi apoi perpendicular pe hârtie un băţ sau un scaun şi desenaţi o linie în direcţia umbrei.

În această ordine de idei, se ridică o altă întrebare. Care nord trebuie luat în calcul, cel magnetic sau cel geografic? Întrebarea rămâne deschsă; eu nu am putut să o rezolv.

Până acum am făcut experimente luând în consideraţie nordul magnetic. Rezultatele foarte bune pe care le–am obţinut până acum par să indice că nordul magnetic este cel corect. Ceea ce nu înseamnă că nordul geografic nu ar da rezultate şi mai bune.

Eu sunt de părere, stimaţi cititori, că nu putem avea totul deodată şi că e bine să experimentaţi şi dumneavoastră înşivă o dată, de pildă, cu deshidratarea unui ou sau cu miere. Dacă mierea fluidă devine după 4–5 zile de expunere în piramidă mai compactă, atunci înseamnă că orientarea este bună.

Cercetarea şi experimentarea este deseori mai importantă şi mai plină de învăţăminte decât însăşi atingerea scopului. Participarea şi câştigarea de medalii la jocurile olimpice, bunăoară, nu înseamnă nimic în comparaţie cu pregătirea de ani de zile care conferă cuiva calitatea de participant.

A dormi într–o piramidă sau deasupra ei?

Piramida instalată sub pat trebuie să stea în dreptul buricului. În aceste condiţii am dormit mai bine, am pierdut însă concomitent în jur de 3 kg. După patru luni, am îndepărtat piramida şi, în două săptămâni, am luat 2 kg în greutate.

Întâmplător sau nu, este o constatare. Afară de asta, am din nou tendinţa de a sta mai mult timp în pat.

Dacă intenţionaţi să experimentaţi, vă urez multă şansă şi mai ales multă bucurie şi evoluţie spirituală.

O piramidă specială din Franţa

În acest an ne–am petrecut vacanţa de vară încă o dată în Menton. Urmăream între altele să–l găsim pe Antoine Bovis sau să dăm de urmaşii lui.

Menton este un loc ideal. Înconjurat de munţi, aproape de Monte Carlo şi de graniţa italiană. Iubitorii de plajă şi soare găsesc aici exact ceea ce caută, iubitorii de munte se pomenesc, după o jumătate de oră de mers cu maşina, la o înălţime de 600 de metri, de unde pot face plimbări splendide şi liniştite, departe de orice zgomot. Dai rareori peste cineva în astfel de locuri. După o altă jumătate de oră de urcat cu maşina se ajunge la La Vallée des Merveilles, la 1400 de metri. De aici se poate face o excursie de trei ore până la unul din cele mai frumoase lacuri din zonă. Uneori ne sculam la şase dimineaţa şi plecam devreme spre a face asemenea excursii. Se manifestă şi aici caracterul zodiei gemenilor care vor să trăiască concomitent două tipuri de vacanţă. Pe de–o parte, să lenevească pe plaja plină de lume şi să înoate în mare, pe de alta, să se caţăre pe munte, în liniştea binecuvântată din mijlocul naturii.

Şi familia care îşi petrece vacanţa în fiecare an, în iulie, într–un apartament de lângă noi, este caracterizată de acestă dualitate. Tatăl iubeşte muntele, mama şi cele două fete sunt atrase de plajă.

Aşa s–a întâmplat că tatăl a venit de mai multe ori cu noi la munte, sau noi am mers cu el, şi am ajuns să ne cunoaştem mai bine. Jaques Corman, având în zodia lui Soarele în capricorn, este o călăuză de nădejde, care se caţără neobosit pe munţi; are însă regulat neplăceri la

genunchi. Un adevărat capricorn, cum scrie la carte. În ultima zi a şederii noastre acolo, mi-a arătat un volum pe care îl găsise în biblioteca locală. *Le livre des maîtres du monde* (Cartea maeştrilor lumii) a lui Robert Charroux. Aproape incredibil, dar în această carte este descrisă o piramidă ciudată care se află în Falicon, la 3 kilometri depărtare de Nisa, adică la 30 de minute cu maşina de Menton. Altă coincidenţă, asemenea celor de care am pomenit. Existau cam 10.000 de cărţi în biblioteca din Menton, şi Jacques Corman a ales-o tocmai pe aceasta, şi anume dintr-un cu totul alt motiv decât acela de a citi despre piramidă. Sau altfel spus: dintre cei 1.000.000 de oameni din Menton, tocmai acest om a împrumutat din 10.000 de cărţi anume această carte. Şansa este de unu la un milion.

M-am referit mai înainte la acest fel de întâmplări legate de piramidă, aşa încât nu voi mai insista acum asupra lor.

Am început să citesc cu nerăbdare cartea şi cele scrise acolo mi s-au părut atât de stranii încât ne-am hotărât să căutăm piramida. Era instalată undeva pe un povârniş. Spre a ajunge acolo trebuia să obţinem o aprobare specială deoarece drumul trecea peste o proprietate privată. O proprietate privată într-o ţară atât de mare ca Franţa înseamnă şi asta ceva. Deoarece era sfârşit de săptămână, întreprinderea noastră se anunţa dificilă, dar trebuia să aibă loc „acum". Era ultima noastră zi.

Am considerat că cel mai bine era să-i telefonăm primarului, deoarece autorul cărţii cercetase piramida cu primarul de atunci al oraşului. Spre uimirea mea, s-a dovedit că era vorba de acelaşi primar, Nicolas Andrea. Nu mă putea din păcate însoţi în acea după-amiază, dar m-a asigurat că avea să-mi facă rost de aprobarea de traversare a proprietăţii private. M-a sfătuit să-mi iau şi încălţăminte solidă, întrucât locul nu era prea accesibil.

Am pornit cu Lotje, soţia mea, cu Jan, fiul meu mai mic, şi cu Jacques Corman.

Ajunşi în Falicon, ne-am gândit că ar fi bine să încercăm

să aflăm mai multe despre situaţia piramidei. Prima persoană cu care am vorbit, părea să fie nepotul primarului, era bine informată. Conducea lucrările de instalare a unor cabluri pe muntele pe care se afla piramida.

Ne-a explicat exact cum să ajungem acolo şi ne-a dat pe loc aprobarea de a traversa zona şi de a intra în piramidă. Îmi luasem binocul cu mine, aşa încât am putut-o vedea din sat, printre frunziş şi stânci. După o adevărată ascensiune ne-am trezit în faţa unei construcţii stranii de aprox. 10 metri înălţime. Vârful îi dispăruse şi piramida avea unul din ziduri ieşit în afară, ca un balcon. Era construită din pietrele care se găseau în acele locuri, iar suprafaţa îi era destul de neted şlefuită. Părea să fie masivă, dar s-a dovedit că pe una din laturi avea o intrare mare. Era calea de acces către una din încăperile mari de dedesubt. Sala subterană a fost descoperită de Rosetti în anul 1803. Ea măsoară aprox. 20 de metri în diametru. În partea de est a sălii se afla un altar cu şapte trepte. La capătul sălii erau două găuri în pământ. Una nu era adâncă, cealaltă era mai mult un coridor lung, vertical, care ducea într-o încăpere înaltă de 20 de metri, situată mai adânc şi unde se afla o altă piramidă, înaltă cam de 10 metri. Aceste încăperi subterane erau accesibile doar cu echipament special, aşa încât ne-am propus să ne reîntoarcem la anul şi, împreună cu speologi, să le cercetăm temeinic. Ceea ce mă interesa era poziţia altarului între vârful piramidei subterane şi baza piramidei de sus.

Totul semnala faptul că această sală fusese folosită ca templu de iniţiere, împrejurare în care piramidele reprezentau sursele de energie astrală, destinate să-i ajute pe iniţiaţi, aşa cum se petreceau lucrurile în Egiptul antic.

Potrivit cărţii lui Robert Charroux, deasupra intrării ar fi atârnat până în 1921 o svastică, simbolul sacru al jainiştilor. Aceştia, crede autorul, ar fi clădit piramide peste tot în lume. Ciudat este că satul mai vechi, din apropiere, se numeşte astăzi Gaina. Mai înainte s-ar fi scris Jaina, iar în timpuri şi mai vechi, Jain.

În anul 1922 s-ar fi stabilit în preajma piramidei un

fel de profet sau patriarh, pe nume Gothland. Pe baza unor calcule privind deplasarea polului nord, el a stabilit că vechimea piramidei ar fi de 4333 de ani şi, pornind tot de la ideea unui templu de iniţiere, a folosit piramida în acelaşi scop. Şi templierii, în secolul al XII-lea, ar fi cunoscut intrarea în sală. Deoarece izbutisem de câteva ori să aflu cu pendulul foarte precis vârsta altarului unor vase antice, am făcut şi acum o încercare. M-am sprijinit de unul din pereţii laterali, când mi s-a impus deodată anul 1660 înainte de Cristos.

Ciudat este că puţin înainte de redactarea acestui capitol, am făcut un experiment orb cu pendulul care mi-a confirmat această vechime. Am scris în acest scop o serie de ani pe o foaie de hârtie şi am aşezat foaia cu partea scrisă în jos. Pendulul mi-a indicat exact anul 1660. Chiar fără să mă bizui atât de mult pe arta mea de a mânui pendulul, trebuie să spun că o vechime de câteva mii de ani la o asemenea construcţie nu este câtuşi de puţin exclusă. M-am căţărat încă o dată pe piramidă, de unde se deschide o perspectivă splendidă asupra Nisei şi a Mării Mediterane. Pe vârf, sau mai bine zis în vârful piramidei, am constatat că pendulul bătea puternic. Pandantivele din lanţul meu de aur, *ankh*, turmalin şi acvamarină, au început să joace, ajungând aproape la orizontală. Când n-am la mine pendulul îmi folosesc lanţul de la gât şi pandantivele prinse de el ca greutate. E ciudat că acum câţiva ani mi-a adus cineva acest *ankh*, cineva despre care nu ştiam că se ocupă de piramide. *Ankh*-ul, semnul consacrării în vechiul Egipt, bagheta prin care forţa divină a vindecării era transmisă de preoţi bolnavilor, *ankh*-ul ca tămăduitor. Pe mine în schimb, mă captivează cel mai mult forţa vindecătoare a piramidei. *Ankh*-ul de la gâtul meu este simbolul a ceea ce trăieşte în sufletul meu. Îl aveam deja în momentul când sufletul meu a atras *anhk*-ul sau acesta a eliberat forţa aţipită a sufletului? De fapt, mediul înconjurător al oricărui om este oglinda sufletului său. Fie eu sunt o parte din *ankh*, fie acesta este o materializare a unei părţi din mine.

Pe când săteam acolo sus şi priveam în jur, a sosit un copil, urmat la puţină vreme de o femeie şi de doi bărbaţi. Unul dintre bărbaţi şi copilul mai fuseseră aici, nevasta lui venea pentru prima oară. Locuiau la Nisa şi un prieten de-al lor se ocupa intens de această piramidă şi de alte monumente stranii. Celălalt bărbat avea un păr blond, lung şi era foarte slab. Părea să fie englez şi spunea că o dată dormise în templul de piatră din Stonehenge. Vibraţiile fuseseră atât de puternice acolo încât aproape nu rezistase. Trebuie să fi fost o natură foarte sensibilă. Despre piramide nu ştia multe lucruri şi îl însoţise doar pe prietenul său francez la o partidă de cărţărat. L-am rugat să se suie lângă mine pe piramidă şi să stea liniştit ca să poată să capteze radiaţia piramidei şi a împrejurimilor.

Mai întâi s-a uitat de jur-împrejur, iar apoi am observat că a început să devină puţin rigid. A închis ochii şi a stat foarte liniştit. Totul a durat câteva minute. După ce a deschis ochii, a declarat plin de uimire că în acest loc se fac simţite energii şi vibraţii enorme, comparabile cu cele de la Stonehenge. Vroia să ştie cum era posibil. I se părea o enigmă.

După explicaţiile pe care i le-am dat despre energia piramidei, a dat din cap, spunând: „Straniu, dacă aş fi ajuns aici zece minute mai târziu, sau aş fi venit în altă zi, nu ne-am fi întâlnit niciodată; şi acum, iată, am învăţat amândoi ceva şi am făcut experienţe la care putem reflecta."

Părea un om ciudat, poate acelaşi lucru o fi gândit şi el despre mine.

O piramidă înaltă de trei metri

Cu o săptămână înainte de expedierea în tipografie a corecturilor la această carte, a fost, în fine, gata marea piramidă, înaltă de 3 metri, destinată experimentelor. Acest capitol a fost deci adăugat în ultimul moment.

Piramida, care are la bază 471 metri, este o bijuterie. După cum piramida originară era îmbrăcată în calcar alb, strălucitor, şi aceasta a fost confecţionată dintr–o substanţă sintetică dură, de culoare albă. Întâmplarea a făcut ca tocmai în această săptămână să–mi telefoneze ziarista Johana Lamora de la „Gazet van Antwerpen" în vederea unui interviu. Aşa se face că fotografia piramidei a apărut la sfârşitul săptămânii în această publicaţie; urmarea a fost că încă înainte de seară, numeroşi interesaţi se aflau deja pe rogojină spre a participa la o şedinţă de piramidă şi a petrece douăzeci de minute în acest spaţiu liniştitor.

Ştiam încă de pe atunci că forţa câmpului ei era foarte mare, căci avusesem semnale în acest sens încă înainte de terminarea ei.

Tâmplarii care lucraseră la interiorul piramidei îşi luau acolo gustarea de dimineaţă. Când am sunat acolo două zile mai târziu, ca să reglez nişte detalii, am aflat că ceasurile lor cu cuarţ fuseseră dereglate de câmpul energetic al piramidei şi nu mai funcţionau.

Peter Vergouwen, proprietarul unui magazin de produse alimentare naturiste, în faţa căruia a fost aşezat monumentul, s–a îngrijit de amenajarea plină de bun gust a interiorului. Pentru ca aranjamentul să fie desăvârşit, el a aşezat într–un colţ un portocal. Planta avea o serie de frunze îngălbenite

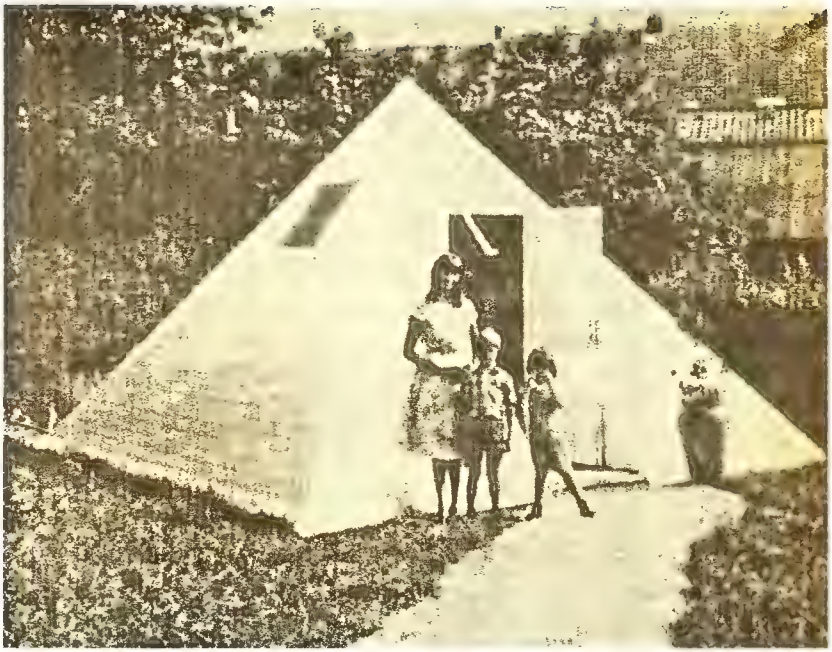

şi era epuizată, dar încă destul de decorativă, încât să îmbrace bine colţul. Patru zile mai târziu a putut constata că pe ramuri nu mai era nici o frunză galbenă. Frunze galbene nu erau nici pe jos şi nici în ghiveci. Cercetând mai atent a descoperit că frunzele galbene îşi recăpătaseră culoarea verde şi erau acoperite cu un fel de precipitat umed. De asemenea că ramurile care se îndreptau în direcţia centrului piramidei crescuseră cu câţiva centimetri şi că dăduseră vlăstari noi. Am avut astfel confirmată corectitudinea orientării către nord a piramidei şi existenţa câmpului ei energetic.

La o înălţime de o jumătate de metru în interiorul ei s-a ridicat un podium pe care s-a instalat un şezlong comod. Astfel, o persoană de dimensiuni normale poate sta cu hara (chakra) la o treime din înălţimea piramidei, iar cu capul în zona celorlalte două treimi.

Transcriu mai jos reacţiile câtorva persoane care au intrat pentru prima oară în piramidă. Fiecare vizitator a fost rugat să completeze un formular prin care să răspundă la întrebările: de ce a venit? cum se simţise înainte de a intra în piramidă şi cum s–a simţit după ce a stat în ea?

R. V. L., 25 de ani, Hoeven

Înainte: stresat şi chinuit de multiple dureri;
După: uşurat, durerile au cedat din intensitate.

J. W., 59 de ani, Berchem

Motiv: pentru a acumula energie;
Înainte: normal;
După: mai uşor şi mai puternic; în timpul şederii în piramidă, a văzut pete galbene şi verzi, apoi a avut o senzaţie de uşurinţă şi de forţă.

E., 52 de ani, Berchem

Înainte: dureri cervicale;
După: aproape nici o schimbare.

F. D. B., 42 de ani, Anvers

Motiv: în ultima vreme, labilitate psihică, nervozitate accentuată; lipsă de concentrare şi de dorinţa de a munci;
Înainte: nervos şi încordat;
În timpul şederii în piramidă: a simţit bătăile inimii în pupile, senzaţie care s–a retras în partea posterioară a capului, după care a dispărut;
Imediat după: senzaţie de linişte şi relaxare;
După două ore: simte că are din nou chef să facă diferite lucruri, pe care şi începe să le facă; se simte echilibrat şi în stare să se concentreze; consideră experienţa eminamente pozitivă şi îşi propune să revină în cazul în care se va simţi rău.

J. M., 61 de ani, Ekeren

Înainte: muşchi anchilozaţi;
După: uşoare înţepături în picioare, la ieşirea din piramidă;
Două–trei ore după: observă la mers că muşchii îi sunt mai elastici, se simte mai bine.

J. V. D. M., 77 de ani, Schoten

Înainte: foarte încordată şi nervoasă (este şi motivul pentru care a venit)

După: relaxată, cu furnicături în degete; aceste furnicături nu anunţau nimic bun, căci precedau de fiecare dată crizele nervoase; acasă s-a simţit însă din ce în ce mai relaxată şi a făcut o mulţme de treburi pe care altminteri nu le-ar fi putut îndeplini; seara era încă odihnită.

Toţi vizitatorii, cu excepţia unuia singur, vor să revină. Evident, aceste prime experimente nu sunt încă concludente, dar sperăm că în curând vom avea aici câteva sute de vizitatori care ne vor pune la dispoziţie un material statistic semnificativ. Trebuie în orice caz sublinat că efectul energiei se instalează abia după câteva ceasuri. Va trebui deci să ne adaptăm metodele de cercetare acestei împrejurări.

Relaxare, linişte, o senzaţie de a fi în formă, de a avea forţă sunt deocamdată valorile certe constate la o duzină de persoane. Vom folosi această piramidă şi pentru experimente legate de deshidratare, de creşterea plantelor, de încărcarea foliei de aluminiu, de îmbunătăţirea calităţii vinului şi a produselor alimentare etc.

Ar fi păcat să nu se utilizeze această centrală de energie, situată sub cerul liber şi primind energie, fără oprelişti, direct din cosmos, pentru a avea pe masă un vin mai bun. Am fost întotdeauna de părere că e bine să îmbinăm utilul cu plăcutul.

Chiar înainte de apariţia ediţiei a doua a cărţii de faţă, piramida a fost transportată la Brasschat. Rita Leukes care are acolo un magazin de produse naturiste a aşezat piramida în grădina ei, într-un cartier liniştit de vile. O grupă de lucru proprie se ocupă de cei care vor să se relaxeze acolo.

Pentru programări, puteţi suna la: Carduwel, Wilhelminasingel, NL – Vessem, tel. 0031/4979-1500.

În afară de fenomenele pe care le-am prezentat la începutul acestui capitol, s-au mai petrecut şi alte lucruri ciudate.

O doamnă suferind de boala lui Bürger (necroza unor

zone perferice din cauza circulaţiei deficitare) s–a aşezat în piramidă ca să se relaxeze. Era foarte tensionată deoarece în săptămâna care urma trebuia să i se amputeze un deget necrozat din cauza lipsei de circulaţie a sângelui. La plecare a luat cu ea o folie de aluminiu în care şi–a înfăşurat degetul. Spre surprinderea ei şi a medicului, degetul a crăpat, după câteva zile, şi a ieşit din el o cantitate neînchipuită de murdărie. După care degetul a revenit la culoarea normală.

După doctorul care o trata, aşa ceva era „imposibil", el a vorbit chiar de „magie". Amputarea s–a amânat mai întâi, dar apoi, după trei săptămâni, s–a efectuat totuşi pentru siguranţa pacientei. Nu pot să spun, dacă era într–adevăr necesar, ştiu însă că în unele cazuri homeopatia poate să vindece segmente de membre necrozate. Dacă această doamnă ar fi revenit la piramidă şi ar fi continuat tratamentul energizant, ar fi asistat poate la o îmbunătăţire spectaculoasă a stării ei.

Din acest motiv e necesar să câştigăm urgent cât mai mulţi medici de partea cercetărilor privind energia piramidei.

Un alt caz ciudat este acela al unui bărbat bolnav de artroză. După tratament, durerile i–au fost prea puţin alinate, în vreme ce soţia lui s–a simţit foarte bine. În schimb, a constatat că putea să citească fără ochelari! Ceea ce a durat trei zile. El va reveni regulat ca să–şi stabilizeze vederea.

Un caz asemănător este acela al lui J. M. din Edegem; acesta a băut un suc de fructe care fusese în prealabil expus într–o piramidă. Câteva ceasuri ma târzu, s–a suit la volan şi a constatat că vedea mult mai bine şi putea să conducă fără ochelari. A intrat în grupul nostru de lucru de la „Omniscientia" pentru a participa la cercetările noastre.

Domnul B. din Ekeren trebuise, din cauza anchilozei şi a durerilor produse de artroză, să renunţe la sportul său preferat, tirul cu arcul. După câteva vizite la piramidă şi utilizarea foliei de aluminiu, muşchii i s–au elasticizat şi durerile i–au dispărut. Când i–am telefonat peste o lună

ca să văd cum se simte, o voce feminină mi-a spus că a plecat să tragă cu arcul.

O infirmieră a cerut să i se închirieze piramida câte două ore pe zi, timp de o săptămână, ca să-şi pregătească un examen, acasă neputându-se concentra. Rezulltatul a fost că a prelucrat toată materia în 1/3 din timpul prevăzut iniţial şi că a fost extrem de mulţumită.

Există şi oameni care vin în piramidă ca să mediteze. Descrierile sentimentelor şi senzaţiilor lor nu pot fi cuprinse în cuvinte. Ei au izbutit să se cufunde adânc în meditaţie şi să facă experienţe care le-au dat o stare de mare fericire.

Acestea sunt câteva din numeroasele relatări, uneori despre rezultate amuzante, de cele mai multe ori însă despre oameni uimiţi. Dar şi despre câteva persoane care nu au simţit nimic. Din aprox. 500 de persoane doar 2 nu vor să mai vină; restul de 498 doresc să se reîntoarcă, unii s-au şi reîntors.

Este dovada cea mai bună că şederea în piramidă este resimţită ca o experienţă plăcută care relaxează, reîmprospătează şi conferă o stare de bine. O oază de linişte şi calm în această lume agitată.

Reflecţii finale

În cartea pe care o consacră alchimiei şi fericirii, marele înţelept şi mistic indian, Soefi Inayat Khan, scrie despre sensul vieţii. El constată că avem tendinţa de a confunda plăcerea cu fericirea. Plăcerea însă nu este, după el, decât o imitaţie a fericirii. Plăcerea este o iluzie, iar omul, amăgindu-se, poate să-şi piardă viaţa alergând după plăcere şi neobţinând niciodată satisfacţie.

Fericirea nu trebuie căutată în afară, ci doar în noi înşine. Acesta este şi mesajul piramidei, mesaj pe care Marii Preoţi i l-au transmis lui Paul Brunton: „Toată ştiinţa, toată înţelepciunea sălăşluieşte în tine, în viaţa ta dumnezeiască"; tot aşa după cum toată energia şi înţelepciunea piramidei este concentrată în încăperea regală.

Se ştie în mod cert că, în vremuri vechi, piramida slujea drept templu de iniţiere, împrejurare în care candidatul la iniţiere trebuia să stea într-un mormânt deschis şi să treacă printr-o moarte aparentă. Aici, spiritul său, eliberat de corp, trecea prin tot felul de încercări şi ispite grele. Dacă se purifica îndeajuns, era primit printre iniţiaţi.

În cartea *Iniţiere*, pe care am primit-o în dar de la Paul Kluwer, Elisabeth Haich descrie o astfel de practică. Ea povesteşte că, încă de când era mică, îşi amintea de lucruri pe care le trăise în altă viaţă. Această reamintire s-a adâncit cu timpul până când a înţeles că trăise odată, demult, în Egiptul antic şi că fusese iniţiată, cu ocazia unei mari sărbători, în misterele credinţei. O carte splendidă, fascinantă.

Istoria lui Lazăr din *Biblie* este, după părerea mea, tot o astfel de iniţiere. Cristos a venit în calitate de Mare

Preot care trezea la viaţă iniţiaţi aflaţi în stare de moarte aparentă. El însuşi a înviat după trei zile; ca model, nu pentru că nu ar fi fost încă iniţiat, căci El era cel mai mare Iniţiat şi totodată Fiul lui Dumnezeu. De fapt, noi toţi suntem fiii lui Dumnezeu. Trebuie să devenim conştienţi de forţa lui Cristos care este în noi şi atunci vom deveni una cu această forţă. Înţelepţii indieni afirmă că acest lucru se poate obţine într–o singură viaţă, dar putem încerca şi în cursul mai multor vieţi diferite, poate în cursul a mii de încarnări.

Oricum, e important de ştiut că în aceastăviaţă, în care conştiinţa ne este trează, ne pregătim următoarea existenţă. Pe această viaţă, de acum, noi înşine am ales–o, spre a putea evolua din punct de vedere spiritual. Aici şi acum avem posibilitatea să îndreptăm ceea ce am greşit în existenţa trecută, scop pentru care am şi optat în lumea spirituală, încă înainte de a ne naşte. Oameni care aici pe pământ sunt aparent atât de nefericiţi au decis astfel pentru a fi mai repede mântuiţi. Ei sunt vrednici de întreaga noastră admiraţie deoarece au ales calea cea mai scurtă. Dacă am putea deveni conştienţi de toate acestea „acum", viaţa noastră ar căpăta mai mult sens. Apoi trebuie să ţinem seama şi de faptul că tot ceea ce emitem se reîntoarce la noi. Deci, ura pe care o emanăm se va reîntoarce mai devreme sau mai târziu asupra noastră. Gândinţi–vă în această ordine de idei la purgatoriul Bisericii romano–catolice. Tot ceea ce facem din iubire se reîntoarce sub formă de iubire înapoi. Singura cale de evoluţie a omenirii este calea iubirii. Acesta este drumul pe care ni l–a arătat Cristos. Şi Buddha, de asemenea unul din marii iniţiaţi, a relevat omenirii calea iubirii, iar Cristos, prin jertfa lui, ne–a dat puterea de a merge pe ea. Sunt convins că cu cât aflăm mai multe despre piramide, indiferent pe ce cale, prin raţiune, prin intuiţie, prin clarviziune, cu atât ne vom da mai bine seama că piramida este, de fapt, simbolul omului însuşi, care trebuie să caute în sine drumul spre visterie, spre camera regală în care este ascunsă esenţa. Devenirea umană a pornit dintr–o fiinţă spirituală care a

trebuit să se coboare în materie pentru a ajunge din nou la punctul ei de pornire, dar mai bogată în experienţe materiale şi capabilă să se înalţe la un nivel spiritual mai înalt, asemenea unui înger care devine arhanghel.

Piramida îşi trage originea din vârf şi se întinde din ce în ce mai mult în materie până ce devine o masă de piatră; apoi are loc ascensiunea, din nou, către vârf, punctul în care ea are nevoie de tot mai puţină materie. Prin materializarea sa, omul a trezit o energie spirituală care se manifestă în materie prin încarnare. Piramida a fost pentru omenire o baliză luminoasă. Cu învelişul ei alb de calcar, ea reflecta perfect lumina solară în punctele echinocţiale de primăvară şi de toamnă. *Piramidă* ar putea să însemne: „foc în mijloc" sau „multiplu de 5" pe care se sprijină construcţia. Şi alte semnificaţii s-au atribuit numelui piramidei, probabil corespunzător conştiinţei privitorului. Cu cât mă ocup mai mult de această temă, cu atât mă încredinţez că piramida este un fel de sinteză a tot ceea ce se găseşte pe pământ.

Într-o duminică dimineaţa ne-am dus la Gabrielle Duytschver, o femeie cu înzestrări remarcabile, al cărei horoscop arăta, pe baza locului ocupat de Soare, că ea era destinată să se îndeletnicească cu pietre preţioase şi buruieni de leac. Ceea ce a şi făcut, ajutând sute de oameni. Ea organizează şi cursuri. Pentru fiul meu Jan a pus de-o parte o piatră ca dar: această piatră conţine trei elemente: substanţă, suflet, corp. A spus că muţumită ei se doarme mai bine şi mai puţin. Acesta este şi unul din efectele piramidei. Mi-a venit ideea că piramida ar fi de fapt o concentrare a puterilor vindecătoare care sălăşluiesc în cristale şi în pietre semipreţioase. Unele pietre acţionează asupra unor tulburări, altele asupra altora: ametistul calmează migrenele şi durerile de cap, agatele aduc somn, cristalul de stâncă ajută împotriva durerilor de spate. Energia piramidei lucrează în toate cazurile şi este o sinteză a însuşirilor acestor energii pe care creatorul le-a dăruit Pământului. Tot aşa după cum şi magicienii înţelepţi din

Atlantida au vărsat întreaga lor ştiinţă şi înţelepciune divină în piramidă.

După ce într-unul din capitolele acestei cărţi mi-am exprimat părerea că constructorii piramidei dispuneau probabil de cunoştinţe şi forţe în temeiul cărora puteau să anuleze forţa gravitaţiei, am dat peste aceleaşi reflecţii şi în cartea *Iniţiere* a Elisabethei Haich. Se vede astfel, o dată în plus, că primeşti ceva de la cineva exact în momentul în care ai nevoie de el.

În această carte, autoarea arată că a primit învăţătură de la un maestru care i-a răspuns la unele întrebări. El i-a spus că magicienii înţelepţi din Atlantida au prevăzut dispariţia civilizaţiei lor şi unii dintre ei s-ar fi risipit, cu uneletele lor speciale, în lumea largă. Pentru ei, lucrul cel mai important era să ridice nişte construcţii spre a-şi proteja uneltele, spre a le izola energia atotpătrunzătoare.

Au numit piramide aceste construcţii. Astfel s-au înălţat peste tot în lume piramide, construite fie de ei, fie de urmaşii lor, cărora ei le-au transmis înţelepciunea lor. La întrebarea Elisabethei Haich, cum au putut ridica şi aşeza blocurile uriaşe de piatră, maestrul a răspuns că înţelepţii dispuneau de unelte prin care întăreau sau neutralizau forţa naturii. Prin iradierea pietrelor, vibraţiile acestora deveneau atât de ridicate încât până şi un copil le-ar fi putut urni. Învăţătorul a mai amintit şi de faptul că unii conducători au abuzat de aceste energii pentru a pune mâna pe putere. S-a creat astfel o reacţie în lanţ care a devastat întreg continentul.

Acelaşi lucru se întâmplă şi astăzi: lupta pentru puterea mondială ne împinge să construim aparate primejdioase care sunt ţinute secrete până când unul sau altul dintre cei lacomi de putere le utilizează în folosul său propriu, sau în acela al poporului lor.

Chiar şi într-un cadru restrâns oamenii utilizează aparate care intoxcă încet dar sigur pământul şi atmosfera lui, sau utilizează mijloace artificiale pentru un confort trecător, mijloace care însă le distrug corpul. Ceea ce se petrece la nivel individual se petrece şi la nivel colectiv. Şi nu este

atât de simplu să te sustragi acestui proces. Ne-am încarnat, în cele din urmă, în acest timp şi acestea sunt împrejurările care ni se oferă.

Dincolo de asta, înclinăm să dăm vina pe alţii, pe politicieni sau pe generali. Trecem însă cu vederea că ei nu sunt decât oglinda a ceea ce trăieşte în noi. Şi pentru a vă da un exemplu extrem: să presupunem că toţi europenii cu drept de vot ar fi din nou cuprinşi de o asemenea devoţiune faţă de natură şi faţă de creaţia lui Dumnezeu încât ar vota în favoarea ecologiştilor pentru că aceştia ar fi singurii reprezentanţi a fiinţei şi ai gândirii lor. În felul acesta, la putere nu ar fi decât ecologiştii; ei ar putea să ia măsuri care să stopeze prăbuşirea vieţii pe pământ. De ce este însă altminteri? Pentru că am ales alţi oameni, pe aceia care sunt exact ca noi. Iar dacă aceia îşi folosesc influenţa doar pentru a câştiga bani, sau pentru a fi utili prietenilor lor, faptele lor se bazează pe însuşiri care există în noi toţi. Ei nu sunt decât imaginea noastră. „Un popor are conducătorul pe care îl merită", este o constatare întemeiată poate subconştient pe asemenea stări de fapt.

Există o singură posibilitate pentru a bloca această tendinţă, anume ca fiecare dintre noi să înceapă lucrul cu sine însuşi. Dacă sute de mii de oameni vom proceda aşa, se va constata o schimbare. Dar chiar urmând de unul singur această cale, putem observa o schimbare în imediata noastră apropiere.

În cele din urmă, fiecare răspunde de propria sa evoluţie. Fiecare îşi are propriul său drum. Cineva poate aprinde, atunci când a sosit ceasul, lumina pe drumul altcuiva, dar nu poate parcurge drumul în locul lui. Noud van den Eerenbeemt formulează foarte frumos această idee: „Ceea ce găsesc eu, un altul nu găseşte, pentru că nu se află pe drumului lui."

Prin urmare, să nu spuneţi niciodată cuiva: „Sunt de părere că trebuie să faci asta sau asta", căci poate omul în cauză nu află acel lucru pe drumul lui. Khalil Gibran afirmă de aceea: „Copiii voştri nu sunt copiii voştri", noi

nu suntem răspunzători pentru ei. Ei sunt alte entităţi care trebuie să meargă pe drumul lor.

Putem să-i ajutăm doar, aprinzând lumina.

Stimaţi cititori, prin faptul că aţi rezistat până aici citind aceste rânduri, dovedeşte că şi dumneavoastră sunteţi pe drum şi aparţineţi căutătorilor. Cartea nu este un răspuns. Intenţia ei a fost de a ridica întrebări şi de a sugera că dincolo de vălul materiei mai există ceva.

Nădăjduiesc din toată inima că vă veţi continua căutarea şi că îi veţi îndemna şi pe alţii să o facă.

Vă doresc multă lumină pe cărarea pe care v-aţi angajat şi multă iubire şi prietenie în această viaţă.

Sumar

Cuvânt de mulţumire 5

Introducere 7

Omul şi cosmosul 11

Energiile în medicina homeopată 19

Exemple din homeopatie 24

Legătura dintre om şi natură 28

Procedeul doctorului Bates 35

Câte ceva despre energie 40

Construcţia piramidei lui Keops 46

Descrierea construcţiei 49

Mesajul piramidei 52

Câte ceva despre energia piramidei 62

Cercetări în interiorul piramidei 66

Experimente cu materia 72

Un experiment cu carne 74

Experimente cu seminţe de legume 75

Seminţe de salată 76

Plante 77

Deshidratarea strugurilor 79

Experimente cu dulciuri 81

Experimente cu suc biologic de fructe 81

Experimente cu hrană pentru animale 82

Experimente cu apă 85

Stropirea plantelor 85

Experimente cu benzină 87

Protecţia oferită de piramidă împotriva coroziunii 90

Piramidele şi buruienile de leac 90
Piramidele şi pietrele semipreţioase 90
Prepararea sub piramidă a brânzei ţărăneşti 90
Experimentul mumificării 91
Piramidele şi produsele cosmetice 92
Piramide şi baterii 92

Energia piramidei măsurată de un radiestezist 94
Apă 94
Cereale 95
Ouă de porumbei 95
Folia de aluminiu 96
Medicamente homeopatice 96

Piramidele şi izolarea fonică 98

Experimente în domeniul eteric – forţa terapeutică a piramidei 100

Experimente mentale 112

Ce gândeşte ştiinţa oficială despre toate acestea? . 119

Un medic lucrează cu energia piramidei 128
Fişe de tratament 129
Are piramida întotdeauna şi în orice împrejurare efect? .. 133

Mistica numerelor şi piramida 134

Energiaa piramidei – expresie a ce? 135
Viaţa în piramidă 140

Viaţa într–o casă piramidală 142

Cum să–ţi construieşti singur o piramidă? 148
Câteva indicaţii practice în vederea experimentării 150
Cum se stabileşte nordul? 153
A dormi într–o piramidă sau deasupra ei? 156

O piramidă specială din Franţa 157

O piramdă înaltă de trei metri 162

Reflecţii finale 168

CĂRŢILE NOASTRE – LA DISPOZIŢIA D-VOASTRĂ

Editurile SAECULUM I.O. şi VESTALA (*Str. Ciucea Nr. 5, Bl. L 19, Ap. 216, Cod 74696, Bucureşti – 72*), **oferă spre vânzare cititorilor interesaţi cărţile publicate sub egida lor cu o reducere de 10% din preţul de vânzare, în cazul în care le achiziţionează direct de la depozitul editurilor** (*str. Grigore Alexandrescu, nr. 96 sau str. Iacob Negruzzi, nr. 7*), **cu plata în numerar sau le comandă în scris (cu plata ramburs).**

Beneficiază de acest avantaj (inclusiv de gratuitatea expedierii prin poştă) oricine cumpără sau comandă cărţi în valoare de minimum 40 000 lei.

Cititorii pot achita şi prin virament, plătind anticipat contravaloarea cărţilor comandate în contul Editurii SAECULUM I.O. nr. 4072996359567, deschis la B.R.D. Titan, Bucureşti.

Relaţii suplimentare la telefonul 630 54 12, seara sau dimineaţa până la orele 8^{30}.

Comanda promptă vă garantează reţinerea titlurilor dorite!

A se vedea lista titlurilor disponibile şi în curs de apariţie pe coperta 3.

Tipar: Grupul Drago SRL

LUCRĂRI DISPONIBILE

1). *Elisabeta Şoşa*, **Scrierea corectă. Reguli. Modele. Exerciţii**, text la două culori, 272 p., **8495 lei**;

2). *Fraţii Grimm*, **Poveşti**, bogat ilustrate alb/negru şi color, 288 p., **14995 lei**;

3). *C. Rădulescu-Motru*, **Timp şi Destin**, 192 p., **6995 lei**;

4). *Horia Matei,* **Enigmele Terrei**, vol. I-II, 368+368 p., **17995 lei**;

5). *I. Oprişan,* **Lucian Blaga printre contemporani. Dialoguri adnotate**, 608p., **9995 lei**;

6). *Victor Kernbach,* **Enigmele miturilor astrale**, 288p., **6995 lei**;

7). *Mihai Gheorghe Andrieş*, **Enigmele oceanului planetar**, 304 p., **7995 lei**.

8). *Mihai Gheorghe Andrieş*, **Fascinaţia comorilor. Extraordinarele aventuri şi descoperiri ale căutătorilor de comori**, 368 p., **7995 lei**.

9). *G. Bacovia*, **Versuri**, colecţia „Biblioteca şcolară", 192 p., **6995 lei**.

10). *Robert Scheffer*, **Orient regal. 5 ani la curtea României**, 192 p., **7995 lei**.

11). *Homer*, **Odiseea**, text la două culori, 288p., **7995 lei**.

12). *Stefan von Jankovich*, **M-am reîntors din moarte**, 224 p., **6495 lei**.

13). *M. Eminescu*, **Basarabia - pământ românesc, samavolnic răpit**, 208 p., **7995 lei**.

14). *Petre V. Dogaru*, **Insula Şerpilor în calea rechinilor**, 180 p., **7995 lei**.

15). *Paul Ştefănescu*, **Misterul otrăvirilor celebre**, 288 p., **7995 lei**;

16). *Paul Ştefănescu*, **Enigme neelucidate ale istoriei**, 288 p., **8995 lei**;

17). *Nicolae I. Arnăutu*, **12 invazii ruseşti în România**, 208 p., **6995 lei**;

18). *Somadeva*, **Vetalapanciavimsati (Cele 25 de enigme ale demonului)**, 192 p., **6995 lei**;

19). *Octavian Goga*, **Poezii**, colecţia „Biblioteca şcolară", 192 p., **7495 lei**;

20). **Dicţionar de cuvinte, citate, expresii celebre**, 384 p., **9995 lei**;

21). *H. van Praag*, **Cele opt porţi ale misticii**, 176 p., **6995 lei**;

Descoperirea în ev modern a profundului mesaj științific transmis de marea piramidă a declanșat o serie de cercetări privitoare la înțelesurile încă nedescifrate ale celei de a șaptea minuni a lumii. Cu acest prilej s-a constatat că piramida constituie - între altele - o formă de captare și de amplificare a energiei cosmice și că în sfera ei de acțiune viața se regenerează incredibil. E tocmai ceea ce caută să demonstreze autorul cărții pornind, în bună măsură, de la propriile-i experiențe în această direcție.

SAECULUM I.O.

VESTALA